

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background of the cover is a dark, swirling mist. A large, ornate shield with a blue and silver design is positioned in the upper right. A sword with a blue hilt and a silver blade is thrust through the center. A golden, flowing cape or banner wraps around the central elements. Several golden feathers are scattered throughout the composition. A small white flower with a yellow center is placed near the center. The overall aesthetic is fantasy and dramatic.

FLAME CURSED FAE
BOOK TWO

OF
FROST AND
FEATHER

ELIZA RAIN

A VIKING FAE FANTASY ROMANCE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DON VE FEATI-ER ALEV LANETLI
FAE

ELIZA RAIßİE

CONTENTS

Sözlük ve Telaffuz Kılavuzu

1. Maddy_
2. Maddy_
3. Maddy_
4. Maddy_
5. Maddy_
6. Maddy_
7. Maddy_
8. Maddy_
9. Maddy_
10. Maddy_
11. Maddy_
12. Maddy_
13. Maddy_
14. Maddy_
15. Maddy_
16. Maddy_
17. Maddy_
18. Maddy_
19. Maddy_
20. Maddy_
21. Maddy_
22. Maddy_
23. Maddy_
24. Maddy_
25. Maddy_
26. Maddy_
27. Maddy_
28. Maddy_
29. Maddy_
30. Maddy_
31. Maddy_
32. Maddy_
33. Maddy_

34. Maddy_
35. Maddy_
36. Maddy_
37. Kain
38. Maddy_
39. Maddy_
40. Maddy_
41. Maddy_

[Okuduğunuz için teşekkürler!](#)

*Yapabildiğinizi yapın.
Yapamayacağınız şeyleri görmezden gelin.*

GLOSSARY AND PRONUNCIATION GUIDE

Dünya

Yggdrasil (EEG-dras-il) - *hayat ağacı ve gövdesine kök-nehirlerle bağlı beş Mahkeme dünyasının ortak adı*

Yggdrasil'in Bilinen Irkları:

Buz Sarayı Fae'leri - *soluk tenli, mavi saçlı, buz ve su büyülü*

Altın Saray Fae'leri - *soluk tenli, altın saçlı, hafif büyülü*

Gölge Saray Fae'leri - *değişik ten rengi, siyah saç, gölge ve korku büyüsü*

Toprak Mahkemesi Fae'leri - *kahverengi ten, yeşil saç, toprak ve doğa büyüsü*

Ateş Sarayı Fae'leri - *koyu tenli, gri saçlı, ateş büyüsü*

Yüksek Fae - *Vanir olarak da bilinir. Kadim psişik ırkın artık Yggdrasil'in gölgeliklerinde yaşadığı düşünülüyor*

Rune-marked - *beş saraydan biriyle eşleşen rune dövmeleriyle doğan, fae için güç asaları yaratabilen insanlar*

Valkyrie - *başlangıçta Odin'i korumak için kutsanmış 9 kalkan kız.*

Daha sonra, Odin'in Featherblade'de eğitilen tüm büyülü Muhafızlarına verilen isim

Yggdrasil'de Kullanılan Dil

Valkyrie (val-KI-ree) - Odin'in Koruyucuları

Val-tivar (val-TEE-var)

Oskorela (osk-oar-ELLA) - Vahşi Av Heimskr

(HEEM-skur) - Aptal

Hersir - (HER-sear) - Komutan Dunga -
(DOON-gah) - İşe yaramaz kişi Veslingr -
(VEHS-ling-uhr) - Korkak

İsimler

Madivia (ma-DIV-ee-a)
Freydis (FRAY-dis)
Brynhild (BRIN-hild) Sarra
(SARR-a)
Skoll (SKOHL)
Thyrvi (TEER-vee)

BÖLÜM 1

MADDY

"M adivia!"

Tam adımın kullanılması göz kırpmama neden oldu ve aniden önümdeki devasa beyaz ayı kayboluyor.

"Hayır!" Umutsuzca mırıldanıyorum. Ayağa kalkmaya, düşmüş Dev'in kımıldamadan yattığı yere doğru ilerlemeye çalışıyorum ama dizlerim işbirliği yapmıyor. Altımda bükülüyorlar ve öne doğru tökezliyorum, avuçlarımın üzerine sertçe iniyorum, çarpmanın etkisiyle bileklerime acı yayılıyor.

Kain'in arkamdan homurdandığını duyuyorum ama sesi çözemiyorum. Gözlerimi hızla kırıştırarak gözlerimdeki bulanıklığı, kulaklarımdaki çınlamayı ve zihnimi bulandıran kafa karışıklığını gidermeye çalışıyorum.

Nereye gitmişti? Görkemli ayım, *val-tivar'ım*, daha bir dakika önce tam karşımdaydı.

Ama şimdi... sırra kadem bastı.

Panik boğazımda safra gibi yükseliyor. Onu bulmak zorundaydım.

Çılgınca ileriye doğru sürünüyorum, ellerim kaba kumda tırmalıyor.

Buz Devi'nin devasa mavi parmakları kanla ıslanmış zeminde seğiriyor ve ben donup kalıyorum, korku beni yerime mıhlıyor.

Bir an için tek duyabildiğim, hareket etmeye çalışan devin kıyafetlerinin kumda çıkardığı hışırtı. Sonra tepemden gelen ritmik kanat çırpışlarının ardından şiddetli bir kadın kükremesi duyuluyor.

Sersemlemiş bir halde izliyorum, oklar secde halindeki Buz Devi'nin alnına saplanıyor, kalın derisini ve kemiğini delip geçiyor.

Uzuvlar yine hareketsiz kalıyor. Yukarı baktığımda, Valdis'in parıldayan gümüş zırhının ışığı yakaladığını ve yıkılmış Battleyard'ın üzerinde siyah kanatlarını çırparak süzüldüğünü görüyorum. Yayına daha fazla ok yerleştirip Dev'in kafatasına doğru yayılım ateşine devam ederken kolları bulanıklaşıyor.

Titreyerek, nefes almaya bile cesaret edemeyerek, boynumu eğip Dev'in kalın boynuna bakıyorum.

Kocaman bir et parçası yok, kopup gitmiş.

Onu hayal etmemiştim. Güç ve vahşet saçan beyaz ayı gerçekten oradaydı. Dev'in boynunu parçalamış ve Kain'in hayatını kurtarmıştı.

Yavaşça döndüğümde ateş perisinin bana baktığını gördüm.

Tenim soğuk hissediyor ve bir çeşit şokta olduğumun belli belirsiz farkındayım. Düşüncelerim tutarsız ve vücudumu doğru düzgün hissedemiyorum. Görüşüm bulanık ve her şey yüzüyor, önümde sallanıyor. Kendimi hasta hissediyorum.

Val-tivar aldığı anda böyle mi oluyor? Ama... nerede o?

"Odin'in kuzgunları aşkına, az önce ne oldu?" Kain homurdanıyor, derin sesi sert ve acı dolu. Ben daha cevap vermeye başlayamadan Valdis zarifçe yanımıza iniyor ve kanatlarını arkasına katlıyor.

"Onu nasıl çıkardın?" diye sertçe soruyor Kain'e.

İçten içe yanan gözlerini yüzümden ayırmıyor. "O yaptı," diye gürlüyor. Valdis dönüp bana bakıyor, kaşları şaşkınlıkla kalkmış.

"Sen mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Nasıl?"

Bir baş dönmesi dalgası üzerime çöküyor ve arkaya doğru yığılıyorum, kığım sertçe kuma iniyor. Parmaklarımı soğuk kuma gömüp kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

Lütfen, kader, şimdi bayılmama izin verme.

Bayılmama şokun neden olduğundan eminim, bayılmanın değil. Dönen zihnime odaklanmaya çalışarak işitme ve görme duyularımın dengelenmesini istiyorum. Duygular göğsümde çalkalanıyor, ama buna yer yok - normalde kafamın içindeki kaos üzerinde sağladığım kırılğan kontrol görüntüsünün çok ötesindeyim.

Çaresizce, olanları yeniden canlandırmaya, düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum.

*Val-tivar'*ımı gördüm, bundan eminim.

Ama... ama az önce olanlarla ilgili bir şey... yanılttı. Sisinden farkına varınca nefesim kesildi.

Ayı benden bağımsız hareket ediyordu. Bedenimi ele geçirip beni yirmi beş metrelik bir Dev'i tek başıma çarpacak kadar güçlü kılmadı.

Bunu kendi başına yaptı.

Her şey yeniden yüzüyor ve ben zihnimdeki kasırgayı yatıştırmak için çaresizce tırnaklarımı avuçlarıma geçirerek gözlerimi sıkıyorum.

"Rook, Dev'i nasıl alt ettin?" Valdis sabırsızca soruyor.

"I-" Kelime uyuşmuş dudaklarımdan kaçıyor ama nasıl devam edeceğimi, bunları nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Az önce olan şey mümkün değil, değil mi?

Bir *val-tivarın* Valkyrie'sinden bağımsız hareket ettiğine dair herhangi bir hikâye ya da örnek bulmak için beynimi zorluyorum.

Erik'in yılanı onu terk edip başkalarını iyileştirebilir, değil mi? Ayağımı iyileştirdiğinde olan buydu - Erik'in elleri iyileştirmiyordu. Derimdeki pulları hissettim.

Galerinin yardımı olmadan sözleri bana geri geldi.

"Tüm yılan val-tivarlar diğer insanları iyileştiremez, ama neredeyse hepsi ele geçirdiklerinde kendilerine bağlananları iyileştirebilir. Ama benimki... O yetenekli."

Bu benim *val-tivarımın* da yetenekli olduğu anlamına mı geliyordu?

Bu gerçekten bir Valkyrie olabileceğim anlamına mı geliyordu? Featherblade bana gerçekten güçlü bir hayvan mı vermişti?

Ama eğer öyleyse... nereye gitmişti?

Başımı sallıyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, tamamen bunalmış bir halde.

Valdis sıkıntıyla iç geçiriyor ve benden cevap almaktan vazgeçiyor. "Üç kişilerdi," diyor acımasızca, onun yerine Kain'e hitap ederek. "Biri ana salonun dışında, biri de Kuş Kanadı'nda."

Göz kapaklarım çırpınarak açılıyor, sözleri düşüncelerimi durdurmaya zorluyor. "Herkes iyi mi?" Kısık sesle soruyorum.

Valdis "Hayır," diye yanıtlıyor ve kalbim sıkışıyor. "İki kale öldürüldü. Erik şu anda yaralılarla ilgileniyor."

Yutkunuyorum, daha fazla baş dönmesi bana saldırıyor. *Lütfen Sarra güvende olsun.*

Kain hâlâ kana bulanmış kumların üzerinde oturuyor ve mide bulandırıcı bir sarsıntıyla sağ omzunun durumunu ilk kez fark ediyorum. Koyu kırmızı kan sızan, yırtılmış kas, sinüs ve parçalanmış kemikten oluşan kanlı, pul pul olmuş bir karmaşa. Safrayı geri yutarak gözlerimi hızla yüzüne çeviriyorum; çektiği acıya dair hiçbir ipucu vermiyor.

Yanan bakışları benimkileri yakalıyor ve ona bakarken görüşümün açıldığını ve nefes alışımın yavaşladığını fark ediyorum.

Önündeki şeye odaklan, Maddy. Kain yaralandı, Featherblade saldırıya uğradı ve Sarra yaralanmış olabilir. Önemli olan bu. Gerisini sonra halledersin.

Neyse ki zihnim yavaşlıyor. Ellerim daha az titriyor ve geniş, düz nefesler almaya devam ediyorum.

"Featherblade'e nasıl girebildiler ki?" Kain acıyı yüzünden uzak tuttuğu gibi sesinden de uzak tutmuyor.

"Senin bir fikrin olduğunu umuyordum," diyor Valdis.

Kain'in gözleri ona kayıyor. "Benim bu işle bir ilgim olduğundan şüpheleniyor olamazsın, değil mi?"

Daha önceki konuşmamızın anıları gözümün önüne geliyor. Bu Valkyrie'lerin her birinin öldüğünü memnuniyetle görürdüm.

Valdis garip bir şekilde benimle onun arasına bakıyor. "Şey-"

Adam onun sözünü kesiyor, sesi sert ve alçak. "Beni lanet olası bir direğe zincirli bıraktın. Neden Featherblade'de bir canavarı serbest bıraktım ve sonra beni zincirlemene izin verdim?"

Valdis yutkunur. "Fazla seçeneğin yokmuş gibi-" diye söze başlıyor ama Valdis yine sözünü kesiyor.

"İstesem o şeytani eldivenleri bana giydirmelerini engelleyebileceğimi gayet iyi biliyorsun," diye tıslıyor.

Sen yerine onlar kelimesini kullanması bir farkındalığı tetikliyor. Konuşma tarzlarında bir aşinalık var ve diğerlerine karşı kullandığı soğuk ton yok. Orgid'i yumruklamasını savunduğunu hatırlıyorum. Hatta bunu komik bulmuştu.

Onlar arkadaş mı? Yoksa... daha fazlası mı?

Rahatsız edici ve *saçma* bir duygu dalgası beni titreyen ayaklarıma doğru zorluyor. Kontrolün sınırında sallanıyorum ve saçma, haksız bir kıskançlık yüzünden kontrolümü kaybedecek değilim.

"Eğer o burada olmasaydı, her yerim böyle görünürdü." Kain çenesini bana doğru uzatıyor ve harap olmuş omzuna doğru öfkeli bir hareket yapıyor, ben de duraklıyorum.

Valdis bana bakıyor. "Onun hayatını mı kurtardın?"

Ben kurtarmadım. Dev, güzel, vahşi bir ayı kurtardı. *Ve sonra ortadan kayboldu.* Birinin buna inanmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

"Geri dönmem gerek," dedim.

"Onu iyileştirme odalarına götürmeme yardım etmelisin," diye cevap veriyor, başını Kain'e doğru eğerek.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanıyor ama ayağa kalkmak için belirgin bir çaba göstermiyor. Koyu teni her zamankinden daha solgun ve korkunç yarasından hâlâ kan sızıyor. Valdis haklı. İlgiye ihtiyacı var.

"*Heimskr*," diye mırıldanıyor Valdis. "Seni uçuramayacağım kadar ağırsın. Rook, buraya gel." Onun yanına çömeliyor ve kanadını koluyla birlikte uzatarak onu belinden tutup kaldırıyor.

Ayaklarımin üzerinde sabit durduğumu fark edince rahatlayarak ileri doğru bir adım atıyorum. Yerdeki kan miktarına bakmamaya çalışarak Kain'in diğer tarafına geçiyorum.

"Tenime dokunma," diye bağılıyor ve ona doğru uzanırken irkilmeme neden oluyor.

"Yapmayacaktım," diyorum dişlerimi sıkarak, ama şimdi onun ağırlığını nasıl kaldırabileceğimi ve çıplak kollarından ve yırtık gömleğinden nasıl kaçınabileceğimi yeniden değerlendiriyorum.

Valdis'e bakıyorum ve onu taklit ederek neyse ki sağlam olan pantolonunun kemerini kavıyorum. Biraz sallanıyor ama kendi ağırlığının çoğunu taşıyor.

Yavaşça kumda ilerliyoruz, Kain arkamızda koyu kan izleri bırakıyor.

BÖLÜM 2

MADDY

W Mağaranın girişinden çıkıyorum ve manzara adımlarımı sarsıyor. Kain'in ayakları kayarken Valdis küfrediyor. "Yürümeye devam et, kale," diye homurdanıyor.

Haklı. Yürümeye devam etmeliyim. Yürüyüş

Kain'in gücünü endişe verici bir hızla tüketti ve parçalanmış omzundan kan akışını arttırdı. Ayaklarımızın altındaki tahtayı kaplıyor ve artık kendi ağırlığını bile kaldıramıyor. Doğruyu söylemek gerekirse, ben de değilim - Valdis Kain'in ağır olduğu konusunda haklı.

Ama Odin'in Yüksek Salonu'na çıkan parçalanmış basamakların dibinde, suyun içinde yatan ölü Buz Devi'ne bakmamak elde değil. Devin ayağı parçalanmış tahta yığınının gömülmüş durumda ve Featherblade'in güzel girişine zarar verildiği için içimde bir öfke dalgası hissediyorum.

Bu yaratıklar buraya gelip böylesine inanılmaz, kutsal bir yere saldırarak ve eğitimdeki kargaları öldürerek kim olduklarını sanıyorlardı?

Durumun gerçekliği ve tehlikesi üzerime yıkılıyor ve kontrolümü tekrar tehdit ediyor.

Bu sabah yirmi beş kişiydik. Şimdi yirmi bir kişiyiz. Branka ve öldürdüğü kale ve Buz Devleri tarafından öldürülen iki kale, hepsi sadece birkaç kısa saat içinde alındı.

"Harald!" Valdis aniden sesleniyor ve onun çok aşağıda, Yılan Kanadı yönünde, elinde bir yığın uzun kereste çitasıyla belirlediğini görüyorum. Odunları bırakıyor ve kahverengi kanatları hızla açılıyor. Yanımıza iniyor ve hemen Kain'in ağırlığını üzerimden alıyor.

Uzaklaşıp ağrıyan kollarımı esnetiyorum, sonra ateş fae'sinin yüzünü gördüğümde duraksıyorum. Şimdi daha da solgun ve gözleri sadece kısmen açık.

"Çirkin ayı," diye mırıldanıyor Harald'a, gölge-fe onu omzuna alırken, tenine temas etmemeye dikkat ederek.

"Odin'in lanetlediği aptal," diye mırıldanıyor Harald ve iki Valkyrie kanatlarını sonuna kadar açarak onu ahşap geçitten tamamen kaldırıyor.

Karmakarışık basamakların üzerinden süzülerek Yılan Kanadı'na doğru iniyorlar ve neredeyse arkalarından beni beklemeleri için sesleneceğim ama Kain'i Erik'e ne kadar çabuk götürebilirse o kadar iyi. Kendimi hareket etmeye zorluyorum, yürüyüş yolu boyunca koridorun doğu tarafındaki basamaklara doğru acele ediyorum - şifa odalarına yürüyerek giden en hızlı yol.

Yolda kaleler görüyorum, bazıları hareketsiz ve vahşi gözlerle bakıyor, diğerleri ise basamaklardaki dağınıklığı düzeltmeye yardım ediyor. Aceleyle geçerken hepsi bana bakıyor -muhtemelen kanla kaplı olduğum için. Kimse durup bana iyi olup olmadığımı sormuyor ve ben de buna minnettarım.

Daha bugün hepimiz Kain'in bir fae'yi yakıp kül ettiğini gördük, sonra da cezalandırılacağı söylendi. Branka'nın kana susamışlığını gören kalelerin hiçbirinin Kain'in kötü adam olduğuna inandığına ikna olmadım ama yine de onlara üzerimdeki kanın dışlanmış Valkyrie'ye ait olduğunu söylemeyeceğim. Inga ve Orgid zaten bir şekilde onunla ilişkim olduğuna inanıyor; bu söylentiye körüklememe gerek yok.

Kıyıya vardığımda, durup sudaki ölü Dev'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Battleyard'da saldırana hiç benzemiyor. Buz parçaları yerine gerçek saçları var, beyaz, donmuş derisiyle tezat oluşturan koyu lacivert. Parlak mavi savaş boyası çizgileri yüksek, yontulmuş elmacık kemiklerine dikey olarak uzanıyor ve dudakları koyu mor. Cansız yüzünde öfkeli bir ifade var ve kırmızıya çalan gözleri, savaştığımız yaratığın aksine, "öldürmek"ten öte düşünceler barındırıyor gibi görünüyor. Eminim o yaratık içgüdüleriyle hareket ediyordu. Saldırma biçiminde pek zekâ sezmedim.

Galerinin çekiciliği çok şiddetli, yukarı bakıp Buz Devleri hakkında öğrendiğimiz her şeyi ve ne kadar zeki olduklarını hatırlama arzusu neredeyse beni ele geçiriyor. Zihnime, güvenli bir yere çekilmek mutluluk olurdu.

"Buraya nasıl girdin?" Uzaylı yüzüne bakarken mırıldanıyorum. Onu neredeyse güzel buluyorum. Bu mümkün mü? Bir canavar güzel olabilir mi? Derin yara izleri cildinin açıkta kalan her yerini oyuyor; belli ki bir savaşçıymış. Hepsi çoktan iyileşmiş, kesinlikle bugün oluşmamışlar.

Göğsünde, deri kaplı iri göğüslerinin tam ortasındaki kocaman yara bugün oluşmuş olsa da. Pençe izlerini görebiliyorum ve bundan Harald'ın sorumlu olup olmadığını merak ediyorum.

Harald ve *ayısı*.

Dev beyaz ayının görüntüsü zihnimi doldururken başım tekrar dönüyor, Dev bir anda unutuluyor. Ayaklarımı şifa odalarına giden yolda zorlayarak ilerlemeye başlıyorum.

Bir ayı.

Val-tivar'ım nasıl bir ayı olabilir?

Üzerimdeki baskı artıyor ve soruları bir kenara itiyorum. Doğru düzgün düşünecek zamanım ve mekânım olduğunda bunu çözeceğim ama şimdi Kain'e ulaşmam gerekiyor.

İyileştirme odalarına ulaştığımda Harald gitmişti ve Erik'ten hiçbir iz yoktu. Valdis Kain'i paletlerden birinin üzerine yatırmış ve kanı çoktan şilteyi ıslatmış.

Onlara doğru ilerlediğimde "Onunla bekle," diyor ve sonra aceleyle odadan çıkıyor.

"Neden?" Yaklaştığımda Kain hışırıyor. Yüzü koyu teninin izin vereceğini düşündüğümünden daha solgun ve kan artık damlamıyor, omzundan akıyor, hava metalik tınısıyla zengin.

Lütfen, onu kurtarmak için çok geç olmasın, diye dua ediyorum. "Neden ne?"

"Neden kaçmadın?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Neden kaçmadığımı bilmiyorum. Bilinçli bir düşünce bu kararı vermemi sağlamadı. Sadece onu kurtarmaya çalışmam gerektiğini biliyordum. Onun hayatını umursamamalıyım, onu çok az tanıyorum. Yalnızken onu düşünmemeliydim; geceleri rüyamda onu görmemeliydim. Onun yakınında olmamalıyım. Ama buradayım işte. Ve sormakta haklı. Odin'in kızı aşkına, neden onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı riske attım?

"Çok kan kaybetmişsin," diyorum.

"Sen olmasaydın kafamı kaybederdim." Yavaşça bana dönüyor, boynundaki kasların hareket etmesine neden olduğu için yüzünü buruşturuyor. Gri gözleri beni olduğum yerde sabitliyor. Alev alev yanmasalar da, külle dolu olmasalar da bakışları beni büyüleme gücüne sahip. "Ne yaptın lan sen?" diye fısıldıyor.

Cevap vermeyince tekrar konuşuyor. "Her şey için bilincim yerinde değildi ama... O şeyi üzerimden düşüren sen değildin."

Başımı hafifçe sallıyorum. Ona ne olduğunu anlatamam, en azından bunu sindirene kadar. Ve o zaman bile... "Erik seni iyileştirdiğinde konuşuruz," diyorum.

"Bir şeyler saklıyorsun prenses." Sözleri acı dolu bir tıslamaydı.

"Kıpırdama. Konuşmayı kes. Ve hareket etmeyi."

"Sanki senin gibi küçük bir şey bana ne yapacağımı söyleyebilirmiş gibi."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra omuz silkiyorum. "İyi. Bir şey gibi davranarak daha fazla kan kaybet

heimskr. Bakalım umurumda mı?"

"Bence umursuyorsun prenses."

Doğru söylüyor. Umursuyorum. Ve umursamamalıyım. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum. "Bana öyle demeyi kesmeni söylemiştim."

"İstersen başka bir şey seçerim."

Ona doğru bir adım atıyorum ve arkamdan gelen ayak sesleri durup dönmeme neden oluyor. Bu Erik. Kanatları sırtına sıkıca yapışmış ve yüzü hiç görmediğim kadar ciddi. Yaralanmamış gibi görünmesine rağmen tuniğinin ön kısmı kanla kaplanmış. Yaralı kargalarla çoktan ilgilenmiş olmalı.

Tek kelime etmeden Kain'in yanına gidiyor. Ateş perisi gönülsüzce hırlıyor ama şifacı omzundaki kanlı harabeyi incelerken direnmiyor.

Valdis odaya girip kapıyı yavaşça arkasından kapatırken Erik "Bu acıtacak," diye mırıldanıyor.

"Sadece yap," diye homurdanıyor Kain.

Erik ellerini yaranın iki yanına koyuyor. Gözlerini kapatıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış.

Parıldayan bir ışık görüyorum ve tökezlememek için kendimi zor tutarken kalbim küt küt atıyor.

A parıldayan Yılan, siyah ölçekler bantlı ile Sarı,
Erik'in koluna doğru ilerliyor.

Bu Erik'in val-tivarı. Ve bunu görebiliyorum.

BÖLÜM 3

MADDY

H Başka bir Valkyrie'nin *val-tivarını* görüyor olabilir miyim?
Erik bana açıkça, birden fazla kez, hiçbir Valkyrie'nin bir başkasının büyülu hayvanını göremeyeceğini söyledi.

Dolayısıyla, güzel olduğu kadar sinir bozucu da olan ruhani yılanın Kain'in yıkık omzuna dolanışını izliyor olmam mümkün olmamalıydı. Ama izliyorum.

Tüm vücudu yarı saydam, ama parlak sarı renkte parlıyor ve yaratığın genişliği çok büyük olmasa da -ön kolumla kıyaslanabilecek kadar- uzunluğu sonsuza kadar devam ediyor. Dolambaçlı, birbirine kenetlenmiş pulları takip ettiğimde, yerde düz bir şekilde uzanmış olsaydı, en az yirmi fit uzunluğunda olacağını tahmin ediyorum. Çatallı dilini dışarı çıkarırken belli belirsiz bir tıslama duyuyorum; bu tıslama Kain'in acı dolu bir homurtu çıkarmasıyla hemen maskeleniyor, yılan şeffaf dişlerini derisine batırırken kasları kasılıyor. Yılanın parlayan pullarının altında sinirler ve kemikler tekrar bir araya gelirken irkiliyorum, sonra bakakalıyorum.

Duygularım içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor ve nefesim tekrar sığlaşıyor. Valdis beni izliyor ve ben kendimi hasta hissettiğime dair bir şeyler mırıldanıyorum. Kain'e dönüp bakıyor, görünüşe bakılırsa gözleri fal taşı gibi açılmış tepkimin nedeninden tatmin olmuş, ben de kendimi sakinleştirmeye çalışarak hava emiyorum.

Yılan val-tivarı yaptırmam gerekiyordu.

Kırık beynimi iyileştirmesi ve her günün son günüm olabileceği korkusuna son vermesi gerekiyordu.

İliklerime kadar işleyen bir hayal kırıklığı. Önümdeki inanılmaz yarattığı izleyemiyorum çünkü keder ve hayal kırıklığı beni boğacak. Elbette Kain'in iyileşmesini istiyorum. Ama asla elde edemeyeceğim şeyi görmek çok acı verici.

Tenim aniden buz kesiyor ve yepyeni bir duygu sistemimi doldururken nefesim kesiliyor. Zihnim devasa beyaz ayının görüntüsüyle doluyor ve bir şekilde ıssızlığın içinden Buz Devi'ne çarptığı gibi şiddetle ilerliyor.

Güç. Güç içime akıyor, kararlılık ve cesaret şüphe ve üzüntüyü bastırıyor.

*Val-tivar'*ım güçlü bir hayvandır. *Yggdrasil*'in en korkunç savaşçıları olan bir berserker'in arkasındaki güçtür.

Hayatım boyunca eksikliğini çektiğim şey tam da güç değil miydi? Featherblade'e geldiğimden beri tam olarak bunun için çabalamadım mı?

Valdis bana, "Baş edemiyorsan dışarıda bekle," diye mırıldanıyor ve ben kafamda olup bitenleri maskelemekte tamamen başarısız olduğumu fark ediyorum.

"BEN-BEN-" Kekeliyorum, ama sonra Erik Kain'den geri adım atıyor ve yılan omuzlarına yaslanmadan önce koluna dolanıyor. Bana bir bakış attığına yemin edebilirim, sonra yavaşça gözden kayboluyor.

"Bir hafta boyunca sert ve ağırlı olacak," diyor Erik Kain'e. Omuz bir kez daha bütün, kızgın kırmızı bir yara izi oluşuyor, kolunu tamamen kaybetmeye ne kadar yaklaştığının tek işareti. "Seni bu kadar çabuk iyileştirebildiğim için şanslısın."

"Şanslı mı?" Kain ona ters ters bakıyor. "Beni lanet olası bir direğe zincirledin ve orada bıraktın. Saldırıya uğradığımızda, içinizden gelen tek kişi Valdis'ti. Ve benden *sana* teşekkür etmemi *mi* bekliyorsun?"

Valdis boğazını temizler. "Savunmamızda bir gedik açıldı ve bununla başa çıkmamız gerekiyor, kendi aramızda didişmemiz değil. Buz Devleri bırakın içeri girmeyi, Featherblade'in yakınına bile adım atamamalıydı. Thor'un çekici adına nasıl i ç e r i g i r e b i l d i l e r ?"

Erik kaşlarını çatır. "Featherblade'i koruyan büyüler kadim ve güçlüdür. Onları aşmak için..." Sözüünü kesiyor.

"Muazzam bir büyü becerisi ve içeriden bilgi gerektirir," diye bitiriyor Valdis acımasızca. Bu ima karşısında midem sıkışıyor ama Kain sert bir kahkaha atıyor.

"Buradan biri onlara yardım mı etti? Kudretli Valkyrie kendi içlerinden biri tarafından alaşağı edildi - neden şaşırmadım? Şeref ve şanmış, kırımın kenarı. Hepiniz kendi çıkarlarınızı düşünüyorsunuz."

Valdis onun sözünü kesti. "Sen miydin?" "Sen olmadığını biliyorsun."

"O zaman kapa çeneni. Kin gütmenin sırası değil Kain. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, bu savaşta hepimiz beraberiz."

Kain'in gözleri parlıyor. "*Birlikte* diye bir şey yok."

Kain'in bakışlarını bir an tutuyor ve aralarında bir şey olduğu ya da olduğu yönündeki haksız rahatsızlık bana geri dönüyor. Umurumda olması beni kızdırıyor; şu anda daha fazla duyguya yerim yok, hele ki anlamsız olanlara hiç.

"Az önce ne oldu lan?" Brynhild odaya dalıyor, kapı da sorduğu soru kadar gürültülü bir şekilde çarparak açılıyor.

Beni görünce durakladı, sonra dördümüze baktı ve soğukkanlılığının bir kısmı geri geldi. "O neden burada?" Çenesini bana doğru uzattı.

Keşke dik ve güçlü durup kendi kendime cevap verebilseydim ama yorgunluk içime işliyor ve beynim o kadar dolu ki kelimeler oluşturmaya çalışmak beni sadece aptal gibi gösterecekmiş gibi hissediyorum.

"Kain'in hayatını kurtardı," diyor Valdis. Hem Erik hem de Brynhild bana göz kırıyor. "Nasıl?"

"Bilmiyorum." Valdis de bana dönüyor ve ikisinin de beklenti dolu bakışları bende yere batma isteği uyandırıyor.

Onlara ayıdan bahsedersen bana inanmayacaklar. İnanmayacaklarını biliyorum ve hikâyemi destekleyecek hiçbir kanıtım yok.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye yalan söylüyorum.

"Büyün sonunda kendini gösterdi mi?" Brynhild sertçe soruyor.

Nasıl cevap vereceğimi düşünürken ağzımı açıp iki üç kez kapatıyorum ve o da bıkkın bir iç çekişle bana bakıyor. Elini uzatıyor ve bir adım öne çıkmamı işaret ediyor.

İçimi bir isteksizlik kaplıyor. Onu daha önce bir kez içeri almıştım ve bunun doğru bir şey olduğundan hâlâ emin değilim. Ona erişim izni verdiğimde kafamdan ne kadarını çıkarabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Hareket etmediğimde elini kalçasına götürüyor. "Eğer emirlere itaat etmeyeceksen, gidebilirsin."

Erik bir adım öne çıkıyor. "Sigrun'u çağırdın mı?" diye soruyor, sorusunu ona yönelterek.

"Elbette çağırdım. Bir saat içinde burada olacak."

"O halde onun gelişi için hazırlanmalıyız. Gitmesi gereken biziz."

Brynhild'in dudakları inceldi ama dönüp odadan dışarı çıktı. "Gryphon'un Yuvası'na o zaman," diye omzunun üzerinden geri atıyor dışarı çıkarken. Valdis onu takip ederken yüzü ciddileşiyor.

Erik gitmeye başladığında ben konuşuyorum. "*Hersir?*"

Durdu ve kaşlarını kaldırarak bana döndü. "Evet?"

"Kimse yaralandı mı?" diye soruyorum.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Evet, iki kale öldü."

"Kimler?" Küçük bir parçam başaramayan kalelerin Inga ve Orgid olduğunu umarken kendimi suçlu hissediyorum. Ama o bana pek de aşina olmadığım iki isim veriyor.

"Alice ve Hans."

"Özür dilerim," diyorum sessizce. Yutkunuyorum, sonra da cevabından gerçekten korktuğum soruyu soruyorum. "İnsanlardan yaralanan oldu mu?"

Başını sallıyor ve içimi bir rahatlama kaplıyor. "Hayır, Buz Devleri Yüksek Salon'a giremedi ve çok az insan dışarı çıkabildi."

"Bunun için tanrılara şükürler olsun," diye iç geçiriyorum.

"Uzun bir süre uyuyacak," diyor Erik ve Kain'i işaret ediyor. Ateş perisinin bayıldığını fark etmemiştim ama Erik ayağımı iyileştirdikten sonra uykunun beni nasıl aniden aldığını hatırladım. "Sen de biraz dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." Sesi nazikti ve bir an için ona olan biten her şeyi sormayı ve aslında ona güvenmeyi düşündüm. O buradaki en bilge ve en nazik Valkyrie. Ama onunla Kain'in arasına bakarken, dudaklarım onun yerine başka bir soruyu şekillendiriyor.

"Burada uyuyabilir miyim?"

Odada iki palet daha var ve onlardan birine, Kain'inkine en yakın olanına el sallıyorum.

Erik yoğun bir bakışla beni sabitliyor. "Kain burada tamamen güvende olacak," diyor yavaşça, "eğer onun için endişeleniyorsan."

Başımı salladım. "I..." Başlıyorum ama cümleyi nasıl bitireceğimden emin değilim.

"Seni güvende gördüğüne sevinecek bir Fae yok mu?" Erik soruyor ve sesinde ağır bir ton var. Eminim bunun cevabını zaten biliyordur. Onun acımasını istemediğimden ama ona yalan da söyleyemediğimden omuz silkiyorum.

"Burası sessiz ve ben sessizliği seviyorum." Kain'e dönüp bakmamak için kendimi zor tutuyorum ama Erik iç geçiriyor.

"Kain Featherblade'de cezasını çekiyor," diyor sessizce. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Onunla çok ilgileniyor gibi görünüyorsun," diye itiyor Erik.

Öfkem kabarmaya başlıyor ve itiraz etmeyi düşünüyorum ama enerjim yok. Onun yerine "Benimle ilgileniyor," diyorum, yorgunluk kelimelerime sızıyor. "Ondan kurtulmak zor."

"Seni yalnız bırakmasını mı istiyorsun?"

Bu soru beni bocalatıyor. Beni izlemeyi bırakmasını istiyor muyum? Ailemden, bensiz sahip olmadıklarını bilmediği bir sırda para alıyor. Bu karmaşık bir durum ve Erik'le konuşmak istediğim bir konu değil. Haftalardır beni rahatsız eden yakıcı hayranlıktan ya da açıklanamaz bir nedenle onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı riske attığım gerçeğinden kesinlikle bahsetmeyeceğim.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," diyor.

"Kain ve Valdis..."

Şifacının dudaklarının kenarlarının kıvrıldığını görüyorum. "Peki ya onlar?" "Onlar...?" Sözümü yarıda kesiyorum, kendimi onlara bakmaktan alıkoyamıyorum.

Kain'in uyuyan yüzü.

"Aralarında bir yakınlık var, evet," diyor Erik.

Ona bakarken başımı eğiyorum. "Yakınlık mı?" diye soruyorum. "Bu arkadaş oldukları ya da arkadaştan öte oldukları anlamına mı geliyor?"

"Aynı sürünün parçası oldukları anlamına geliyor." Anlayış içimden süzülüyor. *Yani Valdis'in de Kain gibi bir kurt val-tivarı var.*

"Ve paylaştıkları tek şey bu mu?" Yavaşça soruyorum.

"Bu kadarı yeterli. Eğer kendi *val-tivarına* sahip olursan ve olduğunda, aynı güç hayvanına sahip olanlarla bir yakınlık hissettiğini keşfedeceksin. Aramızda bir Valkyrie'nin gücüne sahip olan çok az kişi var ve bunu başkalarına anlatacak kadar uzun süre hayatta kalan daha da az kişi var," diyor kuru bir gülümsemeyle. "Bir hayvanın gücü tarafından ele geçirilmenin nasıl bir şey olduğunu pek kimse bilmez. Bu deneyimi paylaşanlar bir bağ hissederler."

Ona benim de bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğimi, çünkü *val-tivar*'ımın geldiğini ve beni ele geçirmedeğini söyleme dürtüsü içimde kabarıyor. Ona şimdi Harald'la ya da burada ayı *val-tivarı* geliştiren diğer kalelerle bir yakınlığım olup olmayacağını sormak istiyorum. Aslında ona yüzlerce soru sormak istiyorum. Ama ağzımı kapatıyorum.

"Neden Kain ve Valdis hakkında soru soruyorsun?" Erik bana soruyor. Yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. "Dikkatli ol Madivia. Sen tanrıların buraya gönderdiği en ilginç kalesin ve eminim ki önemli bir amaca hizmet edeceksin. Eğer bu amaç Kain the Ruinous'u içeriyorsa, öyle olsun. Ama içermiyorsa, kendini korumalısın."

Ona cevap veremeden dönüp odadan çıkıyor.

BÖLÜM 4

MADDY

T Erik gittiğinde çöken sessizlik memnuniyet verici. Kain'in uykudayken bile sert ve yaralı olan yüzüne bakmamaya çalışarak battaniye ve su toplayarak etrafta dolaşıyorum. Ne zaman Her şeyim var, Kain'in en yakınındaki paletle yığılıyorum. Branka'nın neredeyse ölümcül kavrayışı yüzünden boğazım ağrıyor ve kaslarım günlerce koşmuşum gibi ağrıyor.

Hâlâ yanan tek mum paletlerimizin arasındaki metal arabanın üzerinde duruyor ve başımı yastığa yaslayıp loş ışıkta Kain'in sırtına bakıyorum. Onur örgüleri olmadığı belli olan saçları, hâlâ kan lekesi olan ve yırtık deri parçalarıyla kaplı koyu teninin üzerinde karmakarışık bir dağınıklık halinde.

Yanına gitmek için can atıyorum. Islak bir bez alıp dağınıklığı temizlemek, acılarını dindirmek ve onu yeniden güçlü kılmak için.

Ona dokunmak istiyorum ama nedenini anlamıyorum. Biri onun tenine dokunduğunda neler olduğunu gördüm.

Branka'nın gözümün önünde küle dönüştüğü görüntüsü kafamı dolduruyor ve suyumdan uzun bir yudum almak için tekrar doğruluyorum.

Altın fayanın kendini kurduna kaptırdığı o korkunç anıyla başlayarak, olan biten her şeyi gözden geçirmem gerekecek. Galeride sakladığım her anıyı en başından itibaren yeniden yaşarsam, belki o zaman her şey daha net olur. Belki de bir çeşit plan oluşturabilirim. Ya da en azından bir tane yapmak için nereye gideceğimi bilmeliyim. Kiminle konuşup kiminle konuşamayacağımı bilmem gerekiyor, çünkü tek bildiğim

Ŗu anda cevaplanmamış sorular var ve bu beni çıldırtacak.

Baştan başla, Maddy. Her seferinde bir şey. Bir plan yap.

Ayaklarımı altıma ekiyorom, onları içeri sokuyorum, gözlerimi kapatıyorum ve kendimi galeriye bırakıyorum.

Serin buz duvarların içinde olmak beni rahatlatıyor. şıfa odasında güvende olduğumu biliyorum. Erik bana bunu söylemişti ve Kain tamamen bilinçsiz, bu yüzden etrafımda su pskrrken kendime ihtiyaım olan tüm zamanı tanıyorum.

Eğitim odasında olanlarla başlıyorum. Branka'nın kontrolünü kaybettiğinde, odadaki her kaleyi parçaladığında gözlerindeki delirmiş bakışı acı verecek kadar canlı detaylarla hatırlıyorum. Fae kızının boynunu ezdiğinde çıkardığı sesi. İçimdeki hayatı boğmaya hazır olduğunda beni saran korku ve kararlılık. Kain'in eldivensiz ellerini kızın tenine bastırdığında hissettiklerim ve kızın yanarak yok oluşunu izlerken yaşadığım dehşet.

Bu yüzden mi Kain'in hayatını kurtarmak zorunda hissettim? Çünkü birkaç saat önce bunu benim için yapmıştı?

Ama bana onu kendinden kurtarmak için öldürdüğünü söylemişti, beni kurtarmak için değil. Ve kendisi de hiçbir şeyi riske atmamıştı. Tanrı'nın unuttuğ bir nedenden ötürü, onu kurtarmak için kendi hayatımı -pratikte intihar ederek- riske attım.

Belki *de val-tivar*'ım bana bunu yaptırdı? Belki de bir şekilde beni geri koşturdu?

Umarım bu doğrudur, içimde derinlerde bir yerdedir ve ben aslında fire-fae için ölmek istemiyordum. Çünkü bu hiç mantıklı değil.

Yirmi yılı aşkın süredir her gün ölmeyi bekliyorsun Maddy. Bu düşünce beni tedirgin ediyor, her ne kadar bana ait olsa da, çünkü doğru.

Yine de ölmeyi "beklemek" lmeye "hazır olmakla" aynı şey değil. Ben hiç ölmeye hazır olmadım.

Ya yarın uyanamazsam ve val-tivar'ımla -bugün gördüğüm müthiş, vahşi, inanılmaz ayıyla- hiç karşılaşamazsam? Tanrılar, neler yapabileceğimi bir an için görmeme izin verip sonra da onu benden alacak kadar zalim olurlar mı?

Hayatım boyunca hissettiğim yalnızlık ve her şey için kız kardeşime olan bağımlılığım nihayet sona erebilir. Sürekli bir yoldaşım, bir savaşçım ve bir koruyucum olabilir.

Buz zemine oturup ellerimi soğuk, sert yüzeye bastırırken mideme şiddetli bir kararlılık yerleşiyor.

Onunla tanışacak kadar uzun yaşayacağım.

Yaşamak zorundayım. Ve bu da bayılmaları tedavi etmenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Etrafımdaki oda değişiyor ve önümden bir sürü heykel geçiyor - bayılmalarımla ilgili her şeyin anıları.

Kız kardeşim ve onun taca olan inancı ilk sırada geliyor ve kayıp taşlar ve efsanelere göre buz tanrıçası Skadi'nin tacının yapabilecekleri hakkında yaptığımız farklı konuşmaları bir saat boyunca izliyorum. Sonra Erik'in yılanının bazı beyin hastalıklarını iyileştirebileceğini söylediği yeni bir anıyı görüyorum.

Bana yardım edebilir mi?

Sırada daha da yeni bir anı var. Kain ve ben kasa kapısının önünde duruyoruz. O mühürlü girişin arkasında beni iyileştirebilecek bir şey olduğu fikriyle beni yemliyor. Doğruyu söylüyor olabilir.

Son heykelde üç şifacıyla birlikte duran annemin bir anısı var. Hepsii ciddi görünüyor ve kimse gözümü tutmuyor. Gencim ve orada olmama rağmen sanki orada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlar.

"Bayılma nöbetlerinden herhangi biri sonuncusu olabilir," diyor bir kadın.

Annem ciddiyetle başını sallıyor. "Şüphelendiğimiz gibi. Ne kadar ömrü kaldı?"

"Bunu söylemek imkânsız. Bir gün de yaşayabilir, bir asır da."

"Ölümcül karartmanın farklı olduğuna dair işaretler olacak mı? Dikkat edebileceğimiz herhangi bir şey?" Annemin sesinde duygu taraması yapıyorum ama genellikle soğukkanlı. O tam anlamıyla bir buz kraliçesi. Yaptığı ya da söylediği her şey soğukkanlı. Bu beni sevmediği anlamına gelmez.

"Hayır, Majesteleri. O sadece" -yaşlı erkek şifacı bana doğru bakıyor, gözlerinde acıma var- "uyanmayacak."

Önüme başka heykel çıkmıyor ve etrafımdaki oda parıldayıp dalgalanarak tekrar heykel odası haline geliyor.

Birkaç uzun nefes alıyorum. "Bir yüzyıl," diyorum yüksek sesle. Şifacı da böyle demişti. "Bir gün ya da bir yüzyıl. Ve bu yirmi beş yıl önceydi."

Korku içinde yaşamamaya uzun zaman önce karar vermiştim. Ölmeyi beklemeyecektim.

Ama ölümcül gerçekliğimden kaçmanın yolu, kafamı başka şeylerle doldurmak, asla durup gerçekten düşünmeme izin vermemek, korkunun yerleşmesine asla zaman tanımamak oldu. Konsantre olamamam, hiperaktif zihnimi yavaşlatamamam korkudan kaynaklanıyor. Ölümü düşünmek istemiyorum, bu yüzden kendime hiç fırsat vermiyorum.

Freydis bana Skadi'nin tacı şeklinde odaklanabileceğim bir şey verdi ve işe yaradı. Bana onun hissettiği umudu vermese de zihnimi ve bedenimi yıllarca meşgul etti.

Şimdi, odaklanacak daha çok şeyim var. Beynim derslerimde her gün gerçekten faydalı bilgilerle doluyor ve konsantre olabilmeme bağlı riskler de her geçen gün artıyor. Ve ben bu baskıya iyi tepki veriyorum. Gelişiyorum. Çünkü ödül bir Valkyrie olmak.

O zaman ne olacağını kim bilebilir? Sigrun bana yardım edecek mi? Tanrılarla ya da yüksek fee ile konuşup onlardan yardım isteyebilecek mi?

O yapamasa bile, Tanrıların Koruyucusu'nun gücüyle kutsanırsam hayatta kalma şansım daha mı yüksek olur?

Umut içimi doldururken yumruklarım sıkılıyor.

Featherblade'den kurtulmalı ve değerimi kanıtlamalıyım. Ölmeden önce Valkyrie olmanın bir yolunu bulmalıyım.

Jetler etrafımda canlanıyor ve ben de yeni bir konsantrasyonla bir sonraki heykeli oluştuyorum.

Ölümcül *glima*'dan sonra Kain'le yaptığım konuşma.

Ders.

Bana söylediği sözleri düşündükçe boğazım daralıyor.

"İntikamım bana ait. Bu benim hakkım ve bu lanet şey gerçekleşecek."

Ona nasıl yardım edebilirdim? En başta ona neden yardım ettim?

Onu kasaya sokmayı reddettiğimi yeniden hatırlıyorum ve Buz Devi konuşmamıza dalınca derin bir nefes alıyorum.

Kain'in hızı, canavarın akılsızca öldürme dürtüsü, savaşta ne kadar işe yaramaz olduğumu fark ettiğimde yaşadığım korku, hepsi o son anı tekrar yaşadığımda kaybolup gidiyor. Onu gördüğümde.

Heykel tamamlandığında dev, vahşi bir ayıya dönüşüyor ve bence şimdiye kadar yarattığım en güzel şey.

Galerinin bu sığınağında bile, onun kayboluşunu düşündüğümde bir panik dalgası hissetmemek çok zor. Onu geri istiyorum. Ona ihtiyacım var. Onun hakkında, benim için kim ve ne olduğunu ve kaderin *beni ele geçirmeden* bir Buz Devini nasıl ortadan kaldırdığını öğrenmem gerekiyor.

Belki de o bir *val-tivar* değildir, diye düşünüyorum buzdan benzerliğe bakarken. Eğer değilse daha mantıklı olur. Ne de olsa benim buz büyüm bile yok - nasıl büyülü bir hayvanım olabilir ki?

Ama... Kocaman bir ayı bizi kurtarmak için rastgele ortaya çıkıp sonra da ortadan kaybolmuş olabilir mi?

Derin bir nefes aldım ve onun gözlerine baktığımda hissettiklerimi hatırladım. Hayır. Onun benimle bir şekilde bağlantılı olduğunu kesinlikle biliyorum. Belki de yeni bir şeydir?

Eğer o benim *val-tivar*'ımsa, o zaman Featherblade benim Valkyrie büyüsüne layık olduğumu mu düşünüyor? Bu da pek mantıklı değil. Buradaki en zayıf kale benim ve diğerlerinden herhangi biri o Devlere karşı daha iyi iş çıkarabilirdi.

İçime şüphe doluyor ve yanağımın içini çiğniyorum.

Belki de bu yüzden ortadan kayboldu, Maddy. Seni gördü ve yeterince güçlü olmadığını anladı.

Eğer durum buysa, daha sıkı çalışacağım. Daha güçlü olacağım. Ona layık olacağım. Ve sonra o geri gelecek. *Geri dönmek zorunda.*

Etrafımdaki jetler bir kez daha patladı ve şaşırdım çünkü bunun heykel yapımının sonu olduğunu düşünmüştüm. Ama şu anda kafamda canlanan anı, Odin'in Yüksek Salonu'nun dışındaki suyun içindeki Buz Devi'nin yüzü. Önümde şekillenen heykel, savaştığımız Buz Devi'yle ilgili ayrıntıları, *en küçük* ayrıntıları barındırıyor: hareket etme şekli, çıkardığı sesler, yüzündeki özellikler ve Kain'le Battleyard'da karşılaştığımızla sudaki arasındaki farklar. Sonra hafıza Valkyrie'nin Featherblade'in içindeki birinin onları içeri aldığına dair konuşmasına geçiyor.

Aklım hemen Inga ve Orgid'e gidiyor ama Featherblade'in kendi savunmasını nasıl aşabilirler ki? Onlar Valkyrie değiller ve yeterince büyüleri yok. Valkyrie'lerden biri olmalı, her ne kadar imkansız görünse de.

Valdis'in ima ettiği ve Brynhild'in muhtemelen onu suçlayacağı şey ne olursa olsun, Kain olduğuna inanmıyorum. Nasıl olabilir ki? Bir saldırı olacağını bilse neden kendisini bir direğe zincirlemelerine izin versin?

Düşüncenin içinden küçük bir şüphe geçiyor. O zeki ve intikamını saplantı haline getirmiş. Böyle bir çifte blöf yapabilir mi? Featherblade'e ve sakinlerine zarar vermek isteyen tek kişi o.

Sözleri zihnimde yüksek sesle çınlıyor. "*Sana yalan söylemeyeceğim.*"

İnsanlara zarar verme konusunda bana yalan söyleseydi hayatı çok daha kolay olurdu. Ona yardım etmeyi kabul ederdim ve o da bunu biliyor.

Heykelin oluşumu tamamlandı ve ikinci Buz Devi'nin yüzünün bir kopyası oldu. Canavarca, korkunç bir şekilde güzel. Canavarlarda güzellik bulmanın çok mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum.

Uzun ve sert bir iç çekiyorum. Gölgelekteki birinin Featherblade'in saldırıya uğramasını istemek için bir nedeni var.

Sadece Kain olmaması için dua ediyorum.

BÖLÜM 5

MADDY

W Ertesi sabah uyandığımda Kain ortalıkta yoktu. Gözlerimi kırıştıyorum ve nerede olduğumu ve ne olduğunu hatırlamak için bir an bile bulamadan mideme bir his saldırıyor. Başımı arkaya yatırdım.

Yastığa uzanıp gözlerimi kapatıyorum ve bilincimi kaybetmeden önce bu olaydan uyanmak için dua edecek kadar zamanım oluyor.

Kendime geldiğimde, rahatlamaktan ziyade öfke hissediyorum. Eğer ayımı tekrar görme şansım olacaksa, yeterince uzun süre hayatta kalabileceğimi bilmem gerekiyor. "Altı yüz altmış altı," diye homurdanıyorum ama bu sefer "Sonsuzluktan," diye ekliyorum.

Bacaklarımı paletin kenarına tekmeliyorum ve kaslarımın ne kadar sertleştiğine dair küçük bir inilti veriyorum. Buz Devi'yle dövüşmek vücuduma çok zarar vermişti. Bunun Kain'in bedenine yaptıklarını düşününce suçlu bir his kaplıyor içimi ve omzunun dağınıklığını hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum.

Yine de iyileşme odasından çıktığına göre bugün daha iyi hissediyor olmalı.

Burada olmadığı için duyduğum saçma hayal kırıklığını yutkunarak, kan lekeli ve yırtık kıyafetlerime bakıyorum ve bir elimi karmakarışık saçlarımda gezdiriyorum. Gidip yıkanmam ve sonra da Sarra'yı görmem gerekiyor. Dün gece onu görmeye gitmediğim için kendimi kötü hissediyorum ama sessizliğe ihtiyacım vardı, son birkaç saat içinde yaşadığım tüm çılgınlıkların üstesinden gelebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bu sabah iki şeyden emin olarak uyandım. Birincisi: Sarra'ya her şeyi anlatacağım. Artık tüm düşünceleri depoladığıma ve kendi başıma çözebildiğim kadarını çözdüğüme göre, güvenmem gereken kimseye güvenemeyeceğimi biliyorum. Valkyrie'lerden biri Frost Giants'ı içeri aldı. Ama yardıma ihtiyacım var ve ona güvenebileceğimden eminim.

İkincisi, kız kardeşimle tekrar konuşmaya çalışmam gerekiyor. O her zaman her konuda başvurduğum kişi olmuştur ve ne yapacağını bilir. Ve şaşırtıcı bir şekilde, küçük bir parçam yokluğumda tacı tamir etme konusunda herhangi bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak ediyor. Denemekten zarar gelmez, değil mi?

Botlarımı giymek için çömeliyorum ve ayağa kalktığımda nefesim kesiliyor.

Bu Kain. Hâlâ yırtık ve sökülük kıyafetlerini giyiyor ama yüzünde nem var ve sanırım temizlenmek için odadan çıkmış olmalı. Vücudundaki kurumuş kanın çoğu gitmiş, ama omzundaki kızgın kırmızı yara izi bronz teninde göze çarpıyor. Göğsüm sıkışıyor.

"Günaydın," diyorum beceriksizce.

"Öyle mi?" diye hırlıyor.

Başımı sallıyorum. "Umarım öyledir."

"Prenses, açıklaman gereken bazı şeyler var." Yutkunuyorum ama cevap vermiyorum ve bakışları içimi yakıyor. "Dün ne oldu böyle? Çünkü *senin* bir Buz Devi'ni üç metre havaya uçurmadığını biliyorum, ben de öyle."

"Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. İsteddiği cevap bu olmasa da bu doğru.

"Sen benim hayatımı kurtardın." Gözlerinde kıvılcımlar dans ediyor ve aklıma bir şey geliyor. Eğer dün Erik'in *val-tivarını* görseydim... Kain'in kurdunu çağırdığında onu görebilir miydim? Bakışlarım içgüdüsel olarak etrafa yöneliyor ve yaratığın nerede olabileceğini merak ediyorum. Kain'in kaşları göz temasını kestiğimde birbirine yaklaşıyor ve bakışımı takip ediyor. "Sırların var prenses."

Göğsümdeki sıkışma daha da kötüleşiyor. Adam haklı. Kahretsin, o kadar çok sırrım var ki onlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

Kain yaklaşıyor, böylece üzerimde yükseliyor. Onun sıcaklığını, teninden yayılan gücü hissedebiliyorum. "Sen saklanıyorsun.

Bir şeyler. Üzerindeki korkunun kokusunu alabiliyorum. Suçluluğun. Seninle tanıştığım günden beri."

"Saçmalık," diye fısıldadım, nefesim sığlaşmıştı.

"Hangi büyüü saklıyorsun prenses? Diğerlerini kandırmış olabilirsin ama ben farklıyım." Dişlerini gösteriyor ve ben de ayaklarımı yere basıyorum. Hâlâ kurdunu hissedemiyorum ve kendimi sağlıklı düşünmeye zorluyorum.

Ona hafıza galerisinden bahsedemem ama hayatını nasıl kurtardığımı açıklamam gerekecek. Eğer bir cevap istiyorsa, ona bir cevap vereceğim.

"O benim *val-tivar*'ımdı." Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"*Val-tivar*'ım. Seni o kurtardı. Buz Devi'ni senden uzaklaştırdı."

Ağzını açıyor, tekrar kapatıyor ve bir şekilde bana daha da sert bakıyor. "Ama... sen arkamdaydın. Tam olarak göremedim ama o şey kumu alıp götürürken yanıma geldim ve sen bana zar zor ulaştın."

"Biliyorum." Bana bunun mümkün olmadığını söylemesini bekliyorum. "Bir ayı mı?"

Sözleri beklenmedikti.

"Evet." Nedense hiç şaşırmış gibi görünmüyor, ben de devam ediyorum. "Bensiz hareket etmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Değil. Şimdi seninle mi?"

"Hayır. Valdis ortaya çıkar çıkmaz ortadan kayboldu."

"Demek bu yüzden benim için geri geldin? *Val-tivar*'ını mı aldın?"

Yutkundum ve ona yalan söylemeyi düşündüm. "Hayır."

Bana doğru bir adım daha atarken kıvılcımlar alevlere dönüşüyor, aramızdaki mesafe artık sadece birkaç santim. "O zaman ölmeyi bekliyor olmalısın."

"Hiçbir şey beklemiyordum. Ben sadece... davrandım."

"Sen aptal bir prensessin," diye tıslıyor ve sonra yanında bir ateş parlıyor ve tepkimi saklamamın imkânı yok.

Omuzlarının üzerinde bir metre boyunda, gözleri alevden yapılmış, kaba kürkünün uçlarından kıpkırmızı kıvılcımlar saçan, yarı saydam gri bir kurt duruyor. Gözlerini bana dikmiş, dudakları sessizce geriye kıvrılıyor ve tükürük damlayan, parıldayan dişleri ortaya çıkıyor.

Geriye doğru sendeliyorum ve nefes almadığımı fark ediyorum. Bir yanım bu inanılmaz yaratığın her ayrıntısını incelemek istiyor. Ama çoğum kaçmak istiyor. *Rüzgar gibi kaçmak.*

"Bu da ne...?" Kain benimle kurt arasına bakarak fısıldıyor.

İçgüdüsel korkumu bastırmak için elimden geleni yaparak uzun nefesler alıyorum. Ama kurt dişlerini tekrar gösteriyor ve yarı saydam bir şekilde titriyor olsa da, önümde duran ateş perisi kadar gerçek ve ölümcül hissettiriyor.

"Ben... Sen..." Kelimeler işe yaramıyor. Kurt kıpırdamadı ve mantıklı bir şekilde onun Kain'in kontrolü altında olduğunu biliyorum.

Kain bana zarar vermeyecek. Kain'in bana zarar vermek için birçok fırsatı oldu ama vermedi.

Odasında çıplak ve gülerkenki görüntüsü korkunun içinde dalgalanıyor.

Kain bana zarar vermeyecek, kurdu da vermeyecek.

Daha dik duruyorum ve gözlerimi kurttan Kain'e çeviriyorum.

"Onu görebilirsin," diye nefes alıyor. Bu bir soru değil. O biliyor. Sesinde bir hayranlık, hatta belki de merak var.

"Evet," diyorum titrek bir nefesle. "Erik'in yılanını ben de gördüm."

Gözler kilitli, ikimiz de sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bir süre boyunca konuşmuyoruz. Sonunda, kurt duyularımdan kayboluyor ve çevresel görüşümdeki ateşli ışık gidiyor.

"Sen çok aptal bir prensessin." Sözleri yumuşak ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor. Kokusu beni ele geçirirken dudaklarımdan bir iç çekiş fısıldanıyor. "Sırlarını açığa çıkaracağım."

Büyü bu tehditle bozuldu. *Sözle.*

Geri çekiliyorum, öfkem içimde kabarıyor ve bariz büyülenmişliğimden utanıyorum.

"Sen sırlardan bahseden birisin," diyorum. "Belki ben de seninkini ortaya çıkarırım."

Alaycı bir gülümseme dudaklarını kaplıyor, etrafında sıcaklık parıldıyor. "Ben açık bir kitabım." Kollarını kaldırıyor, genişçe açıyor ve omzunu oynatırken yüzünün buruştuğunu gizleyemiyor. "Sana söyledim, sana yalan söylemeyeceğim."

Direğe bağlıyken söylediği sözleri hatırlayınca midem ağırlaşıyor. "Elbette," diyorum. "Kendi lanet olası

İntikam, hatırlıyorum. Ama bana neyin intikamını aldığını söylemediğin sürece sana yardım etmeyeceğim."

"Az önce benim için hayatını tehlikeye attın," diye hırlıyor Kain, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde. Kurt yeniden kıvılcımlar çıkarıyor ve onun varlığı kontrolümü ve kendime olan güvenimi sarsarken bir lanet tıslıyorum. "Benim sana takıntılı olduğum kadar sen de bana takıntılı değilmişsin gibi davranmayı bırak."

Dünya yavaşlıyor. *Az önce bana takıntılı olduğunu mu söyledi?* Hislerimi hayranlık olarak yazdım, ama takıntı...?

"Söyle bana," diyorum, olabildiğince dik durarak ve yüzümü cesaret edebildiğim kadar ona yaklaştırmak için. "Ne yaptın Kain? Burada zincirlenmek için kimi öldürdün?"

Tamamen hareketsiz kaldı. Nefes alıp almadığını bile anlayamıyorum. Sertçe yutkunuyorum, kurduna bakma içgüdüleriyle savaşıyorum, kendimi göz teması kurmaya zorluyorum. Erimiş bakışlarında bir şey titriyor. Karanlık ve lanetli bir şey.

"Bu benimle ilgili değil prenses. Seninle ilgili." Ağzı acı bir şekilde bükülüyor ve gözleri benimkilere dikiliyor, acımasız bir vaatle parlıyor. "Sakladığın her neyse ortaya çıkaracağım ve sen de o kasaya girmeme yardım edeceksin. Ne pahasına olursa olsun."

Ona bakarken ağzım kurudu ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Sırlarımı kafamdan söküp alamaz. Mantıken bunu biliyorum. Ama kendimi de tanıyorum ve onun yanında ne kadar uzun kalırsam, gerçeğe o kadar yaklaşacak.

"Beni rahat bırak," diye mırıldanıyorum.

"Asla. Featherblade iki yüzyıldır benden sakladığı sırları sana açıklıyor. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim."

"Beni her yerde takip edemezsin."

Gözleri parlıyor ve yanındaki kurt hırlıyor. "İzle beni prenses."

"Sana söyledim. İnsanlara zarar vermene yardım edemem. Kendimle yaşayamam. Ben öyle biri değilim."

"Olabilirsin ama. Sende bunu görüyorum. Çok şey yapabilecek kapasitedesin. Saf ve korunaklı gibi davranıyorsun ama bunun doğru olamayacağı kadar inatçı ve zekisin. Sen bir yalancısın prenses. Bir oyuncusun."

Başımı sallıyorum. "Ben rol yapmıyorum." Kollarımı açıyorum ve ellerimin titrediğini fark ediyorum. "Bu benim. Ailesi için utanç kaynağı olduğu için Fae saraylarından saklanan ve bir kulede gizlenen prenses. Azmim mi? Yıllarca her gün ölmeyi beklemekten geliyor." Sesim güçleniyor. Daha yüksek. Ellerimi yumruk yapıp vücuduma doğru çekiyorum ve ters ters bakıyorum. "Buradaki diğerleri gibi olmamam rol yaptığım anlamına gelmez."

Kain'in bakışı benimkiyle eşleşiyor. "Farklı olduğun sadece buradaki diğerleri değil. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Yumuşak ve yavaş olduğum için mi?" Tıslıyorum.

"Çünkü denenmemişsin. Neler yapabileceğini, sınırlarının nerede olduğunu bilmiyorsun." Gözlerinde alevler kükrüyor ve hızla hareket ediyor. Ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve yumuşak bir şekilde konuşurken nefesi dudaklarımın üzerinde fısıldıyor. "Senin sınırlarını bulmayı ne kadar istediğimi biliyor musun?"

Ses tonu karşısında öfkem duvara çarpıyor, yerini yakıcı bir sıcaklık alıyor. Arzu bedenime öyle bir saldırıyor ki, beni şok edip susturuyor.

Dövüşmekten ya da *val-tivarlardan* bahsetmiyor.

Ağzım açılıyor ve dehşet verici bir an için ona beni aklına gelebilecek her türlü sınıra kadar götürmesini söyleyeceğimi sanıyorum. Ben onunum, bana ne söylerse yapmaya hazır ve istekliyim.

Neyse ki benden önce konuşuyor. "İzliyor olacağım prenses. Hayatımı kurtardın. Elini gösterdin. Bir şekilde birbirimize bağlıyız ve sen beni o kasaya sokacaksın."

BÖLÜM 6

MADDY

Hodayı süpürüyor ve ben titreyen bir iç çekişle palete geri yığılıyorum.

Odin'in lanet kuzgunu, o fae tehlikeli. Kader beni nasıl bu kadar kolay bir şekilde mantığımdan vazgeçirebiliyor?

Elim şu anda bacaklarımın arasında çarpan ağrıyan sıcaklığa doğru ilerliyor. Lanet olası bir cümle ve ben çaresizim.

Bir hırıltıyla kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Hayır. Beni bu kadar kolay kontrol edemez, buna izin vermeyeceğim.

O tehlikeli biri. Beni kullanarak kasaya girmek, güçlü bir büyü bulmak ve onu insanlara zarar vermek için kullanmak istiyor.

"Bu tahrik edici değil Maddy," diyorum kendime, yüksek sesle ve olabildiğince kararlı bir şekilde. "Bu dengesizlik."

Odanın içinde dolaşıp eşyalarımı topluyorum, sonra botlarımı bağlıyorum, Kain'in çıplak ve görkemli görüntülerinin kafamı doldurmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ve bunun yerine öfkemi ona yönlendiriyorum.

Yine de o haklı. Bir şekilde birbirimize bağlıyız ve eğer daha önce emin değilsem, kendimi kumların üzerinden lanet olası bir Buz Devi'ne doğru fırlatmak bunu doğruladı. Ve bu ona da doğrulandı.

"O kasaya girmeme yardım edeceksin. Ne pahasına olursa olsun."

O da böyle söylemişti. Ama o direğine bağlıyken bana yalan söylemiş olsaydı, ben zaten ona yardım ediyor olurum- yani görünüşe göre ona ,

"ne gerekiyorsa" yalan söylemeyi içermez. Yani delicesine tahrik edici, dengesiz ve zarar verici derecede dürüst bir kötü adamla mı uğraşıyorum?

Botlarımın bağlı olup olmadığını kontrol ederken başımı sallıyorum.

Ailemin ona borçlu olduğu değerli "sırta" sahip olanın ben olduğumu bilmiyor. Hafıza sihrimi de bilmiyor. Bunu bilemez. Ailem tarafından saklandığım yıllardan öğrendiğim bir şey varsa o da bunun başkaları tarafından bilinmesinin çok tehlikeli olduğudur.

Yılan Kanadı'ndan ayrılıp Odin'in Yüksek Salonu'na ve yıkanıp üzerimi değiştirebileceğim kale odalarına doğru ilerliyorum. Nereye gittiğime zar zor bakıyorum, düşünceler içinde kaybolmuşum.

Bir yanımda buradaki her fae'yi, ailelerini, kim olduklarını ve Buz Mahkemesi kraliyetiyle yollarının kesişip kesişmediğini ve dolayısıyla galerimde onlarla ilgili herhangi bir bilgi olup olmadığını araştırmak istiyorum.

Ama ailem ve kız kardeşim tarafından yıllarca tekrarlanan uyarılar beni durduruyor.

Bilmemek benim için daha güvenli.

Çok düşüncesizim, çok dikkatsizim. Bana söylenen bu ve gerçek şu ki, haklılar. Orgid'in ailesini araştırırsam ve ona karşı kullanabileceğim bir şey bulsam, bunu gerçekten ne kadar süre gizli tutabileceğimi düşünüyorum? Bunu ona karşı kullanmak için en uygun zamanı bekleyebilir miyim? Bir şantajcı olabilir miyim?

Bu düşünceyle neredeyse yüksek sesle homurdanıyordum. Bana ilk kez bok gibi davrandığında, öfkeyle ağzımdan kaçıracaktım. Ve sonra gerçekten peşimden gelirdi. Sadece kabadayılık edip benimle alay etmezdi. Beni bir tehdit olmaktan çıkarmaya çalışırdı.

Valkyrie olmaya, eğitimime konsantre olmalıyım.

Hayatımı daha fazla tehlikeye atmaya değil.

"Hey, Madivia!" Eldith'in sesi beni çevreme geri döndürüyor. Yüksek Salon'un önündeki onarılmış ahşap basamaklara çivi çakıyordu ve ben de tam onun yanından geçmek üzereydim. Kan lekeli kıyafetlerime bakıyor ve ifadesi keskinleşiyor. "Kahretsin, iyi misin?"

"Benim kanım değil," diyorum ona çabucak. "İyi olmana sevindim. O şeylerden biriyle savaşmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır, ama onları gördüm. Buraya nasıl girdiler?" Valkyrie'nin içeri girebilmelerinin tek yolunun içlerinden birinin ihanetine uğramaları olduğundan şüphelendiğini paylaşacak değildim, bu yüzden omuz silktim.

"Bilmiyorum ama en azından Valkyrie onların işini kısa sürede bitirdi."

"Hans ve Alice öldürülmeden önce değil," diyor sessizce. Yüzünde korku yok ama daha önce onda görmediğim bir tedirginlik var.

"Duydum."

Bana kaşlarını çattı. "Kimden? Nerelerdeydin?" "İyileştirme odalarında."

"Yaralandın mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Ben iyiyim. Gidip temizlenmem lazım."

"Elbette. Bugün eğitim yok. Sadece onarım ve"-küçük bir nefes alıyor-"kaybettiğimiz dört kale için daha sonra tapınakta bir anma töreni var."

Tüylerim diken diken oluyor. Bir günde dört ölü. "Tamam. Orada görüşürüz."

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum, yol boyunca karşılaştığım diğer kalelerle göz teması kurmaktan kaçınıyorum. Odamızda Navi'ye rastlamadığım için rahatlamış bir şekilde olabildiğince hızlı yıkanıp üstümü değiştirdikten sonra aşağıya, Sarra'nın atölyesine doğru koşuyorum.

Vardığımda oradaydı, kollarını dizlerine dolamış büyük koltukta oturuyordu. Beni görür görmez ayağa fırlıyor ve umduğum sarılma yerine yüzündeki öfkeyi görünce şaşıyorum.

"Sarra, gelmene çok sevindim."

"Lanet olası kaderler adına neredeydin?" diye bağılıyor. "Çok endişelendim! Ölü kalelerden biri olmadığını biliyordum, ama aynı zamanda hiçbirine uymadığını da biliyordum ve söyledikleri hiçbir şeye güvenemezdim ve bütün geceyi endişelenerek geçirdim ve açlıktan ölüyorum çünkü buraya geri gelebileceğin için bu odadan çıkmadım ve her şey yolundaymış gibi içeri girdiğine inanamıyorum!" Kelimeler yüksek sesle, dağınık bir şekilde döküldü,

Beni bu kadar önemseydiği için kalbim kabarıyor, suçluluk duygusu beni ele geçirse bile.

Ona doğru adım atıyorum, kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum. "Sarrah, özür dilerim. Çok özür dilerim. Sana hemen iyi olduğumu söylemeye gelmeliydim. Sadece Kain yaralıydı ve biz de iyileşme odasıındaydık, bazı şeyler oldu ve-"

Beni geri itti. "Kain! Kain'le birlikteydin!" Gözlerinde hem korku hem de öfke var. "Maddy, onları içeri alanın o olduğunu söylüyorlar."

Uzun bir nefes aldım. "Kain değildi."

Başını sallıyor, gözleri endişeyle dolu. "Sana bir çeşit büyü yaptı, Maddy. Neden? Neden ona inanıyorsun? Ona güvenilmez. Bunu biliyorsun."

"Onunla bir bağlantım var" diyorum ve kelimeler dudaklarımdan çıkarken, açıklayamasam da doğru olduklarını biliyorum.

"Ne bağlantısı? Onunla nasıl bir bağın olabilir? Daha önce buraya hiç gelmedin. Onunla daha önce hiç tanışmadın." Hayal kırıklığıyla kolumu sıktı. "Maddy, cidden, senin için endişeleniyorum ve bunu söylemekten nefret ediyorum ama... kendine yalan söylüyorsun." Son birkaç kelimeyi yarı fısıltıyla söyledi.

Ona her şeyi anlatmak istediğimden zaten emin olmasaydım, o zaman şu anda anlatmaya karar verirdim. Freydis dışında hiç kimse benim için bu kadar endişelenmemiştii ve Sarrah'nın bana hata yaptığımı söylemesinin ne kadar zor olduğunu duyabiliyorum. Eğer umursamıyorsa kendini bu duruma sokmasına gerek yok. Fates, bana gerçekten değer vermiyor olsaydı bütün gece uyumaz ve akşam yemeğini ekmezdi. "Sarrah, bu bir ergen aşkı ya da bir tür Valkyrie değil.

büyü, yemin ederim." Yanakları biraz ısınıyor. Bu bir tür yalan - ateş perisinin onunla tanıştığımndan beri yüzlerce şehvetli düşünceye ilham verdiğine hiç şüphe yok - ama ona söylemem gereken şey bu değil.

"Ne o zaman?"

"Önce yemek. Sonra her şeyi açıklayacağım."

Birlikte esir odasına gidiyoruz ve Sarrah ocakta çalışan kızla tatlı bir dille konuşarak atölyesine dönmeden önce iki tabağa ekmek ve kurutulmuş jambon doldurmamıza izin veriyor.

Yavaşça ve kasıtlı olarak, Kain'le yaptığım konuşmaya kadar her şeyi gözden geçiriyorum. Ona her şeyi anlatıyorum, sadece Kain'i korulukta çırılçıplak gördüğümde verdiğim öfkeli tepkiyi atlıyorum. Ama hafıza büyüm ve birlikte başladığım üç heykel ve şimdi eriyen kurt da dahil olmak üzere diğer her şeyi ona anlatıyorum. Hafıza galerisini bir başkasına anlatmak garip hissettiriyor. Küçük bir çocukken aileme anlattığımdan beri hiç kimseye tarif etmek ya da açıklamak zorunda kalmamıştım.

Sarra sık sık sözümü kesiyor ama sadece bazı şeylere açıklık getirmek ya da küçük noktalar hakkında ek bilgi istemek için. Ben son kelimeyi bitirene kadar, çok uzun süren konuşma boyunca hiçbir fikir beyan etmiyor.

"Maddy, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama tanrılar haklıydı."

Kaşlarımı çattım. Söylemesini beklediğim şey bu değildi. Dürüst olmak gerekirse, ne söylemesini beklediğimi ben de bilmiyorum. "Tanrılar mı?" diye sordum.

"Kız kardeşinin burada olmaması gerekiyordu. Senin olman gerekiyordu. Featherblade, *val-tivarlar* ve doğuştan gelen büyü hakkında sadece biraz çalıştım ama sen her bir kurala meydan okuyorsun. Seninle ilgili standart ya da normal olan hiçbir şey yok. Tüm bu güçlerin gelişip serpilebileceği bir yer olman gerekiyordu."

Ona bakıyorum, sözleri beni rahatsız ediyor ama aynı zamanda yankılanıyor. Hiçbir zaman uyum sağlayamadım. Hiçbir zaman normal olmadım. Bayılma ve hafıza büyüsü olmasa bile farklı olduğumu biliyorum.

Kain'in sözünü hatırlıyorum. *Özel*.

Nefes alıyorum. "Sarra, ayım neden gitti? Keşke onu görebilseydin. O... başka bir şeydi."

"Onun senin *val-tivarın* olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor nazikçe.

"Herhangi birinin herhangi bir şeyi bilebileceği kadar eminim," diyorum ona. Artık onun benim güç hayvanım olduğuna dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Sarra başını sallıyor. "Tamam, o zaman kesinlikle öyle olduğunu varsayalım. Featherblade'in sana verdiği yeni bir tür *val-tivar* olmalı." Omuz silkiyor. "Bu yeni nesil bir Valkyrie, neden olmasın?"

Dalgın dalgın ağzıma biraz daha ekmek tıktırıyorum, onun sözlerini düşünürken yavaşça çiğniyorum. Ben de benzer bir düşünceye kapılmıştım. Bu doğru olabilir miydi?

"Bu konuyu Valkyrie'lerle konuşman gerekeceğini biliyorsun."

"Bana inanmayacaklar," diyorum. "Bana inanmak için hiçbir sebepleri yok ve onun orada olduğunu kanıtlayamam."

"Ama Kain sana inandı mı?"

"Evet," diye iç geçiriyorum. "Ama Kain farklı."

Sarra'nın gözlerine yine uyarıcı bir bakış giriyor ve anlattıklarımın onu Kain'e güvenmem gerektiğine ikna etmek için hiçbir şey yapmadığını görebiliyorum. "O tehlikeli, Maddy."

"Herkes bana bunu söyleyip duruyor ama neden buradaki herkesten daha tehlikeli olduğunu anlamıyorum. Büyüsü ya da kanatları yok. Ve en azından dürüst biri."

"Sana kelimenin tam anlamıyla insanları öldürmek istediğini söyledi." Kelimeleri yavaşça söylüyor, sanki onları tam olarak duymuyormuşum gibi ve bir an için haklı olup olmadığını merak ediyorum.

"Hiç bir şey için intikam almak istemedin mi?" Sessizce soruyorum.

Omuz silkiyor. "Kimse bana intikam isteyecek kadar yanlışı yapmadı ve bunun için minnettarım," diye cevap veriyor.

"İntikam almak isteyebileceğime inanıyorum," diyorum.

"Eminim hepimiz isteyebiliriz ama bu isteyeceğimiz anlamına gelmez. Ve bu doğru olduğu anlamına da gelmez. Onun için bahaneler yaratmayın."

Aramızdaki bağı açıklamak, onun bize duyduğu hayranlığı açıklamak -Kain'in deyimiyle *saplantı*, ona bu duygunun derinliğini hissettirmeyecek. Onun dışında kimse için bu açıklanamaz bir şey. "*Bir şekilde birbirimize bağlıyız.*" Yutkunuyorum. Sarra'ya bunu söylediğini söyleyemem.

"Sarra, ya sana dikkatli olacağıma ve sana inandığıma dair söz veririm? Ateş perisiyle ilgili söylediğin her şeyi anlıyorum ama onunla ve kurt heykeliyle bağlantımın ne olduğunu çözmeden kendi kaderime ulaşamayacağımı *biliyorum*." Konuşurken elini tutuyorum ve kelimelere olabildiğince samimiyet katmaya çalışıyorum, çünkü bunlar doğru. Ona karşı hissettiğim şiddetli çekimi ve onun etkisi altında neler yapabileceğime dair duyduğum yoğun korkuyu ve bunun neden olduğu sınırsız heyecanı atlıyorum. Ama sözler doğru. "Bu endişelenmeni durdurmaya yeter mi?"

Sarra elimi geri sıkıyor. "Pek sayılmaz," diyor ve sonra bana acıklı bir gülümseme veriyor. "Ama bunun bir önemi olmayacak kadar istekli olduğunu biliyorum, bu yüzden seni destekleyebilirim."

Ben de gülümsüyorum. "Teşekkür ederim. Dinlediğiniz için de teşekkürler."

Bir kahkaha atıyor, sonra son jambon parçasını alıyor. "Sanki dinlememi engelleyebilirmişsin gibi. Maddy, söylediklerimde gerçekten ciddiym. Kaderinde heyecan verici bir şey var. Featherblade senden hoşlanıyor." Bana sırtıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Ama buradaki en zayıf kişi benim!"

"Savaşçı standartlarına göre belki. Gerçi sana yardım edecek dev bir ayın varsa uzun süre öyle kalmayacaksın."

Bu sefer sırtıyorum. "Inga ya da Orgid'in, hatta eğitimde ortaya çıkarsa Navi'nin yüzünü hayal edebiliyor musun?"

"Sence onu görebilecekler mi? Yoksa devasa görünmez bir hayvan onları kışlarının üstüne mi devirecek?"

"Bilmiyorum," diyorum ve sonra iç çekiyorum. "Bilmediğim çok şey var." "Erik'le konuş. Ya da Harald'la?"

"Onlardan biri Buz Devleri'ni içeri aldı," diyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Erik mi Harald mı? Bundan şüpheliyim." "Kim o zaman? Hiçbirinin bunu yaptığını düşünemiyorum."

"Belki de yapmamışlardır. Belki de gölgelikte onları içeri alabilecek başka bir güç vardır. Belki de Featherblade bunu bir sebepten dolayı yapmıştır. Belki yüzlerce olasılık daha var. Sigrun bunu çözecektir."

Onun gerçekçi sözleri beni rahatlatıyor. Haklı - en bariz olanın ötesinde pek çok olasılık var, özellikle de işin içinde tanrılar ve büyü varsa. Ve Sigrun muhtemelen biz konuşurken neler olduğunu öğreniyor olacak.

"Haklısın," diyorum ve sonra konuyu değiştiriyorum. "Sanırım kalkanın ortasına ne koymak istediğimi biliyorum."

Sarra bana gülümsüyor. "Dur tahmin edeyim." "Bir ayı," diyoruz birlikte.

BÖLÜM 7

MADDY

W ünün geri kalanında kalkanın tasarımı üzerinde çalışıyoruz ve ayının çizimini doğru yaptığımızı hissettiğimde, Sarra bana demirhaneye girdiğimde görüntüyü bir metal levhaya nasıl aktaracağımı anlatıyor. Öfkeyle bir şeyler karalıyorum.

Sarra konuşmayı kesene kadar notlar. Kafamı kaldırdım ve beni izlerken başını eğdi.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Tüm bunları büyüğü buz galerinde saklayabiliyorsan neden not alman gerekiyor?"

Bu sorunun kız kardeşimden başka biri tarafından sorulması tuhaf bir his. "Haklısın. Devam et, işin bittiğinde hepsini depolayacağım."

"Ve sonra, demirhaneye gittiğinde, hepsini geri getirebilecek misin?"

"Eğer kimse bakmıyorsa, evet." Omuz silkiyorum. "Bazen insanlar etraftayken bunu yapacak kadar kurnaz oluyorum. Eğer bir kağıt parçası ya da bir eşya gibi gerçek bir şeyin anısıysa, o zaman sadece kız kardeşimin görebileceği parlıtlı bir versiyonunu elde ediyorum. Eğer duyduğum bir şeyse, kafamın içinde oynadığını duyabiliyorum. Eğer Frost Giant saldırısı gibi bütün bir deneyimse, o zaman bunu toplum içinde yapmak daha zor çünkü bunu kafamda yeniden yaşıyorum ve gerçekten canlı oluyor."

Gerçi galeride böyle anılarım pek yoktu, çünkü kendi deneyimlerim çok sınırlıydı. En azından buraya gelmeden önce öyleydi.

"Bu inanılmaz," diyor Sarra ve ses tonunda gerçek bir hayranlık var.

"Sence de tuhaf değil mi?"

Homurdanıyor. "Her şey tuhaf Maddy ve sen de pek normal sayılmazsın. Bence inanılmaz derecede güçlü. Ama seni başkaları için ne kadar tehlikeli yaptığını da anlıyorum."

Homurdanma sırası bende. "Fates, keşke diğer kaleler de benim tehlikeli olduğumu düşünseydi."

Bana sırtıyor. "O ayıyı geri getirirsen buna inanırlar."

O akşam tapınaktaki anma töreni kısa ve kasvetli bir olaydı. Hepimiz küçük, güzel ahşap kilisenin içinde duruyoruz.

Erik bir elini havaya kaldırdı. "Tanrılara istediğiniz dua sözlerini gönderin ve ölenleri hatırlayın. Onlar cesur ve yiğittiler, Valhalla'nın salonlarını şereflendirsinler."

"Valhalla'nın salonlarını şereflendirsinler," diye tekrarlıyoruz hepimiz.

Branka'nın Valhalla'ya gidip gidemeyeceğini merak etmeden duramıyorum. Sonunu kendisi seçmedi ama o korkunç kana susamışlık ona Hel'de bir yer kazandırır mı?

Lütfen, onu tarlalara gönderin, diye dua ediyorum. Ölümden sonraki hayatların en kötüsü ile en iyisi arasındaki o yere. Beni öldürmek istemedi. Kana susamış kurdu istedi.

Çılgınlığına giden yolda bağımsız bir kurdun bakışlarına sahip olabileceğine dair bir korku içimde dalgalanıyor.

Hayır. Kesinlikle kurdu onu ele geçirmişti. Ve Kain olacakların işaretlerini gördüğünü söyledi. Kader, beni yeterince izliyor ki ben de aynı sonu yaşamak üzereysem işaretleri görecektir.

Küçük kilisede onu arıyorum ama burada olmadığını zaten biliyorum. Dört kişiden birinin ölümünden sorumlu olduğu düşünülürse

hatırladığımızı göre, onun yokluğu uygun görünüyor. Acaba daha sonra tek başına dua edecek mi?

Ama tanrıları terk etmedi mi? Eğer cezasından onlar sorumluysa, o zaman muhtemelen onları olumlu değerlendirmeyecektir. Ne yaptığını bilme arzusu içimi kasıp kavuruyor, o kadar yoğun ki yumruklarımı sıkımda neden oluyor.

Maddy, başkalarının sırlarını öğrenmeye hakkın yok, diyorum kendime. Yine de yıllarca zorla beslendikten sonra, birini bu kadar çok isteyip elde edememek zor.

Diğer kaleleri ziyafet salonuna kadar takip ediyorum ve masalara oturduğumuzda kasvetli havanın dağılmasından ziyade daha da yoğunlaştığını görüyorum. Kesikleri ve çürükleri olan birkaç kale var ve bugün Erik'in iyileştiriciliğiyle uyuyan birkaçının dün daha kötü görüneceğini varsayıyorum, ama çoğunlukla herkes iyi görünüyor. Sadece inanılmaz derecede tedirgin.

Fae'lerin *Oskorela*'dan döndükleri zamanı hatırlıyorum, yaralı Garda ortağının cesedini taşıyordu. Diğer kalelerin tepkisi şoktu ama korku değildi. Featherblade'in içinde güvende olmamız gerekiyordu. Şimdi durumun böyle olmadığını biliyoruz.

Kendi korkumu değerlendirmek için bir saniyemi ayırdım. Bize asla ulaşamaması gereken bir canavar tarafından neredeyse öldürüldüğüm gerçeğini düşünmekten kaçındığım için mi ayımla ve şeytani ateş-fae'yle daha çok ilgileniyorum? Yoksa yakın ölüm korkusu zaten içime o kadar işlemiş ki diğerleri gibi beni şok etmedi mi? Birçoğu varlıklı ailelerden geliyor ve savaşçı olmak için eğitim almış olsalar da, içlerinden çok azının daha önce ölüm kalım durumlarında bulunmuş olacağı aklıma geliyor.

Vahşi Av ya da *Oskorela*, bizi tam olarak buna maruz bırakmak için tasarlandı. Ölüme karşı bu sessiz, ağırbaşlı tepkiden kaçınmak için dışarı çıkmaya ve Featherblade'in güvenliğinin ötesindeki tehlikelerle yüzleşmeye zorlanıyoruz. Ayaz Devleri yeni stajyerler hazır olmadan geldiler.

Harald göğüs plakasına vurur ve ayağa kalkar. "Ölenlerin şerefine," diye sesleniyor ve herkes bir kupa bal likörü ya da ballı su ya da her ne içiyorlarsa ondan kaldırıyor. Ben de kendi suyumla aynısını yapıyorum. "Kader ruhlarına merhamet etsin," diye sesleniyoruz hepimiz.

"Hersir?" diye sesleniyor bir ses. Bu Henrik. Kain dışında tüm Valkyrie'ler aynı masada oturuyor ve hepsi ona bakıyor.

"Evet, kale?" diyor Brynhild.

"Featherblade'in savunmasının aşılabilir olduğunu sanıyorduk," diyor. "Buz Devleri içeri nasıl girdi?"

Herkes nefesini tutuyor.

Brynhild ayağa kalkar. "Sigrun geri döndü ve sınırlarımızı güçlendirdi," diyor. "Başka bir saldırı konusunda endişelenmenize gerek yok." Brynhild soruyu yanıtlamadı ama çoğu fae aynı şekilde rahatlamış görünüyor ve Sigrun'un adının odada mırıldanıldığını duyuyorum.

"Hâlâ burada mı?" diye fısıldıyor Brynhild'in duyabileceği kadar yakın biri ve Brynhild gözlerini ona çeviriyor.

"Yapacak daha iyi işleri var. O tanrıların kendi misyoneri," diyor. Kale uysalca başını sallıyor.

"İçeri nasıl girdiklerini bilmiyorlar, değil mi?" diye fısıldıyor Eldith bana. Bu bir soru değil.

Yan gözle ona bakıyorum. "Sigrun bunu çözecektir," diyorum sonunda, güveç kaşıklarının arasında.

"Sence hepimizin her an kana susamış, çılgın birer deliye dönüşmesini nasıl engelleyeceğini de çözebilir mi?" diye mırıldanıyor. Eldith'in canavarlarla savaşmaktan çok Branka'ya ne olduğu konusunda endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum.

"Sence senin *val-tivarın* bir kurt mu olacak?" Ona soruyorum. "Gerçekten bir kuş olmasını umuyorum," diyor.

Bu beklenmedik ve hoş bir içgörü karşısında gülümsüyorum. "Öyle mi?"

"Bilgelik güçlüdür." Başını sallıyor. "Ve fazladan hıza aldırmazdım." Bana bakıyor. "Sanırım bir yılan istiyorsun?"

Gülümsemem bocalıyor. "Elbette," diye cevap veriyorum, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Bir kuşun ya da yılanın bir kurt ya da ayı kadar zarar verebileceğini düşünemiyorum," diye mırıldanıyor ve benden çok kendini rahatlatmaya çalıştığı belli oluyor.

Yemek yerken aramızda birkaç dakika sessizlik oluyor. Etrafımızdaki oda rahatlıyor, konuşmalar başlıyor. Navi masamızın sonunda duruyor ve her zamanki gibi ciddi ve yalnız görünüyor, ancak iki yanındaki fae'ler daha az gergin görünüyor.

"Saldırı olduğunda Kain'le birlikte olduğuna dair söylentiler var," diyor Eldith.

Bu soru beni şaşırtıyor ama başımı sallıyorum. "Yaptığı şeyden sonra mı?" diye soruyor.

"Onaylamıyor musun?"

"*Onaylamıyorum*," diyor. "Yapabilseydi o odadaki herkesi öldürürdü. Durdurulması gerekiyordu. Ama onu canlı canlı yakmak? Daha iyi bir yolu olmalıydı diye düşünüyorum."

Kain'i savunma içgüdüğü ben durduramadan yükseliyor. "Erik onu kurtarmanın hiçbir yolu olmadığını doğruladı. Öldürmeye devam edecek ve asla önceki haline dönmeyecekti," diyorum.

Eldith başını sallıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. "Buna inanabilirim. Gözleri..."

Neredeyse titriyor ve elimi koluna koymak için uzanıyorum. Elime bakıyor, emin değil, sonra bana bakıyor. "*Val-tivarının* kontrolünü kaybetmeyeceksin," diyorum sessizce. "Buradaki neredeyse tüm diğer kalelerden daha fazla kontrole sahipsin."

Bana inanmak istiyor; bunu görebiliyorum. "Bunu bilmiyorsun," diyor sessizce. "Bu yerde kimse bir şey bilmiyor. Bir günden diğerine ne olacağını bilemeyiz."

Bu doğru. "Kendine bundan daha fazla güvendiğini biliyorum," diyorum farklı bir taktik deneyerek. Omuzları biraz dikleşiyor ve elimi çekiyorum. "Kuşunu alacaksın Eldith," diyorum.

Gözlerinde bir umut parıltısı görüyorum ve sonra bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Umarım öyle olur. Yarın fazladan antrenman yapmak ister misin?"

"Savaş eğitimi mi?"

"Evet. Hepimiz alabildiğimiz kadarını kullanabiliriz." "Katılıyorum," diyorum.

"Güzel. İlk iş ağırlık odasında görüşürüz."

BÖLÜM 8

MADDY

S Atölyesine döndüğümde Arra koltukta uyuyordu. Bütün gece benim için endişelendiği için kendimi suçlu hissediyorum ve sonra bunun beni ne kadar sıcak hissettirdiği konusunda daha da suçlu hissediyorum

İçeride.

Bir arkadaşım var. Hayatımda ilk defa kız kardeşim olmayan biri beni önemsiyor.

Ve ben de onu önemsiyorum.

Onu nazikçe uyandırdım. "Gitmen gereken bir yatağın var," diyorum ona.

"Bana peynir getirdin mi?" diye mırıldanıyor, ayağa kalkıyor. Deri kesemin içindeki katlanmış peçeteyi açıp ona uzatıyorum. Bana gülümsüyor, sonra peynire bakıyor. "Onu sabaha saklayacağım. Çok yorgunum."

"İyi fikir. Ben burada uyuyacağım," diyorum ona.

Başını sallıyor, bana sarılıyor ve gidiyor.

Şöminenin önüne yerleşir yerleşmez kompakt aynayı alıyorum.

Nabzım hızlı atıyor ve son denediğimden daha da gerginim. Çok şey oldu ve Freydis'e anlatmak için çok çaresizim. Sarra Valkyrie hakkındaki endişelerimin bir kısmını azaltmış olsa da, kime güvenebileceğim konusunda onun da tavsiyesini istiyorum. Gün ilerledikçe ve kafamdaki düşünceler duruldukça, hiçbiriyle konuşmamamın aptallık olacağını anladım. Hepsi

val-tivarlar, Featherblade ve Valkyrie olmak hakkında benden daha çok şey biliyorlar. Kain de dahil.

Onun düşüncesini kafamdan silkeliyorum. Freydis onu kesinlikle onaylamazdı. Gerçek bir anım canlanıyor gözümün önünde - Freydis'in, bir tavernada yaptığımız gizli akşam gezintilerinden birinde, ona söylediğim gibi kâğıt oynamadığımı, bir adamın bacaklarının arasında tam olarak ne sakladığını keşfettiğimi öğrendiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesi. Birçok kez gizlice girdiğimiz bir meyhaneydi ve onu etrafındaki kadınlara nasıl davrandığını görecektik kadar uzun süredir tanıyordum. Nazik ve sade biriydi ve bu deneyim hoşuma gitmişti. Aslında birden fazla kez, ama bu kısmı Freydis'e söylemedim. Ona hiç söylememeyi tercih ederdim ama fevri tarafım ondan bir şeyler saklamakta her zaman iyi değildi.

Aynayı açtım, kız kardeşimin onaylamayan bakışlarına sevgiyle tutunarak nefesimi tuttum.

On beş uzun, acı verici sessiz dakika geçiyor. Gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyorum.

Yanlış kullanıyorsun, diyorum kendime. Yggdrasil'de *seni bu şekilde görmezden gelirdi. O seni seviyor.*

Benim onu özlediğim gibi o da beni özlüyordur, değil mi?

Aynayı yavaşça kapatıyorum. Haftalardır onsuz buradayım. Sadece birkaç hafta daha idare etmem gerekecek. Kanatlarımı kazanmam için ne kadar gerekiyorsa, sonra Buz Sarayı'na geri uçacağım ve onun yüzünü gerçekten göreceğim.

Yapabildiğini yap. Yapamadıklarını görmezden gel.

Şu anda kız kardeşimle konuşamıyorum. Ama antrenman yapabilirim. Güçlenebilirim. Kalkanımı inşa edebilirim. Ayımın dönmesi için yalvarabilirim. Ben de öyle yapacağım.

Başımı yaslar, gözlerimi kapatır, ayıyı hayal eder ve dua ederim.

Ertesi gün Eldith'le antrenman yaparım ve sıkı çalışırım. İşimiz bittiğinde, hem kollarım hem de bacaklarım için ağır toplar merdiveninde bir ağırlık yükselmişim. Parkın etrafında yedi tur atmaya başarıyorum.

Battleyard, bu da on dakikadan biraz fazla bir süreye denk geliyor. Valdis bana altmış dakikayı hedeflememi söyledi. Şimdi onun bir kurt *val-tivar* olduğunu biliyorum, bunu söylemek onun için biraz kolay görünüyor - kader aşkına, büyülü bir dayanıklılığı var. Ama yine de, dayanıklılığımın sabit bir tempoda on dakika dayanabileceğine asla inanmazdım, bu yüzden bir sonraki hedefimi on beş dakika olarak belirledim.

Yaptığımız iki saatlik dövüş eğitiminde Eldith'i neredeyse tuş ediyordum. Kesinlikle daha iyiye gidiyorum, ama onun bana karşı yumuşak davrandığından şüpheleniyorum. Eğer beni gerçekten yenmek isteseydi, inanıyorum ki yenebilirdi ve buradaki diğer tüm kaleler de muhtemelen yenebilirdi. Ama ben eskisinden daha güçlü ve hızlıyım ve yapabileceğim tek şey kendimi geliştirmeye çalışmak.

O akşam ziyafet salonunda tabağıma tütsülenmiş balık ve ezilmiş patates dolduruyordum ki Orgid omzuyla beni sertçe itti. Tabağım devrildi ve yiyecekler yere döküldü.

"Ne yazık ki Devler seni almadı," diye hırlıyor bana.

"Hislerimiz karşılıklı," diye mırıldanıyorum. Inga'yı bulmak için etrafıma bakıyorum ama onu göremiyorum. Orgid'i sık sık birlikte gördüğüm Dimec adında bir altın-fae onun omzunda duruyor, yüzünde düşmanca bir ifade var. "Inga'nın asa sorunu çözüldü mü?" Kayıtsızca soruyorum.

Orgid, asadan tamamen yoksun olan kendi kalçama dikkatle bakıyor. "Ona yaptıklarının bedelini ödeyeceksin," diyor. Bir yanımda hiçbir şey yapmadığımı söylemek istiyor ama diğer yanımda Kain'in yaptığı işten övgü almaktan mutlu, bu yüzden yerdeki yiyecekleri temizlemek için çömeliyorum. Alaycı bir kahkaha atıyor, sonra da gidiyor. Dimec patatesleri tekmeleyip elime ve koluma fırlatıyor, sonra da peşinden gidiyor. Dişlerimi gıcırdatarak dökülen yemeği siliyorum ve elimden geldiğince patatesleri kıyafetlerimden temizliyorum. Yeni bir tabak aldığımda, onun yerine ekmek yemeyi tercih ediyorum. Eldith tam zamanında yemek masasına geliyor ve kemerimdeki keseye sarılı bir parça peynir koyduğumu görüp kaşlarını kaldırıyor.

"Peynir seven bir arkadaşım var," diyorum sessizce. "Hayvan bir arkadaş mı?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

"Hayır. İnsan."

Omuz silkiyor ve Orgid, Dimec ve diğer birkaç fae'nin bir masada yüksek sesle konuştuğu yere bakıyor. "Arkadaşlar iyidir," diyor. "Özellikle de düşmanların varsa."

Eldith'in dostum olmaya başladığını düşünmek istiyorum. Sarra'nın olduğu gibi değil belki ama antrenman yapmama yardım etmek için elinden geleni yapıyor ve bunun nedeni ayağımı kırdığım için duyduğum suçluluk duygusu olsun ya da olmasın, artık umurunda değil. Ona güveniyorum.

"Ne yazık ki onun da arkadaşları var," diyorum.

"Onlar sadece olgunlaşmamış, şımarık çocuklar. Onları görmezden gel. Yarın görüşürüz."

Inga, Orgid, Dimec ve Thira adında bir toprak-fae dişisi önümüzdeki iki gün boyunca can sıkıcı bir şekilde sık sık benimle aynı yerde beliriyor, bana çarpmak, çelme takmak ya da eşyalarımı kırmak için ellerine geçen her fırsatı değerlendiriyorlar. Yine de çocukça zorbalıktan daha kötü bir şey yapmıyorlar ve acaba bunun nedeni benim gittiğim her yere Kain'in de gitmesi mi? Yakıcı bakışlarını her zaman üzerimde hissedebiliyorum ama onu nadiren görüyorum. Ara sıra bir anlığına görebiliyorum ve eminim ki bu da sadece o izin verdiğinde ya da diğerlerinden biri bana bok attığında ve orada olduğunu bilmelerini istediğinde oluyor.

Onunla her göz göze geldiğimde ona gitmekle savaşmak zorundayım. Onun etrafında olmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Sırlarımı ortaya çıkaracağına dair bir söz verdi ve onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu sözünü yerine getirme olasılığı o kadar artıyor. Tahmin ettiğimden daha fazla irade gücü gerektiriyor ama ona gitmiyorum.

Yine de bu sürekli fanteziler kurmamı engellemiyor. Zihnim her fırsat bulduğunda, eğer eğitim ve derslerle ya da Sarra veya Eldith'le konuşmakla meşgul değilse, onunla doluyor.

Cumartesi günü okçuluğun ortasında bayılıyorum. Bu utanç verici - her zaman utanç vericidir - ama diğer fae'ler buna alışmış olmalı, çünkü bu sefer pek dikkat etmiyorlar. Orgid'in grubu hariç tabii ki, onlar da yüksek sesle gülüyor ve beceriksizliğim hakkında yorum yapıyorlar.

Tekrar ayağa kalktığımda Valdis devam edip edemeyeceğime dair gönülsüzce bir soru soruyor, ben de ona iyi olduğumu söylüyorum.

Oklarım hedefe saplanırken yanaklarım yanıyor, bir baygınlıktan daha kurtulduğum için rahatlamak yerine öfke duyuyorum.

bu saçmalığa katlanmak zorundayım. Korku içinde yaşamak zorunda olmam beni öfkeliendiriyor.

Pazartesi günü şifa dersinde yine bayılıyorum, bu özellikle sinir bozucu çünkü düşmanları yavaşlatan bir iksirin nasıl yapılacağını öğreniyoruz. Bu olduğunda hararetle not alıyorum ve kesinlikle hiçbir uyarım yok. Eldith yanımda değil, bu yüzden koltuktan kayarken kimse beni yakalayamıyor ve bir takırtıyla yere düşüyorum, dirseğimi kocaman bir morluğa neden olacak kadar sert bir şekilde çarpıyorum ve çenemi masanın kenarına vuruyorum.

Sarra ve ben o akşam Erik'in derslerinde öğrendiklerime dayanarak bir kompres hazırladık, bakalım morarmaya faydası olacak mı? "Bak, bu bir deney için iyi bir bahane." Yüzümde ve dirseğimde çiçek açan mavi izlere sürüyorum.

"Kimsenin seni yakalamadığına inanamıyorum," diyor sertçe.

"Navi yanımda oturuyordu. Bana yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmasına imkân yok. En zayıf halkanın ortadan kaldırılması gerektiğine inanıyor."

"Kulağa tam bir pislik gibi geliyor."

"Çoğunlukla böyleler, sanırım," diyorum ona. Gerçi hiçbiri hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sadece bayılmamın hepsini rahatsız ettiğini biliyorum.

"Bugün Erik'le konuşursun diye düşünmüştüm," diyor Sarra kayıtsızca. "Ayın hakkında mı?"

İçimi çektim. "Bunu düşündüm, gerçekten düşündüm. Ama bana inanmayacak.

Hiçbiri inanmaz. Ve geri dönmüş gibi de değil."

Sarra koluma vurdu. "Dönecek. Ve bunu yaptığında, Valkyrie'lerden birine onu sormak zorundasın."

BÖLÜM 9

MADDY

O alı günleri, herkes büyü yapmaya gittiğinde, ben demirhaneye giderim. Kalkanıma son rötuşları yapmak için sabırsızlanıyorum. Bugün bitirmek istiyorum.

Tamamlandığında onu ellerimde tutma düşüncesi beni gülümsetiyor.

Ayrıca gizli bir parçam, ortasına ayıyı koymanın onu geri getirmeye yetip yetmeyeceğini merak ediyor ama bunu Sarra'ya itiraf etmedim.

Onu tekrar görmek için o kadar çaresizim ki onu neredeyse Kain kadar düşünmeye başladım -henüz rüyalarım girmemiş olsa da.

Bütün sabah demirhanede çalışıyorum ve yaptığım şeye muhteşem bir şekilde dalmış durumdayım. Aslında, o kadar odaklanmışım ki, yanımda erimiş sıcak bir çekiç bıraktığımı fark etmiyorum - ta ki kolumu üzerine koyana kadar.

Derim etimden sıyrılırken çığlık atıyorum ve acı beni sarıyor.

Ve sonra inanılmaz bir şey oluyor. Derimin üzerinde *don* oluşuyor, acıyı ve sıcaklığı anında bastırıyor.

Don parıldayıp ışıldarken, buza dönüşüp katılaşıırken ve kızgın kırmızı yanığı tersine çevirirken şaşkınlıkla kucakladığım ön koluma bakıyorum.

Biri kapıdan içeri dalıyor ve kafamı kaldırıyorum.

Bu Kain'di.

Bir süre koluma bakıyor, sonra gözleri üzerimde geziniyor, belki de başka yaralar arıyor? Deri önlüğümün, üzerime tam oturmayan kıyafetlerimi sıkıca sararak kıvrımlarımı vurguladığı yerde oyalanıyorlar, sonra yüzüme yerleşmeden önce şimdi parlayan uzvuma geri dönüyorlar.

"Çığlık attın."

"Ben... Ben kendimi yaktım."

Çaba sarf ederek bakışlarımı ondan çekiyorum, sonra kolumu yavaşça kaldırıyorum. Donmuş parmaklarımı oynatıyorum ve buzun çıkardığı çatlama sesi yüzüme bir gülümseme getiriyor. Tekrar Kain'e bakıyorum ve kolumu sallıyorum.

"Donmuş."

"Anlıyorum." Gergin; siyah gömleği gergin omuzlarına doğru uzanıyor ve elleri yumruk olmuş.

"Buz sevmez misin?" Tahmin ediyorum. Parmaklarımı tekrar oynatıyorum, buzun onlarla birlikte hareket etmesine, çatlamasına ama tenime yapışıp kalmasına hayret ediyorum. Buz hala koluma doğru ilerliyor.

"Buz iyidir," diye homurdanıyor. "*Val-tivar*'ın gelişiyle büyü'n uyanmış olmalı."

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Gerçekten mi? Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Tek omuzunu silkiyor. "Tabii bunca zamandır buz büyü'sü kullandığın konusunda yalan söylemiyorsan."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Kullanmadığımı biliyorsun." "Kontrol edebiliyor musun?" diye soruyor.

Koluma bakıyorum, buzun sadece elimi kaplamasını ve ön kolumun etrafında erimesini isterken konsantrasyon içinde gözlerimi kısıyorum. Hiçbir şey olmuyor.

"Maviye dönüyor. Acıyor mu?" Kain'in ses tonunda endişe olup olmadığını anlayamıyorum ama kesinlikle gergin.

"Hayır," diyorum iç çekerek. "İyi hissettiriyor. Soğuğun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Çok uzun zaman oldu."

"Üç hafta oldu."

Ona ters ters bakıyorum. "Şımartılmış prenses saçmalığına geri dönmeyeceğiz. Evimi özlüyorum ve buna izin var, o yüzden siktir git."

"Siktir git mi?" Bana doğru bir adım atıyor, gözleri parlıyor. "Ah prenses, orada dikilmeye devam edersen, gözlerini kocaman açıp heyecanlanırsan, böyle zevkle iç çekersen, o 'siktir git'i tüm Featherblade'in duyabileceği bir 'siktir git'e çeviririm."

İçim erirken yanaklarım alev alev yanıyor.

"Kes şunu," diye fısıldıyorum, onun ateşli bakışları öz kontrolümü yakıp geçerken bile elimden geldiğince kontrolü ele alıyorum. "Ne yaptığını biliyorum. Aramızdaki bu çekimden faydalanmaya çalışıyorsun" -dondurulmuş kolumu sallıyorum- "her neyse! Ama işe yaramayacak. Sana yardım etmiyorum."

Yüzündeki arzunun gerçek olduğundan eminim ama dudaklarından acı bir kahkaha kaçıyor. Şu anda dokunmak için kızgın kömürleri aşabileceğim dudaklar. Üzerimde olması için. *Her yerimde.*

"Peki bundan benim kazancım ne olacak prenses?" Eldivenli olan kendi kolunu kaldırıyor. "Bana yalvarsan bile sana dokunamam."

Yalvarırdım. Kahretsin, her şeyi yapardım. Ama o haklı. Yaşayan başka birine dokunamaz. Derisi lanetli. Kendimi ona doğru fırlatsam bile bana dokunamaz.

Damlayan suyun sesi sessizliğin içinde çınlıyor ve aşağı bakıyorum. Kolum eriyor. Gerçeklik, uyarılmanın sisinden süzülüyor.

Buz büyüü. Az önce yanlışıklıkla buz büyüü kullandım.

Çenemi dışarı çıkarıyorum, vücudumda dönen çaresizliği bastırmaya çalışıyorum, kıpırdanmama izin vermeyi reddediyorum.

"Git başımdan." Kelimelerin hiçbir inandırıcılığı yok.

"Hayır."

Ona ters ters bakıyorum ve kolumu kurulamak için bir battaniyeye uzanıyorum.

"Sana neden cezalandırıldığımı söylersem kasaya girmeme yardım edeceğini söylemiştin?"

Sözleri beni buzun kolumu dondurduğu kadar hızlı donduruyor.

Başımı sallıyorum ama aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Sadece ne yaptığını öğrenmek için çaresizim.

O gerçekten bir kötü adam mı?

Bu noktada bunun bir önemi var mı? İntikam için öldürecek kadar acımasızsa, bu onu ne olursa olsun kötü adam yapar mı?

"Yalancı" diyor. Ama geçmişte yaptığı gibi bu kelimeyi tıslamıyor ya da tükürmüyor. "Bilirsin, merak tehlikeli bir şeydir. Ve eminim ki, aptal prenses, bu senin çöküşün olacak."

Karartmalar benim çöküşüm olacak. Ama bunu ona söylemedim. "Bana ne yaptığını söyle."

"Neden? Beni yargılayabilesin diye mi? İntikam almaya hakkım olup olmadığına karar veresin diye mi?"

Evet. "Hayır."

"O zaman merakını gidermek için mi?" Acı gülümseme geri dönüyor ve midem sıkışıyor. Bu ifadede zalimlik olabilecek bir şey var. Kötücül bir şey. "Benim geçmişim senin oynayabileceğin bir şey değil, küçük buzefe."

Ona ters ters bakıyorum ve öfkeyle kalçamı tutmak için elimi hareket ettiriyorum, ama kalçamdan su fışkırıp yüzüne ve gömleğinin boynundaki açıkta kalan deriye sıçradığında bir şaşkınlık çığlığı atıyorum.

Aşağıya bakıyor ve yemin ederim ki çarpan kalbimin sesinin üzerinde bir cızırtı duyuyorum. Bana dönüp baktığında acısı gitmişti.

"Muhtemelen Brynhild'den yeni büyü için yardım istemelisin."

Yüzüm ben durduramadan tepki veriyor. "O iğrenç cadıdan yardım istemektense donarak ölmeyi tercih ederim."

Dudakları titriyor. "Bana sırrını söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim." "Ben hiçbir şeyi sır olarak saklamıyorum."

Başını yavaşça sallıyor. "Bu oyunu seninle oynayabilirim prenses. Ben sabırlı bir erkeğim. Bahse girerim senden çok daha sabırlıyım."

Lanet bir eşek arısı bile benden daha sabırlı. Ama ona hafıza büyümden asla bahsetmeyeceğim. Ne yaptığını öğrenmek için bile. "Devam et, Kain. Git kızdıracak başka birini bul."

"Oh, prenses, başka kimse yok. Güven bana." Eldivenli elini kaldırıp parmaklarını karmakarışık saçlarında gezdiriyor ve alnının sağ tarafındaki uzun yara izini ortaya çıkarıyor.

Hemen ona dokunmak istiyorum. Oraya nasıl geldiğini sormak. *Ona zarar verene zarar vermek.*

Son düşünce beni o kadar sarsıyor ki geri geri tezgâha doğru adım atıyorum. Başını bana doğru eğiyor, saçları omzunun üzerinden geriye düşüyor.

"Sigrun yakında burada olacak. O zamana kadar bana yardım etmen için bir yol bulacağım."

Cevap vermediğimde, ocaktan çıkıp gitti.

BÖLÜM 10

MADDY

I Gözlerimi kapatıp uzun bir inilti çıkarmadan önce tamamen gözden kaybolmasını beklemeyi başarıyorum.

Odin'in kıcı, beyni zehirleyen bir şey gibi. O yanımdayken doğru düzgün düşünemiyorum.

Kolum hâlâ taş zemine su damlatıyor ve odağımı Kain'den az önce olanlara çeviriyorum.

Daha önce hiç kendi derimi dondurmayı başaramamıştım. Bu, buz büyüsüyle şimdiye kadar başardığım en büyük şey.

Kain haklı mı - ayı *val-tivar*'ımın gelişi fae büyülerime erişebileceğim anlamına mı geliyor? Belki de bunca yıldır sorun büyü değil de ona erişmek için bir asa kullanamıyor olmamdı?

Bu düşünce heyecan vericinin de ötesinde, demirhanede dolaşıp her şeyi yerine koyarken Kain'in bıraktığı kelebeklerle heyecan birbirine karışıyor. Artık kalkanı bitiremeyecek kadar heyecanlı ve huzursuzum. Yanığı kontrol ediyorum, derisi büzülmüş ve kızarmış olsa da su toplamamış. Buz tam zamanında geldi.

Sinir bozucu bir şekilde, en büyük dürtüm kız kardeşime söylemek. Freydis'in onca yıl bana koçluk yaptıktan, normal bir buz-eфе olmama yardım etmeye çalıştıktan sonra buz büyüsünü gerçekten kullandığımı gördüğündeki yüz ifadesini hayal edebiliyorum. Benim için çok heyecanlanacaktır, bundan eminim.

Kararımı verip aceleyle demirhaneden çıkıyorum ve Sarra'nın atölyesine gidiyorum. Aynayı sadece bir gün önce denemiştim, ama bu olmalı

Tekrar denemeye değer. Dünyada hiç kimse benim gerçekten sihir kullanmamdan kız kardeşim kadar heyecan duymayacaktır.

Atölye boş ve şöminenin önündeki kürklerin üzerinde tuttuğum yastığın altına dalıp aynayı kapıyorum.

"Hadi Freydis. Lütfen. Bu sefer lütfen," diye mırıldanıyorum aynayı ellerimin arasına alırken.

Bir an için bir şey hissettiğime yemin edebilirim. Bir karıncalanma ve cam birazcık parlıyor. Ama sonra soğuk ve hareketsiz kalıyor.

"Freydis?" Fısıldıyorum. Gözlerim yaşarıyor. "Freydis,  z r dilerim. Beni duyabildiğini sanmıyorum ama özür dilerim."

Tek bir sıcak gözyaşı kaçıyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Aynada onu izliyorum, kalbimi ağır bir istifa duygusu dolduruyor.

Onun her şeyi bilmesini istiyorum. Ayı hakkında, büyü hakkında, Kain hakkında, son birkaç haftada yaşadığım kasırga hakkında bilmesini istiyorum. Onun fikrine ihtiyacım var. Onun sakin ve kararlı sesini, bilge öğütlerini duymaya ihtiyacım var.

Onu  zl yorum.

Ama aynayı tekrar deneyemem. Yapamam. Bu çok fazla. Çok acı verici.

Saraydaki odalarımnda oturan ben olsaydım ve burada olan o olsaydı, aynayı asla bırakmazdım. Saatlerce ona tutunur, iyi olup olmadığını ve nasıl olduğunu öğrenmek için beklerdim.

Hayatta olup olmadığımı biliyor mu? Umurunda mı?

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve aynayı yastığın altına itip kararlılıkla yüzümü buruşturuyorum.

Freydis'i tekrar göreceğim. Burada onun yerini aldığım için benden nefret edip etmediğini ve benden eskiden beni sevdiğinden daha fazla nefret edip edemeyeceğini öğreneceğim.

"Maddy?"

Sarra'nın sesiyle döndüm. "Ah, merhaba." "Neyin var?"

"Ben... Kız kardeşime ulaşamıyorum. Ve ona buz büyüsü kullandığımı söylemek istedim."

"Bu harika!" Sarra elindeki kitap yığınını bırakıp bana doğru geliyor, ben de ayağa kalkıyorum.

"Yanlışlıkla kolumu yaktıktan sonra onu dondurdum."

Heyecan gözlerini aydınlatıyor. "Onu kontrol edebileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor.

"Bilmiyorum."

"Demirhaneden beri denedin mi?"

Bakışlarımı indiriyorum. "Hayır. Sadece kız kardeşimle konuşmak istedim," diye itiraf ediyorum.

"Ah, Maddy." Sarra bana sarılıyor ve kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Ben de ailemi özlüyorum. Eminim seni seviyordur ve eminim aynasını açmamasının çok iyi bir nedeni vardır. Buraya gelmeden önce onları hiç test ettin mi?"

Ağzımı açtım ve sonra tekrar kapattım. Onları hiç denemedik. Ya hiç işe yaramadıysa? İçimden bir umut ışığı geçiyor.

"Hayır, onları test etmedik."

"Aynayı bana ver. Üzerinde çalışacağım," diyor Sarra. Tereddüt ediyorum, çünkü bu özel tutmam gereken bir şeymiş gibi geliyor, ama ona güveniyorum. Ve o bir rune-marked, yani cansız nesnelerdeki büyüyü hissedebiliyor. Aynanın çalışıp çalışmadığını daha iyi kim öğrenebilir?

Aynayı ona veriyorum ve o da diğer gereçleriyle birlikte tezgahın üzerine koyuyor. "Bugün Aldrich'in asası üzerinde çalışmam gerekiyor," diyor. "Neden sen de kendi büyüün üzerinde çalışmıyorsun? Kalkan neredeyse bitti. Ve artık onunla yapman gereken her şey zaten demirhanede olmak zorunda," diyor.

Başımı sallıyorum. "Nasıl çalıştığımı sanıyorsun?"

Bana ters ters bakıyor. "Ben insanım. Bana nasıl büyü yapacağımı soramazsın."

Çocukken aldığım sinir bozucu dersleri düşünüyorum ve sonra galeriye gitmem gerektiğini fark ediyorum.

Kız kardeşimin benimkinden daha kapsamlı ve eğitmenin çok daha sabırlı olduğu bir dizi eğitimini izliyorum ve aynı ilkeleri kullanabileceğimden emin oluyorum. Büyünün nasıl kullanılacağına dair talimatların çoğu konsantre olmak, elementleri hissetmek, onları bir asa aracılığıyla kendinize çekmek ve sonra içinizdeki güç ipliğini bulmaktır.

Şöminenin önünde durup derin bir nefes alarak, "Tamam. İşte başlıyoruz," diyorum. Konsantre oluyorum, buz ve su hakkında düşünüyorum ve güç ipliğimi hissediyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

"Doğuştan gelen iplik" ya da "damarlarımdan geçen buzlu akış" ya da eğitmenin söylediği başka bir şey yok.

Hayal kırıklığı içinde, demirhanede bunu neyin tetiklemiş olabileceğini düşünüyorum. Kendini koruma. Kendimi yaktım.

Ateşe bakıyorum. *Elimi içine sokup böyle yapıp yapmadığımı öğrenecek kadar çaresiz miyim gerçekten?*

Düşünüyorum ama ellerime ihtiyacım var. Sigrun'un gelmesine ve güç gösterisinde yer almamıza sadece bir haftadan biraz fazla zaman var. Ellerim yaralanırsa ne yay atabilirim ne de kalkanımı tutabilirim.

Hayır, ellerimi riske atamam. Bu aptalca olur.

Öyle değil mi?

Kendimi ateşten uzaklaşmaya zorluyorum ve uzun bir iç çekiyorum.

Oh, ayı, neredesin? Devasa beyaz yaratığı zihnimde canlandırdığım anda, tam da son yarım saattir hissetmeye çalıştığım şeyi hissediyorum - vücudumu kırbaçlayan bir soğuk.

Ayının kocaman siyah gözlerini zihnimde tutarak elimi kaldırıyorum ve donmasını diliyorum. Anında donarken dudaklarımdan küçük bir gıcırta kaçıyor.

Sarra kafasını çevirip elime bakıyor ve sonra alkışlıyor, yüzü aydınlanıyor. "Maddy, bu inanılmaz!" diyor.

"Öyle değil mi?" Nefes alıyorum, bakıyorum.

"Başka bir şey yapabilir misin?" Elindeki tahta parçasını yere bırakıyor ve bana dönüyor. "Bak bakalım ateşi söndürebilecek misin?"

Ateşe doğru dönüyorum ve kocaman ayının resmini zihnimde tutuyorum. Onu Buz Devi'nin üzerinde dururken, vahşi, güçlü ve devasa bir şekilde hayal ediyorum ve sonra elimi ateşe doğru itiyorum. Bu sefer ikimiz de çılgın atıyoruz ve buz parçaları avucumdan fırlayıp ateşteki korları tamamen yok ediyor. Önce ateşten geriye kalanlara, sonra da Sarra'ya bakıyorum ve o da bana bakıyor. "Maddy, artık herkes sana inanacak."

BÖLÜM 11

MADDY

I O gece zar zor uyuyabildim, çok heyecanlıydım. Sarra yatıyor ve üç saat boyunca elimin etrafında kar taneleri oluşturduktan ya da yalnız kaldığımda vücudumun farklı bölgelerini dondurduktan sonra bile hala büyülendim.

Diğer herkes için bu kadar kolay mı? Sadece buzu hayal edin ve işte orada?

Aklım tamamen uçmuş durumda ve aşırı aktif hayal gücüm şimdiden yapabileceğim her şeyi hayal etmeye başladı. Güçlü bile olabilirim. Orgid'in şeytani gölgelerini ya da Navi'nin kötü kılıcını sadece sihrimle durdurabilirim.

Sonunda beni durmaya zorlayan tek şey bayılmam.

Bu sefer kendime geldiğimde daha da sinirleniyorum. Bu şeytani şeyler beni öldürürse sadece ayımı tanıma şansını kaçırmakla kalmayacağım, aynı zamanda büyü kullanma şansını da kaçıracacağım.

Böyle bir şey olamaz. Bunun tadını çıkaracak kadar uzun süre hayatta kalmalıyım.

Ertesi günkü ilk dersimiz *glima* ve kahvaltı etmek için ziyafet salonuna girdiğim anda anladım ki ben

Eğitim odasına yeniden girme konusunda endişeli olan tek kişi.

Branka geçen hafta bu zamanlarda *glima* eğitiminde öldürme çılgınlığına kalkışmıştı.

Eldith'in yanına oturduğumda, onun kontrolden ık mış *val-tivarlar* konusunda Buz Devlerinden çok daha fazla endişelendiğine dair şüphelerim derinleşiyor. Normalde yaşlı fae'lerde görmediğim bir şekilde seğiriyor ve huzursuz.

Kısa bir süre sonra hepimiz Shieldmaiden's Hold'a girdiğimizde, her kale sessiz, hava gerginlikle ağırlaşıyor.

Kain hepimize dik dik bakıyor, bakışları benim üzerimde çok uzun süre kalıyor.

"Branka'nın başına gelenlerden kaçınmanın en iyi yolu kendini kontrol etmektir," diye bağırıyor. Konuyu hemen açtığı ve gariplikle doğrudan yüzleştiği için rahatladım. O devam ederken insanların gözle görölür bir şekilde rahatladığını, omuzlarının düştüğünü, başlarını salladığını görüyorum. "Buradaki herkesin içinde Featherblade'in *val-tivarlarını* serbest bırakmasını sağlayacak güç var. Ne kadar güçlü olursanız, ne kadar kontrollü olursanız, hayvanınızın sizi *Yggdrasil*'in gördüğü en iyi savaşçılardan birine dönüştürme olasılığı o kadar artar. Ve özdenetim hiçbir zaman düşmanımız elimizin altındayken olduğundan daha fazla sınanmaz. şimdi, eşleşin."

Eldith'e doğru bir adım atıyorum ve biri kolunu çekince şaşırıyorum. Etrafta kim olduğunu net olarak göremeyeceğim kadar çok insan hareket ediyor ama önümde yerini alan kişinin Inga olduğunu gözden kaırmıyorum.

Ateş perisi bana şeytani bir gülümseme veriyor. "Asanı değiştirmek nasıl gidiyor?" diye soruyor bana.

"Harika, aslında," diye yalan söylüyorum. "Peki ya sen?" Burada hiç ateş rünü işareti yok ve asasını asla değiştiremeyecek.

"Mükemmel," diyor. "Hadi antrenman yapalım."

Yutkunuyorum. Reddetmek istemiyorum çünkü bu beni zayıf gösterecek ama onunla dövüşmek istememe de imkân yok. Ağzımı açmaya başladığımda kafamın içinde bir ses duyuyorum.

"*Sana düzgün bir egzersiz yaptıracak.*" Bu Kain. Ona baktığımda bana bakmıyor bile - başka bir çiftle yer tutuşları hakkında konuşuyor.

Haklıydı. Ona karşı düzgün bir şekilde dövüşmem gerekecek ve bu beni test edecek.

Burada büyü kullanmamamız gerekiyor ama gerekirse şimdi büyü kullanabileceğim gerçeği bana dün sahip olamayacağım bir güven veriyor ve ellerimi kalçalarımdaya yumrukluyorum. "Sadece adil oynamayı kabul edersen," diyorum.

İki elini de havaya kaldırıyor. "Benim hakkımda başka bir şey mi düşünüyorsun?" "Kesinlikle öyle," diye mırıldanıyorum.

İlk bir saat boyunca egzersizleri yapıyoruz -bugün fırlatıyoruz-insanları kaldırıyor, kalçanızın üzerinde yuvarlıyor ve momentumlarını kullanarak onları yere indiriyoruz. Inga benden yarım ayak daha uzun ve çok daha ağır, sıırım gibi kaslarla kaplı. Bunu kendi avantajıma kullanmaya çalışıyorum, ağırlığını onu taşımak için kullanmaya çalışıyorum ama pek işe yaramıyor.

Öte yandan o, beni ayaklarımdan kaldırıp kürklere çarpmakta hiç zorlanmıyor. Yine de şimdiye kadar bana kasten zarar vermedi ya da zalimce bir şey yapmadı ve Kain haklıydı, iyi bir egzersiz yapıyorum. Belki de onun varlığı işi daha ileri götürmemesi için yeterlidir ama benimle ortaklık kurarak ne elde etmeye çalıştığını anlamıyorum. Gerginim, bekliyorum ve her hareketini izliyorum.

Burada kesinlikle bir gündem var.

Biraz su içmek için beş dakika ara verdiğimizde, ona açıkça sormaya karar veriyorum.

"Neden benimle tartışıyorsun?" Cevap vermeden bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Yüksek elmacık kemikleri var, kömür rengi teni gri gözlerini parlatıyor ve dolgun dudakları sertçe kenetlenmiş. Vahşi ve güzel ve ben onun nereden geldiğini ve Orgid'e nasıl geldiğini bilmek için yanıp tutuşuyorum. Yine de bana asla söylemeyeceği açık. Gözlerinde Orgid'in düzenli olarak bana yönelttiği kadar yoğun bir nefret var.

"Benimle ne alıp veremediğin var?" Diyorum ki. "Beni tanımıyorsun bile."

"Tam bir bebeksin," diye tükürüyor ve sonra kürklere geri dönüyor. Onu takip ediyorum.

"Seansın geri kalanı zemin çalışması," diyor Kain bize. "Rakibinizi bir kez yere yatırdığınızda, onu orada tutabildiğiniz kadar tutun."

Önce ben gidiyorum, Kain'in toprak fae'si Staffan'a gösterdiği hareketi uyguluyorum, iri cüssesini kürklere çarpıyor, sonra üzerine düşüp elini kalenin boğazına doluyor, o da boyun eğerek elini yere vuruyor.

Inga bana direniyor ama hareketleri öğrenemeyeceğim kadar değil ve sonra sıra ona geliyor. İlk birkaç hamle iyi - beni yere çarptığında rahatsız edici ve morluklara neden olacak kadar güç kullanıyor, ancak bu *glima*'da alışılmadık bir durum değil. Üzerime düşüyor ve kolu boynuma dolanıyor. Yerimde duruyorum, olması gerektiği gibi hareketsiz ve gergin kalıyorum ve tekniği mükemmelleştirdiğini hissettiğinde bırakmasını bekliyorum.

Ama bırakmıyor. Aslında, baskı artıyor. Kavrayışı sıklaşıyor, pazusu ön koluyla boynumda buluşmaya çalışıyor.

Yere vuruyorum, beni bırakması için bir işaret, ama tutuşu gevşemiyor.

Sesin başka birinin dikkatini çekmesini umarak daha sert vuruyorum ama sertçe yuvarlanıyor. Nefesim kesiliyor ve iki elimle kolunu çekiştiriyorum. Nefes almakta zorlanıyorum ve geçen hafta Branka'nın tuttuğu boynum hâlâ ağrıyor. Panik tüm sistemime yayılıyor. Sertçe yuvarlanıyorum, onu yerinden oynatmaya çalışıyorum ve kısa bir süreliğine beyazı görüyorum. Bırakıyor, üzerimden atlıyor, geriye doğru sıçrıyor ve kolunu sallıyor. "Ne yaptın lan sen?" diye tıslıyor bana.

Doğrudum, nefes nefese kaldım ve boğazımı tuttum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Benden kurtulduğu için mutluyum.

"Beni boğmaya çalıştın." Birkaç fae bize bakıyor ve Kain'i göremesem de, bakmaması beni şaşırtıyor. Her zaman beni izliyor.

"Büyü kullanmaman gerekiyor," diyor ve sonra ne dediğini fark ediyor. "Bekle. Büyü kullanamazsın," diyor daha yavaş bir şekilde.

"Ne yaptı?" diyor Orgid, adımlarını hızlandırarak.

"Hiçbir şey," diyor Inga, çok hızlı bir şekilde. Herkesin ona büyüyle zarar verdiğimi bilmesini istemiyor.

"Beni boğmaya çalıştı, ben de onu dondurdum," diyorum yüksek sesle, doğru olmasını umarak. Tenimin ne kadar soğuk olduğunu hissedebiliyorum, bu yüzden böyle olduğunu varsayıyorum. Ve eğer o bir ateş perisiyse, belki de buza karşı daha hassastır, bu yüzden mi bu kadar ürkütü?

Orgid alay ediyor. "Sen büyü kullanamazsın, seni aptal melez. Bir asan bile yok."

Inga'ya bakıyorum, bunun doğru olmadığını söylemesini bekliyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

"Başka biriyle eğitim almak istiyorum," diyorum ayağa kalkıp ona ters ters bakarak.

"*Veslingr*," diyor Orgid ama Inga onun kolunu tutuyor.

"Haklısın, o bir korkak. Hadi birlikte antrenman yapalım," diye mırıldanıyor ve Orgid'in daha önce durduğu yere doğru yürüyor. Birlikte antrenman yaptığı altın-fae Roge omuz silkiyor ve yanıma geliyor.

"Beni dondurma," diyor ve sonra savunma amaçlı çömeliyor.

"Dondurmayacağım. Gerçekten beni boğmaya çalışıyordu."

"Buna inanabilirim. Hazır mısın?"

Hazır olmasam da başımı sallıyorum. Inga ve Orgid'i izliyorum, omuz omuza, sessizce konuşuyorlar ve biraz kendini beğenmiş hissediyorum.

Kendimi savunabileceğimi bilmelerini istedim ve şimdi onlar da yap.

BÖLÜM 12

MADDY

I Öğleden sonra ateş çukuruna girdiğimizde kalkanımı bitirmeye hazırım.

Sarra'nın bana oymacılıkla ilgili öğrettiği her şeyi kullanmam gerekiyor - Sarra ahşaba alışkın ama yöntemlerinin prensipleri, kalkanın tam ortasındaki ayı resmi için kullandığım daha yumuşak gümüş metalde de işe yarıyor - kalkanın ön kısmına son rötuşları yapmam ve kayışları yaptığım bağlantılara kaynaklamam gerekiyor. Her şey biraz beceriksizce ve kesinlikle mükemmel değil ama ilerlememden memnunum ve sanırım Sarra da memnun olacak.

Harald artık dövme işinde bizi çoğunlukla kendi halimize bırakıyor, köşede oturuyor ve sadece biri yardım istediğinde kitabından başını kaldırıyor, ancak diğer insanlar gittiğinde ve ben hala çekiçle dövmeye devam ettiğimde yanıma geliyor.

"Bu oldukça büyük bir kalkan," diyor. "Kaldırabilir misin?" Kaslı olmayan kollarımın çok çabuk yorulmaması için hafif malzemeler kullandığımı biliyor. Kalkanı ona uzatıyorum ve o da deneysel olarak hareket ettiriyor. İri kolları neredeyse benim belim kadar ve ağırlığı hiç yokmuş gibi gösteriyor.

"Mükemmel. Belli ki demirhaneyi iyi kullanıyorsun. Memnun oldum," diyor. Kalkanı çevirdiğinde gözlerinin açıldığını ve kollarının sertleştiğini görüyorum. "Bu ilginç bir merkez parçası seçimi," diyor

Yavaşça. Gözlerini kalkandan ayırıp bana dikti. "Bir ayı mı?"

Başımı sallıyorum. Erik'in Kain ve Valdis'in kurt *val-tivarlarına* sahip oldukları için aralarında bir yakınlık olduğu hakkında söyledikleri aklımdan geçiyor. Sarra onlardan biriyle ayı hakkında konuşmam gerektiğini söylüyor ve kendi *val-tivarının* da bir *val-tivar* olduğunu düşünürsek, belki de konuşmam gereken kişi Harald'dır. Eğer onu geri almama yardım etme şansı varsa, denemeye değer.

"Sanırım benim *val-tivar*'ım bir ayı," diyorum sessizce, kendimi onun bakışlarını tutmaya zorlayarak ve bunu söylerken aptal gibi hissetmemeye çalışarak.

Kaşları kalkıyor. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Biliyorum."

Kaşlarını çatıyor, kaşları yükseldiği gibi hızla düşüyor. "Nereden biliyorsun?" Gözlerinde endişeli bir ifade beliriyor ve başka bir Branka durumu için endişelendiğini fark ediyorum. Muhtemelen *ben de* başka bir Branka durumu için endişeleniyorum ama bu endişeyi bastırıyorum.

"Buz Devleri saldırdığında onu gördüm ama şimdi yok."

Harald'ın yüzündeki şüpheyi görebiliyorum. "Onu gördün ve şimdi gitti mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet."

"Tamam," diyor yavaşça. "Ne yaptı?"

Oh, kader, işte başlıyoruz. Bir nefes alıyorum, sonra ona anlatıyorum. "Buz Devi'ni Kain'in üzerinden düşürdü," diyorum.

Harald etkilenmiş bir şekilde başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse, senden çıldırtıcı güçler beklemiyordum. İyileştirme bekliyordum, özellikle de senin"-bana bir el salladı-"rahatsızlığınla."

"Biliyorum, ben de bir yılan alacağımı düşünmüştüm ama o çok ama çok fazla ayıydı. Kocaman bir şeydi," diyorum. Beni ele geçirdiğini ve Buz Devi'ni Kain'den düşürdüğümü varsayıyor ve onu nasıl düzelteceğimi bilemiyorum.

Harald tekrar başını sallıyor, yüzünde gurur ifadesi var. "Benim oğlum da büyük," diyor.

"İki metre boyunda mı?" Cüret ediyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "O civarda, evet."

"Benden bağımsız hareket etti," diyorum hemen.

Harald başını sallıyor. "Hayır, bu mümkün değil."

"Ama yaptı. Ortaya çıkıp o yaratığa çarptığında Kain'e ulaşmamıştım bile."

Harald uzun bir süre hiçbir şey söylemiyor. Sonra kalkanımı bana geri verdi. "Kafanı çarpmış olmalısın Madivia," diyor nazikçe.

Hayal kırıklığı içimde fırtınalar koparıyor. Onlardan herhangi biriyle konuşmaya çalıştığımda başıma gelmesinden korktuğum şey buydu. "Hayır, *hersir*, onu gördüm. Ve şimdi buz büyüm işe yarıyor."

Harald duraksıyor. "Tüm bunlar pek olası görünmüyor." "Öyle olduğunu biliyorum ama neden yalan söyleyeyim ki?"

"Brynhild'le konuşmalısın," diyor. "İçimizdeki en bilge kişi o. Böyle bir şeyi daha önce duyan biri varsa, o da odur. Ve o da bir buz-fae. Büyü konusunda sana yardımcı olabilir."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Harald'la konuşmak istiyordum çünkü onun bir ayı *val-tivarı* vardı, Brynhild'le buz büyüsü hakkında değil. "Bana yardım etmek istemiyor. Benden hoşlanmıyor," diyorum. Bunu söylerken çocuksu görünmemeye çalışıyorum ama sesimdeki huysuzluğu duyabiliyorum. "Senin bir ayı *val-tivarın* var," diyorum. "Bana yardım edemez misin?"

Kocaman bir elini omzuma koyuyor. "Eğer onu tekrar görürsen, gel ve beni bul," diyor. "Ve kale, kalkan konusunda ciddiydim. İyi iş çıkarmışsın."

"Teşekkür ederim, *hersir*," diye mırıldandım. Omzumu bırakıyor ve ocaktan dışarı çıkıyor.

Geçen hafta kalkanla ilgili övgüleri kendimi iyi hissetmemi, geliştiğimi düşünmemi sağlayacaktı. Hatta mükemmelleştiğimi. Ama gözlerindeki şüpheyi görüyorum. Bana inanmıyor.

Onu suçlayabilir miyim? Büyüsü olmayan, bayılan ve diğerlerine ayak uyduramayan dengesiz prenses, kimsenin göremediği sekiz metrelik bir ayı mı alıyor?

Sinirle yumruğumu bacağıma vuruyorum ve kalkanın üzerindeki ayıya bakıyorum.

"Seni geri getireceğim," diye fısıldıyorum. "Yardımla ya da yardımsız." *Kain sana inanmıştı. Bir ayın olduğunu bile tahmin etmişti.*

Kafamın içindeki kendi sesime hırlıyorum. Kain tehlikeli ve kendi ajandası üzerinde çalışıyor.

Kalkanı alıyorum ve kolumu içine sokuyorum.

olmadan ve ayı, I olabilir kanıtlamak Hiçbir şey.
Ta ki O zaman, hiçbir şey değişmez. Antrenman
yapıyorum, geliyorum, hayatta kalıyorum.

O akşam Battleyard'ın etrafında tur atarken, baskın duygum hayal kırıklığı. Yeterince can sıkıcı bir şekilde, şu anda da çoğu zaman baskın duygum bu gibi görünüyor. Sekiz tur atıyorum ama bu sefer kutlama yapmıyorum. Sadece ne zaman on tur atabileceğimi düşünüyorum.

Ertesi sabah kahvaltıda Eldith ile oturmuş sessizce yemek yerken Henrik yanıma geliyor. "Bugün büyük bir yüzme yarışımız var," diyor. Bir an için yüzünde bir gariplik belirdi. "Alice en iyilerimizden biriydi."

Alice Buz Devi saldırısında öldü. "Özür dilerim," dedim.

"Onu iyi tanı mıyordum ama..." Omuz silkiyor. "Bakın, bir yüzücü eksliğimiz var. Gerçekten yardımına ihtiyacımız var."

Yakışıklı, umut dolu gülümsemesi beni kendine çekiyor. Katılmayı çok isterim. Burada arkadaş edinmek için bir şans olabilirdi ve Orgid'in giderek büyüyen pislik grubuyla birlikte bu çok değerli olabilirdi.

"Yüzebiliyor musun?" Eldith bana soruyor, sesinde belli belirsiz bir şaşkınlık var.

"Evet," diyorum. "İyi yüzerim."

Henrik, "Yağlar yüzdürücüdür," diyor ve sonra kızıyor. "Demek istediğim- demek istediğim- bilirsin, kas, ağırdır! Buradaki erkeklerin çoğu batıyor."

"Sorun değil Henrik. Üzerimde hepinizden daha fazla yağ olduğunun farkındayım," diyorum. "Ama size yardım edemem. Bayılırsam boğulurum."

En son dün gece, yatmadan hemen önce bayılmıştım ama bu bugün yine bayılmayacağım anlamına gelmiyor.

"Eldith ve ben seni izleyeceğiz. Eğer batarsan birimiz seni kurtaracak. Yemin ederim. Bu bir bayrak yarışı ve her zaman kenarda izleyen insanlar vardır. Ayrıca bu bir takım yarışı; içlerinden biri elinden gelse sana yardım etmek isteyecektir," diyor ciddiyetle.

"İnga ve Orgid'in diğer takımda olduğunu varsayıyorum?" diye soruyorum.

"Evet." Bu arzu için dövmek onlar güçlendirir
onun zaten zorlayıcı bir cesaretlendirme.

"Bayılırsam birinizin beni yakalayacağına yemin eder misiniz?
Boğulmama izin vermeyecek misiniz?" Aralarına bakarak söylüyorum.

Henrik bir elini kaldırıyor. "Yemin
ederim." Eldith'e bakıyorum.

"Kesinlikle. Eğer fark yaratabilirsen, sana takımda ihtiyacımız var,"
diyor.

"Pekâlâ. Ben yaparım."

BÖLÜM 13

MADDY

W Odin'in Yüksek Salonu'ndan epeyce uzaklaşıp Kurt Kanadı'nı geçerek gölgeliklere doğru yürüyoruz ve Eldith'in bana Gümüş Pınarlar olarak adlandırıldığını söylediği yere gidiyoruz.

Kayaların arasına yerleşmiş havuzu gördüğümde yeşillik, sığ kayaların üzerinden kristal berraklığındaki suya usulca akan su, kalbim kabarıyor.

Suyu özlemişim. Buz Sarayı'nın her yerinde kaplıcalarımız var, ama birçok kez kendimi konutlarımızı barındıran hareketli buzun etrafındaki dondurucu suya bıraktım ve her zaman soğğun lezzetinden zevk aldım.

Elbette her zaman Freydis'le birlikteydim ve içimde keskin bir sızı hissettim. Özlediğim sadece soğuk değil.

Pınarın kıyısında heyecanla konuşan fae'ler var. Birçoğu yukarı bakıyor ve yaklaştığımı gördüklerinde daha da hararetle konuşuyorlar. Onlar da benim kadar iyi biliyor ki, eğer suda bayılır ve batarsam, pekala ölebilirim. Ama şu anda hayatta kalma şansım buraya geldiğimden beri sahip olduğumdan daha fazla.

Bunu denemek istiyorum. Belki de denememeliyim ama istiyorum.

Henrik ve Eldith var, biraz büyüm var ve eğer onlara iyi bir yüzücü olduğumu gösterebilirim, başım belaya girerse bana yardım edecek takımdaki herkese sahip olabilirim.

Fae'lerin çoğu iç çamaşırı giymiş, ancak suda çıplak olabilecek bir çift görüyorum. Ne yapacağıma karar vermek için bir an duruyorum. Bu insanların yarısı beni zaten çıplak gördü, ama bu tekrar görmeleri gerektiği anlamına gelmiyor. Buradaki kadın savaşçılar göğüslerine Navi'ninki gibi sıkıca sarılmış kayışlar takıyor - onunki kadar şiddetli olmasa bile - ama ben takmıyorum. Oldukça şehvetli göğsümü yerinde tutan saray yapımı bir sutyen giyiyorum ve bunu kimseye göstermek istemiyorum. İç çamaşırlarımın üzerine gömleğimi giymenin en iyi seçenek olacağını düşünüyorum.

Roge herkesin dikkatini çekmek için kayalardan birine vuruyor. "Pekâlâ millet, dinleyin! İşte kurallar. Yayın her iki ucunda birer tane olmak üzere iki takım var. İki baton var." Biri kırmızı diğeri mavi olmak üzere kabaca boyanmış iki sopayı almak için eğiliyor. "Her takımda dokuz fae var," diye devam ediyor. "Sopayı her iki uca yüzün, bir sonraki kişiye verin ve sonra geri yüzün. Bu kadar basit. Herkesin bir uçtan diğeri uca gitmesini sağlayan ilk takım kazanır."

"Kaybedenler için hükmen mağlubiyet ne olacak?" diye soruyor biri.

"Bir şeyler bulacağız, merak etmeyin." Kahkahalar atılıyor ve insanlar birbirlerinin kollarını yumruklarken iyi huylu tehditler savuruyor. Kendimi rekabetçi heyecanın içinde buluyorum ve bu heyecan sinirlerime ağır basıyor.

"Pekâlâ, yarım saat içinde başlıyoruz!" diye sesleniyor Roge. "Yarış başlamadan önce ısının."

Henrik suya kolayca giriyor, iç çamaşırı hemen bacaklarına yapışıyor ve yanaklarımın pembeleştiğini hissediyorum. Bir tanrı gibi yapılı.

Tam o anda üzerimde bir bakış hissettiğime yemin edebilirim. Dönüyorum, sık yeşilliklerin arasından gözlerimi kısarak özellikle bir fae arıyorum. Ama Kain'i orada göremiyorum, bu yüzden hislerimden kurtulup Henrik'e dönüyorum.

"Sonuna kadar yarışalım mı?" Ona soruyorum. "Tamam."

"Yanında yürüyeceğim," diyor Eldith ve bunun herhangi bir noktada yardım etmek için suya dalabileceği anlamına geldiğini bildiğim için minnettarım.

Suya giriyorum ve o lezzetli his beni bütünüyle yutuyor. Derin olmayan bir nefes alıyorum ve kendimi suya bırakıyorum.

başımın üzerinden akıyor ve saçlarımı yavaşça ıslatıyor. Bunu gerçekten özlemişim. Freydis ve ben suda vücudumuzu nasıl kullanacağımız, her kulaçtan en iyi şekilde nasıl yararlanacağımız ve sıvıyı verimli bir şekilde nasıl keseceğimiz konusunda pek çok ders aldık. Süper ince ya da süper fit olmayabilirim ama kendimi suda hızlıca çekecek teknikleri biliyorum ve nefesimi oldukça uzun bir süre tutabiliyorum. Yüzeye çıktığımda Henrik bana sırtıyordu. Su, tekme atmamı gerektirecek kadar derin ama bunu yaparken neredeyse hiç sıçrama yapmıyorum.

"Tamam, kenara dokun," diyor Henrik ve ikimiz de kıyıya dokunmak için uzanıyoruz, ayaklarımız kumlu dipile buluşsun diye geriye doğru sürünüyoruz. "Üç, iki, bir, başla!"

Suyun içinde çömeliyorum, yüzeyin altına batıyorum ve sonra kendimi fırlatıyorum, sadece itme gücümle en az yirmi metre süzülüyorum. Suyu tereyağını kesen bir kılıç gibi kesiyorum. İvmem yavaşladığında, kollarımı geniş kavisler çizerek güçlendiriyorum ve üstümdeki yüzeyi temiz bir şekilde kestiklerinden emin oluyorum. Ciğerlerim daha fazla dayanamadığında, başımın bir tarafını yüzeye doğru hafifçe eğiyorum, ağzımın köşesinden hava emiyorum ve devam ediyorum. Beni yavaşlatacak hiçbir sürtünme yok. Daha yola çıkmaya başlamadan diğer tarafa ulaştım. Henrik üç ya da dört adım arkamda ve beni yakaladığında bana gülümsüyor.

"Şaka yapmıyormuşsun," diyor ve omzuma öyle sert vuruyor ki, suyun altında tökezliyorum ve denge için ayak parmaklarımı kuma gömüyorum. "Özür dilerim." Sırtıyor. "Bu mükemmel olacak. Yarışalım mı?"

Gitmeye hazır olduğumuzda, Henrik'in haklı olduğunu görebiliyorum - kesinlikle buradaki en güçlü yüzücülerden biriyim. Bana ihtiyaçları var ve bu beni heyecanlandırıyor. Buraya geldiğimden beri ilk kez bir takım faaliyetinde gerçekten bir fark yaratabiliyorum. Aslında diğer kalelerin daha güçlü olmasına yardımcı olabilirim. Formasyon dövüşü ya da takım içinde dövüşmek, herkesi hayal kırıklığına uğratacağıma inandığım şeylerdi ve hepsinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum, bu yüzden bunun yanlış olduğunu kanıtlama şansına sahip olmak beni heyecanlandırıyor.

Bu aynı zamanda diğer kalelerin benim etrafımda daha az garip davranmasını sağlayabilir. Onların onayına ihtiyacım olduğundan değil, ama gerçekten

Birkaç arkadaş daha. Belki bazıları sandalyemden düştüğümde beni gerçekten yakalayabilir ya da bayıldığımda yerden kalkmama yardım edebilir.

"Seni en sona saklayacağız," diyor Henrik. Başımı sallıyorum; en güçlü yüzücülerin ilk ve sonuncu olması mantıklı.

"Sanırım sen başlıyorsun?" diye soruyorum. "Kesinlikle öyle," diye yanıtlıyor.

Roge kayaya tekrar vuruyor. "Tamam, kaleler! Başlangıç pozisyonları!" Takımlar yayın her iki tarafında diziliyor ve atmosfer elektrikleniyor. "Üç, iki, bir, başla!"

Henrik ilk turu kolayca kazanıyor ama altıncı turda biz geride kalmaya başlıyoruz. Görünüşe göre en hızlı yüzücüler bizde ama aynı zamanda en yavaş yüzücüler de bizde. Diğer takım daha istikrarlı ve bu onlara iyi hizmet ediyor.

Sıra bana geldiğinde onlar önde ama sadece yarım boy farkla.

Bunu kazanabilirim. Bundan eminim.

Kurallar gereği belime kadar suyun içinde bekliyorum, bana ulaşır ulaşmaz takım arkadaşımın elinden batonu almak için uzanabildiğim kadar uzanıyorum. Bunu yaparken nefes nefese kalıyor ve ben de tahta sopayı ondan alıp Henrik'le yaptığım test yarışında yaptığının aynısını yapıyorum: Suyun içine çömelip kendimi sıvının içine fırlatıyorum.

Kendimdeyim, kollarım suda bana güç verirken içimden adrenalin akıyor. Baton beni biraz yavaşlatıyor, biraz sürtünmeye neden oluyor ama çok büyük bir miktar değil.

Rakibimi görebiliyorum ve ona yaklaşıyorum.

Bunu gerçekten kazanabilirim. Sonunda bir fark yaratabilirim. Dostça bir rekabet olabilir ama yine *de herkes* burada. Hepsine kanıtlayabilirim ki-

Bir şey bacağımı sertçe çekiyor.

Ağlamamak ve suyu içime çekmemek için kendimi zor tutuyorum ama sonra çekiştirme artıyor ve suyun altına doğru çekiliyorum.

İlk düşüncem yarışı kaybedeceğim oluyor ve artık yüzeyin bir metreden fazla altında olduğumu fark etmem sadece bir dakika sürüyor.

Kahretsin. Gerçekten tehlikede olabileceğim aklıma geldikçe rekabetçiliğin yerini panik alıyor.

Berrak suyun içinden aşağıya bakıyorum ve ayak bileklerimin etrafında dolanan siyah gölgeler görüyorum.

Orgid. Bu lanet Orgid ve beni öldürmeye alıŐıyor.

Onlara hamle yapamam, onlar gölge. Ayımı hayal edip elimi uzatıyorum ve avucumdan onlara doğru buzlu parçalar fışkırıyor ama gölgelerle karŐılaŐtıklarında hiçbir Şey olmuyor; tamamen direnliler. Beni daha da aşağı sürüklüyorlar ve kaynağın dibini görebiliyorum ama tepeye çıkmak için onlarla yeterince mücadele edemiyorum. En son çok uzun zaman önce nefes almıştım.

Bir su sıçraması duyuyorum ve yüzeye baktığımda Henrik'i görüyorum. DalıŐ yapmış ve bana doğru yüzüyor. İçimi umut kaplıyor. Bayıldığımı ve onun yardıma geldiğini düŐünüyorlar.

Ama bir de bakıyorum, Inga da suyun içinde ve Henrik'e doğru çırpınıyor, yan tarafına sertçe vuruyor ve bana ulaşmasını engelliyor. Dalgalanan yüzeyin ötesinde hareket eden diğer fae'leri görebiliyorum ama her Şey bulanıklaŐtı.

Karartının boğulmama neden olacağından endiŐeleniyordum. Başından beri endiŐelenmem gereken Şeyin Inga ve Orgid olduğu aklıma bile gelmemiŐti.

Görüşüm solmaya başlıyor, bir an için suyun ötesinde siyah bir girdap oluşuyor. Sanırım yanıp sönen bir Şey görebiliyorum, bir ateş parıltısı, karanlık bir form, beyaz salar. Bu Kain mi? Kain beni kurtaracak mı? Bilinçli düşünce imkansız hale gelmeden önceki son düşüncem bu.

O kadar büyük bir sıçrama oluyor ki beni gölgelerden kurtarıyor. Bulanık beynim ekiŐtirmenin artık gerçekleŐmediĐini fark ediyor ve gevŐekçe tekmeliyorum ama ağzım açılıyor ve su damlamaya başlıyor.

Sonra tek gördüğüm beyaz.

Bir ayının devasa kafası altımdan geçiyor ve beni boynundan aşağı yuvarlıyor. Altımdaki ıslak kürkü hissedebiliyorum ve o kadar Őoktayım ki ağzımın sonuna kadar açıldığını, ciğerlerimin vücudumu hava almaya zorladığını fark edemiyorum. Ama yüzeye çıktığım anda güçlü yaratık sertçe yüzüyor, ben de sırtına yapıŐıyorum. Ve onun ardından, *bizim* ardından, suyun buza dönüŐtüĐünü fark ediyorum, iki yanımdaki kaynaktan çıkmak için çabalayan fae'ler.

Ayının kalın kürküne tutunmayı kaybediyorum ve ŐaŐk nl kla göz kırparak yaratıĒın sırtından kayıyorum.

Ayaklarım dondurucu, katı buza çarptı. Tamamen donmuş kaynaĒın ortasında, sekiz metrelik beyaz bir ayının yanında duruyorum. Ve yüzlerine bakılırsa, buradaki diĒer tüm fae'lerin de onu g rebildiĒine Şüphe yok.

BÖLÜM 14

MADDY

Mürkek nefesler alırken bana bakan sessiz yüzlerin çoğu şok olmuş ya da şaşkın. Ancak içlerinden biri diğerlerinden ayrılıyor, çünkü gülümseyen tek kişi o.

Kain.

İki ağacın arasında, pınardan herkesten daha geride duruyor. Kurdu yanında titriyor.

Bana yardım etmeye geldi, biliyorum. Onu gördüm. Ama buraya önce o geldi.

Gözlerimi ateşten ayırıp ayıya dönüyorum. *Benim ayıma.*

Geri adım atmamak zor, o çok büyük ve içgüdülerim kendimi korumamı s ö y l ü y o r . Kocaman siyah gözler bana göz kırpmıyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum.

Cevap olarak, formu titriyor.

"Hayır!" Ağlıyorum ve kürküne uzanıyorum ama parmaklarım ince havaya dolanıyor. Bir kez daha ortadan kayboldu.

"Lanet olsun!" Ayağımı yere vuruyorum. Altımdaki buz çatlıyor ve bana bakan fae'lerden mırıltılar yükseliyor. Yavaşça, donmuş pınarın üzerinden bankaya doğru yürüyorum. Kimse tek kelime etmiyor ve nedense ayaklarım beni Kain'e doğru götürüyor. Neden? Neden ona gideyim ki? Onları yön değiştirmeye zorluyorum, Orgid'e doğru ilerliyorum.

Ağzı diğerleri gibi açık değil ama gözleri dar ve sert. Inga bankın yanında oturuyor.

Buzun içinde sıkışıp kalmadan önce zar zor zamanında çıkabilmişti. Henrik onun yanında su çekiyordu, gözleri öfkeliydi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağılıyor titreyen ateş fae'sine, sessizliği bozuyor ve bunu yapmak zorunda kalan ben olmadığım için rahatlıyorum. "Bu dostça bir oyun ve sen onu öldürmeye çalıştın!" Bir kolunu bana doğru uzatıyor ve kadının üzerine su püskürtüyor.

Ayağa kalkıyor ve Henrik'e ters ters bakıyor. "O bizden biri değil," diye tükürüyor Inga. "O bir *dunga*, hepimizi öldürtecek. Yapılacak en cesur şey zayıf halkayı ortadan kaldırmaktır."

"Zayıf halka mı? Senden daha hızlı yüzebildiği gibi, az önce kocaman bir ayı tarafından kurtarıldı!" diyor bir kadın sesi. Bu Garda, *Oskorela*'dan sağ kurtulan ve ölü arkadaşını geri getiren etkileyici derecede güçlü dişî gölge-fae. "Bu seni zayıf halka mı yapıyor? Büyün yok, yüzemiyorsun ve şu anda sana yardım edecek büyüğü bir hayvan da göremiyorum. Belki de *dunga* sensindir."

"Bayılsaydı da aynı şey olurdu," diye hırılıyor Orgid, Inga'nın yanına yaklaşarak. "Biz sadece işleri biraz hızlandırıyorduk."

"Saçmalık," diyor Eldith. "Onu aşağı sürüklediniz ve sonra da kimsenin ona ulaşmasını engellediniz! Bayılmış olsaydı böyle olmazdı." Gürültülü bir ses mırıltısı duyuyorum ve olan bitenin gerçekliği kafama dank ediyor.

Fae'ler beni savunuyor.

Şimdiye kadar hiçbir şey söylemedim ve diğerleri de beni savunuyor.

Dimec ve Thira, ben onlara ulaştığımda Inga ve Orgid'in arkasına geçiyorlar. "Sen hepimiz için bir tehlikesin. Sonun Branka gibi olacak ve o ayı hepimizi parçalayacak," diyor Dimec. Yüzünde ve ses tonunda Inga'nın bana bakarken taşıdığı zehir yok ama belli ki bir taraf seçmiş.

Orgid'e ulaştım ve harekete geçmeden önce düşünmedim bile. Çıplak ayağımı karnına doğru tekmeliyorum. Beni engellemek için hamle yapıyor ve tıpkı Eldith'in benimle alıştırma yaptığı gibi, dikkati bacağımda olduğu anda yumruğumu savuruyorum.

Belirgin elmacık kemiğine temas ettiğimde parmak eklemlerimde acı patlıyor.

Tepki verirken yüzünü öfke kaplıyor ve bana öfke dolu bir yumruk atıyor. Tam zamanında eğildim ve doğrulduğumda Garda, Henrik ve Eldith tam arkamda duruyordu.

"Orgid," diyorum, içimde dolaşan adrenalin ve öfkenin sesimi doldurmasına izin vererek. "Eğer o gölgelerle bana bir daha dokunursan..." Ne yapacağım? Öldürecek misin?

Birini öldürebilecek kapasitede olmadığımı biliyorum. Ama... belki de ayı öyledir?

Bunu öğrenmek için onu yeterince uzun süre yanımda tutamayacağımın acısı içimde dönüp duruyor ve gölge fae'ye hırlıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye tükürüyor. Başka kimsenin duyabileceğini sanmadığım kadar sessiz. "Ateş perini üzerime mi salacaksın? Büyük, kızgın ayını üzerime mi salacaksın? Hiç sanmıyorum. Sen bir savunmacısın, bu kadar uzun süre hayatta kalmanın sebebi bu. Sen bir savaşçı değilsin."

Yanılıyor. Hayatım boyunca görünmez bir düşmana karşı savaştım.

"Benimle sorunun her neyse, aş artık bunu. Bu iş bitti. Git artık. Beni yalnız bırak. Yalnız bırak." Bunu diğer tüm fae'lerin beni duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim ve sonra ondan uzaklaştım.

Daha önce hiç hissetmediğim duygular bedenimde dönüp duruyor. Öfke ve hüsrarla harmanlanmış bir coşkuyla yaşadığımı hissediyorum ve bu başımı hafifletiyor, tenimi karıncalandırıyor. Sanırım bu adrenalin ve *iyi* hissettiriyor. Kendimi güçlü hissediyorum.

Kıyafetlerimin olduğu yere doğru yürüyorum, onları topluyorum ve sessiz fae'lerin arasından geçerek koruluktan çıkıyorum. Kimse beni takip etmiyor ama yol boyunca Kain'in bakışlarını üzerimde hissediyorum.

Onun bana gelmesini istiyorum. Şu anda hissettiğim telaşı anlayacaktır.

İşte tam da bu yüzden ondan uzak durmalısın Maddy.

Arkamda onu hissettiğimde ağaçların derinliklerinde, pınarlarla Kurt Kanadı arasındaki yolun yarısındaayım.

"O eli buzlamak isteyeceksin," diye hırlıyor. Yavaşlıyorum, sonra ona dönüyorum.

İşe yaramasını dileyerek, şimdiden morarmaya başlamış olan yumruğumu kaldırıyorum, özellikle de ikinci boğumun etrafını ve buzu düşünüyorum.

Parlayan mavi buz beliriyor, sonra parmaklarımın üzerinde katılaşıyor. Sırıtiyorum, sonra zonklamayı ne kadar yatıştırdığını fark edince bir iç çekiyorum.

"Acıdığını fark etmemiştim bile," diyorum

usulca. "O muhteşem."

"Ne?"

"Aydın. Lanet olsun. Muhteşem." Bana yaklaşıyor ve gözlerim göğsünü tarıyor. Gömleği beline kadar açıktı. Yüzüne bakarken dilimi ısıtırıyorum, giysi yığınımı bırakıyorum.

"Öyle."

"O senin bir parçan."

Bana muhteşem mi diyor? Gözleri ıslıl ıslıl, sesi biraz nefes nefese. Hayal mi görüyorum, yoksa o da benim kadar heyecanlı mı?

Yutkunuyorum. "Yine gitti."

"Geri dönecek. Ve bu arada, görünüşe göre, seni öldürmeye çalışan herkesi yumruklayabilirsin."

"Pratik yapıyorum." Cesaret edebildiğim kadar ona yaklaşıyorum. *Neden? Neden ona doğru adım atıyorum?* Zaten çok ateşliyim, çok heyecanlıyım, doğru düşünemeyecek kadar *her şeyim* var.

Geri adım attı. "Ateşle oynarsan yanarsın prenses," diye homurdanıyor.

"Neden hissediyorum..." Doğru kelimeyi bulamadığım için sözümü kesiyorum. "Canlı mı? Güçlü mü?" Gözleri benimkileri yakıyor. "Uyarılmış mı?" Sözsüzce başımı sallıyorum.

"Kana susamışlık, prenses. İçinde bir yerlerde bir çılgının gücü var."

Uzun bir nefes çekiyorum. Kan tutkusu. Ben şiddet yanlısı biri değilim. Kan bile akıtmadım. Ama lanet olsun, Orgid'e tekrar vurmak istiyorum.

"Beni öldürmeye çalıştı. Beni gerçekten öldürmeye çalışacak kadar benden nefret ediyorlar." Bunun gerçekliği sisin içinden sızıyor.

"Ve şimdi, her biri senin ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor."

"O kadar da iyi bir yumruk değildi."

"Sekiz metrelik hırlayan ayı onlara düşünecekleri bir şey vermeli ama."

İçimde yeni bir heyecan uğulduyor. Adam haklı. Hepsi onu gördü, yaklaşık yirmi diğer Fae. Ve hepsi de onun

Ben.

"Beni kurtardı," diyorum, az önce olanların anısı gözlerimin önünde canlanıyor. "Altımdan yüzdü ve beni sudan çıkardı."

Kain'in gözlerindeki bir parıltı anıyı silikleştiriyor ve dikkatim onun üzerinde yoğunlaşıyor. "O farklı biri. Tıpkı senin gibi."

Puslu sevincimi bir bıçak darbesi deliyor. "Neden hep ben farklı olmak zorundayım? Bir kez olsun normal olmak güzel olurdu."

Sert, güzel yüzü buruşuyor. "Normal boktan bir şey." Sözlerine göz kırpmıyorum. "Tüm normal kavramı saçmalık. Böyle bir şey yok. Rutin için kullanılan bir kelime. Tutacağından bile şüphelendiğim bir şey."

Haklı mı? Normal, senin yaptığın şeydir, sanırım. Benim için bu, her gün bayılma ve asla uyanmama vaadini de içeriyor. Bu olmadan da yapabileceğim bir normallik.

Yavaşça başımı sallıyorum. "O neden farklı?"

"Çünkü sen öylesin. Onları cezalandırmalısın," diyor ve ses tonu tenimi karıncalandırıyor. Sesi düştü ve yanında kıvılcımlar görebiliyorum. Onun kurdu. Kıvılcımlar onu uzak tuttuğu anlamına mı geliyor? Yoksa onu dışarı çıkarmaya mı başlıyor?

Sormak istiyorum ama onun yerine başımı sallıyorum. "Onu şimdi gördüler. Beni rahat bırakacaklar."

"Hayır. Senden ne kadar korktuklarını gösterdiler. Şimdi bu daha da kötüleşecek."

"Benden korkmak mı?" Ona bakakaldım.

"Yoksa neden geldiğinden beri seni hedef aldıklarını düşünüyorsun?"

Kollarımı iki yana açtım. "Zayıf olduğum ve bu onlara kendilerini güçlü hissettirdiği için mi? Sarayda bunu yapan yüzlerce güçlü fae gördüm."

Öfkeli bir şekilde alay ediyor. "Onlar güçlü değil. Onlar zengin. Arada fark var."

Omuz silkiyorum. "Bunun bir önemi var mı? Mesele şu ki, başkalarını küçük hissettirdiklerinde kendilerini büyük hissediyorlar."

"Seni öldürmeye çalışmalarının nedeni bu değil prenses," diye homurdanıyor. "Buradaki her bir Valkyrie ve her bir Fae senin neden Featherblade'e getirildiğini bilmek istedi. Gücün için değil, büyü için de değil. Bu da demek oluyor ki

başka bir şey. Peki Orgid gibi bir fae?" Gölge fae'nin adı ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi sesi titriyor. "Anlamadıkları, kontrol edemedikleri ya da kendilerinden daha güçlü olabilecek her şeyden korkarlar."

Sözlerine inanmaya çalışarak bakıyorum. Haftalardır sorduğum sorular için bir çeşit açıklama bu. "Madem bu kadar zalim ve onursuzlar, o zaman tanrılar neden buraya gelmelerine izin verdi?"

"Hepimiz sınanmalıyız prenses."

Gözlerim omuzlarına kaydı. Kanatlarının olması gereken yere.

Ağzı bükülüyor. "Burada hiçbir sınavı geçemedim," diye tıslıyor. "Ve bu hiçbir şey için sayılmaz. Eğer kötü adam rolüne bürüneceksem, öyle davranacağım. Bugün seni öldürmeye çalıştıkları için o küçük piçleri cezalandıracağım."

"Hayır."

"Neden olmaz?"

"Yüzlerce nedeni var."

"Başlamak için mi?"

Tüm Featherblade'in Kain'in benim için ayağa kalkmasına ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyorum.

Karşılığında onun cezalandırıldığını görmek istemiyorum.

İntikam almak istemiyorum... çünkü nasıl hissettirdiğinden hoşlanacağımdan korkuyorum.

"Zamana ya da çabaya değmezler," diyorum elimden geldiğince kararlı bir şekilde. "Ve onlar benim düşmanlarım, senin değil."

Aldığım tek yanıt boğazından çıkan öfkeli bir gümbürtü oluyor.

"Kain, onlara dokunma. Ciddiyim." Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum, sonra buz tutmuş elimin ne kadar soğuk olduğunu görünce biraz sığıyorum.

Ateş perisi bana bakıyor. "Sırılsıklam ıslak bir gömlek ve bir çift bottan başka bir şey giymeden bana emir veriyorsun," diyor sessizce.

Farkına varıyorum ve yanaklarıma renk geliyor. "Evet.

Öyleyim," diye boğuluyorum, sesimdeki tüm otorite kayboluyor.

Kahretsin! Freya'nın memeleri aşkına, üzerimde pantolon olmadığını nasıl unuttum?

"Artık gitmem gerek." Pantolonumu ve deri şalımını toparlayıp döndüm. Şimdi acı bir şekilde farkındayım ki arka tarafımı net bir şekilde görebilecek; nemli bez tamamen yapışmış durumda. Herhangi bir

Tüm konuşma boyunca önünde durduğu tişörtümün göğüslerime yapışmasından daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?

Yüzüm alev alev, ormanın içinde yürüyorum. "Featherblade, hesap vermen gereken çok şey var," diye fısıldıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Eğer Kain'in söylediklerinin küçük bir kısmı bile doğruysa ve ben ve ayım farklıysak, o zaman onunla tanışmam daha da önemli.

Lütfen, lütfen, lütfen, ayımı bana geri gönderin ve bu sefer kalmasına izin verin.

BÖLÜM 15

MADDY

I Doğruca tuvaletlere gidiyorum, ki orası da boş çünkü neredeyse tüm fae'ler hala Silver Springs'te. Temizlenmek için zaman ayırıyorum, uzun saçlarımı iyice yıkıyorum ve sonra dikkatlice geri bağıyorum. Artık ensemdeki düğümlerden oluşan bir sistem geliştirdim ve bu sistem genellikle karışık olan saçlarımı düz ve güvenli bir şekilde yolumdan uzak tutuyor.

İşim bittiğinde kendimi Navi ile paylaştığım odaya kilitliyorum. Pınarlarda bana yardım etmek için bir hareket yapmadı, bu yüzden onu dışarıda bıraktığım için kendimi kötü hissetmiyorum. Geri gelirse bekleyebilir.

Galeriye gidiyorum ve az önce olan her şeyi kaydediyorum.

Kain en azından bir k o n u d a haklı: Ayı muhteşem.

Nefes kesici. Ve hayatımı kurtardı.

Zorbalarımın bu kadar alçalmış olması endişe verici ve bir yanım Kain'in onları korkutmasına izin verip vermemem gerektiğini merak ediyor. Ama onu durdurmamı sağlayan tüm nedenler hâlâ geçerli.

Ayrıca, hayatımı kurtaracak bir ayım var. Görünüşe göre tehlikede olduğumda geliyor.

Diğer Valkyrie artık bana inanmak zorunda kalacak ve Harald eğer geri gelirse onunla tekrar konuşmamı söyledi, ben de konuşacağım.

Sonunda kapının kilidini açtığımda Navi'yi dışarıdaki koridor duvarına yaslanmış otururken buluyorum. Kendini ayağa kaldırdı ve ben gerildim. Benimle konuşmak istiyor. Onu görebiliyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum.

ve etrafta başka kimse yok. "Ingra ve Orgid bunu sana yapmamalıydı," diyor.

"En zayıf halka teorisine katıldığını sanıyordum," diyorum.

"En zayıf halka sen değil misin diye merak etmeye başladım." Başımı eğiyorum. "Gerçekten mi?"

"Şu anda açıkça gücün var. Bir çeşit *val-tivarın* var ve aramızda bunu elde eden ilk kişi sensin."

"Teknik olarak ilk Branka'ydı," diye mırıldanıyorum.

Navi kaşlarını çatıyor. "Herkesi bu kadar takıntılı yapan şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama belki de haklıydılar. Belki de sende bir şeyler vardır."

Çenem sıkıştı. İstesem de istemesem de dikkatleri üzerime çekecekmişim gibi görünüyor. Sanırım en azından şimdi her şeyde berbat olmaktan daha iyi bir şey için.

"Belki de vardır," diyorum ve sonra dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Sarra'nın atölyesine girdiğimde kapıyı çalmıyorum çünkü akşam yemeğinden sonraya kadar orada olmasını beklemiyorum, bu yüzden onu tezgahının başında otururken görünce şaşırıyorum. "Oh, Sarra, seni gördüğüme çok sevindim. Az önce olanlara inanamayacaksın," diyorum.

Arkasını dönmeyince, rune-mark transında olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden onu ürkütmek istemediğimden yavaşça yana doğru ilerliyorum. Onu daha önce de ahşap işleriyle uğraşırken görmüştüm ama gözlerini gördüğümde şu anda yaptığı şeyin bu olmadığını hemen anladım. Gözleri açık ama yeşilin garip bir tonunda parlıyorlar. Aldrich'in esasını tutan elleri de garip bir renk tonuna sahip; parmak uçlarından başlayıp parmaklarına doğru inen koyu bir gri.

"Sarra, iyi misin?" Omzunu kavriyorum ve sarsılıyor, asayı bırakıp bana dönüyor, gözlerini kırıştırıyor. Gözlerindeki renk hemen kayboldu ve ben de aşağıya bakınca gözlerindeki rengin de kaybolduğunu gördüm.

Ellerini. "Ne yapıyorsun? Neler oluyor? İyi misin?" Onu soru yağmuruna tutuyorum ve o başını sallıyor.

"İyiyim, iyiyim," diyor, biraz şaşkınca. "Sadece personel üzerinde çalışıyorum."

"Ama gözlerin yeşildi," diyorum ona.

Kaşlarını çatıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet, ellerin de griye dönüyordu."

Kaşları çatıldı ve parmaklarına baktı. "Emin misin?"

"Evet," diyorum. Bir an düşünceli görünüyor ve sonra asayı tekrar eline alıyor. "Bu konuda bir şeyler bulabildin mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ama burada kesinlikle daha önce hiç karşılaşmadığım bir büyü var. Biraz ilerleme kaydediyorum ama yavaş ilerliyor," diyor.

"Belki de dikkatli olmalısın."

Başını sallıyor. "Tamam. Bir dahaki sefere üzerinde çalıştığımda, sen buradayken yapacağım ve aynı şey olursa bana söyleyebilirsin," diye teklif ediyor.

"Bence bu iyi bir fikir."

"Peki neden yemekten önce buradasın?"

"Olaylı bir gün geçirdim," diyorum ve bir sandalyeye çöküyorum.

"Ne oldu? Yine utanç verici bir yerde mi sızdın?" diye soruyor.

"Oh, hayır. Bundan çok daha büyük bir şeydi." En başından başlıyorum, Henrik'in yüzme yarışına katılmamı istemesinden az önce olanlara kadar anlatıyorum.

Bitirdiğimde "Maddy, bu inanılmaz" diyor. Gözleri kocaman ve önümde çömelmiş, sandalyeyi kavırıyor.

"Biliyorum. Sekiz metrelik lanet bir ayı herkesin önünde ortaya çıktı ve hayatımı kurtardı, sonra da bütün bir baharı dondurdu," diyorum. "Kitaplarımızdan birinden bir şey gibi."

"Bu gece o şölen salonuna sanki iki metre boyunda olan *senmişsin* gibi girmelisin!" diye haykırıyor. Gözleri parlıyor ve bana sırtıyor. "Buna sahip çıkmalısın. Şu anda buradaki en güçlü fae ve Valkyrie olmaya en yakın olan sensin."

Ona bakıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," diyor. Ayağa kalkıyor ve bir kahkaha atıyor. "Evet! Bunu Inga ve Orgid'in yüzüne olabildiğince çok vurmalısın. İhtiyacın olan

O sürtük Brynhild'e senin de buz büyüsü yapabildiğini göstermek için."

"Ah, kader, Brynhild'in yaknnda olmak istemiyorum," diye inliyorum. Sarra'nn gülümsemesi duraksyor. "Bütün bir bahar dondurdun, değil mi?"

"Ya ay ya da ben, evet."

"Mesele Şu ki Maddy, gerçekten daha fazla kontrol öğrenmen gerekiyor." İkimiz de yanllkla ıslattğım ve üzerindeki kitapların yarısını mahvettiğim kitaplığa ve Őömine rafındaki buz parçalarıyla krdğım parçalanmış vazoya bakıyoruz.

"Evet, sanrm haklısın. Harald Şimdi bana inanacak. Dn ona demirhanede anlatmaya çalıştığımda inanmamıŐtı ama artık başka seçeneği kalmadı."

Ben içeri girdiğimde tüm ziyafet salonu sessizliğe gömüldü. Sarra'nn teŐvikiyle bilerek geç girdim. Bunu sahiplenmem gerektiğini söyledi, ben de sahipleneceğim.

Odaya girdikten iki dakika sonra etrafm sarld. "Nasıl yaptn?"

"Nasıl bir Şeydi?"

"Neden senden bağımsız hareket etti?" "İlk ne zaman oldu?"

Bana o kadar hızlı sorular yöneltiyorlar ki hepsinin ne dediğini anlayamıyorum bile.

Harald, "Onu biraz rahat bırakın," diye sesleniyor ve grubun arasından ilerlerken herkes sessizliğe gömülüyor. Omzuma sertçe vuruyor ve tkezlememek için kendimi zor tutuyorum. "Senden Şüphe ettiğim için özür dilerim aylak," diyor neşeli bir srıtŐla. "Yarın sen ve ben *val-tvarlar* hakkında *bir* konuşma yapacağız."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim.

"Gerçekten, *hersr*," diye düzeltiyor beni.

"Neden benden bağımsız hareket ettiğini biliyor musun?" diye soruyorum. Etrafmda en az on kale daha olduğunu biliyorum ve aslında onların sandığı kadar çok Şey bilmediğimi az önce itiraf ettim, ama soru ben durduramadan ağzmdan kaçıyor.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok." Bana gülümsüyor. "Ama öğreneceğim için heyecanlıyım." Onun coşkusu ve anlamadığı şeyler için endişelenmemesi beni rahatlatıyor ve ben de gülümsüyorum. Erik arkasından geliyor ve o da bana aynı derecede ilgili bir gülümseme veriyor.

"Ben de öyle. Burada olmanın bir sebebi olduğunu biliyordum, kale."

"Teşekkür ederim, *hersir*," diye mırıldandım. Kalabalığı yararak yemek masasına doğru ilerliyorum ve tabağımı yiyeceklerle dolduruyorum. Eldith çoktan oturduğu masadan bana gülümsüyor ve ben de hemen yanına oturuyorum. Birkaç dakika içinde masa doldu. Herkes bana sorular soruyor.

Otuz dakika sonra, "Bilmiyorum" demekten bıktım.

"Branka gibi seni de ele geçireceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyor fae'lerden biri.

"Hayır. Hiçbirimiz Branka'nın kurdunu görmedik," diyorum. "Yani, hayır, sanmıyorum."

Hiçbirine başkalarının *val-tivarlarını* görebildiğimi söylemiyorum ama neden sürekli gittiğini bilmediğimi itiraf ediyorum. Inga ve Orgid'in beni dinlediğini biliyorum. Onları yan masada Dimec ve Thira ile birlikte görebiliyorum ama ayıyı istediğim zaman çağırabiliyormuşum gibi davranmanın bir anlamı yok - bir noktada bu yalan kesinlikle ortaya çıkacak - bu yüzden yüksek sesle ekliyorum, "ama hayatım her tehlikeye girdiğinde hayatımı kurtardı."

Kalelerin çoğu onlara yardım edemeyeceğimi anladığında sorular yavaşlıyor ve ben yahnimi bitirdiğimde hepsi kendi aralarında, çoğunlukla ne tür *bir val-tivar* almayı umdukları hakkında konuşuyor.

Eldith bana "O gerçekten bir şeydi," diyor.

Ben de ona gülümsüyorum. "Keşke kalmasını nasıl sağlayacağımı bilseydim. Onun adını öğrenmek istiyorum."

"Erik'e Inga ve Orgid'den bahsettim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden? Sence Valkyrie'nin umurunda olur mu?" "Evet. Diğer kaleleri öldürmeye çalışmaman gerekiyor."

"Ne dedi?"

"Buna göre cezalandırılacaklarını."

"Oh. Teşekkürler." Diğer Valkyrie'lerin vereceği ceza muhtemelen Kain'in aklındaki ceza olmayacak. Aklıma mezar hücreleri ve sonra da Battleyard'ın ortasındaki karakol geliyor. Onlar sadece

Burada gördüğüm ceza gösterileri, şimdiye kadar itaatsiz itfaiyeciler için ayrılmıştı.

Onu düşündüğümde gözlerim Kain'i buluyor.

Odanın diğer ucundan bana bakıyor ve bakışlarımız karşılaştığında dudakları seğiriyor. Kurdu yanı başında canlanıyor ve ben nefesimi tutup metal kaşığımı bir çınlamayla yere düşürüyorum. Kain kıkırdıyor.

"Piç kurusu!"

Eldith kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Kim? Orgid mi?"

"Hayır, Kain! Bunu bilerek yaptı, sadece-" Kendimi tutuyorum ve konuşmayı kesiyorum.

Eldith şimdi kaşlarını çatmış, ikimizi de görmezden gelen ve ağzına güveç dolduran ateş perisine bakıyor.

"Boş ver." Başımı iki yana sallıyorum.

O gece uykuya daldığımda bir rüya gördüm.

Buz Devleri geri dönmüştü. Bu sefer sayıları daha fazlaydı ve Featherblade'i yakıp yıkıyorlardı. Odin'in Yüksek Salonu'nun kadim, büyü tahtasını parçalayıp çevredeki tüm suyu dondurduklarında gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Liderlerden biri, tıpkı suda ölü gördüğüm gibi korkunç derecede güzel bir dişi, ama menekşe gözlü, kanatlı Valkyrie'lerin her birini Kain'e yaptıkları gibi direklere asmış.

"Hanginiz bizi içeri aldı?" Gülüyor ve kocaman bir parmağını her birinin yanağında gezdiriyor. "Size şahsen teşekkür etmek isterim."

BÖLÜM 16

MADDY

"E rm, Maddy, seni görmek isteyen biri var," diyor Sarra, ertesi sabah beni irkilerek uyandırırken. Sersemlemiş durumdayım ve sesi Gergin.

Oturur pozisyona geçiyorum ve ona göz kırpıyorum. "Burada mı? Kim?" "Güçlü Harald."

"Kahretsin." Kürklerden sıyrılıp kıyafetlerimi üzerime geçirdim. "Onun burada ne işi var? Burada uyuduğumu nereden biliyor?"

İri sesi aralık olan kapıdan içeri giriyor. "Beş dakika içinde taht odasında görüşürüz, kale!"

Yüzümü buruşturdum. Kahve ve ekmek istiyordum, uyandıktan beş dakika sonra Harald'la konuşmak değil.

"Bu iyi," diyor Sarra, ellerini endişeyle sıkıyor olsa da. "Sana yardım edebilir."

"Umarım öyledir." Kemerimi keseleriyle birlikte takıyorum, sonra da daha büyük olan kitap çantamı omzuma atıyorum. Koca Valkyrie'nin benim için ne hazırladığını kim bilebilir? "Sonra görüşürüz."

"İyi şanslar!" diye sesleniyor arkamdan.

"Gel," diyor Harald beni görür görmez.

Koridorun sol tarafındaki merdivenlerden yatakhanelere doğru ilerlerken peşinden aceleyle gidiyorum. Odamda uyumadığım için beni azarlayacak mı?

"Üç kale bize dün ilkbaharda neler olduğunu anlattı," diyor.

"Sana onun hakkında yalan söylemediğimi söylemiştim," diyorum ve sonra ne kadar küstahça konuştuğumu fark ediyorum. "*Hersir*," diye beceriksizce ekliyorum.

Homurdanıyor. "Buradaki *tüm* kaleler ayı hakkında konuşuyor. Üç kale Orgid'in sana ne yapmaya çalıştığını özellikle anlattı demek istedim." Yavaşlıyor ve bana dönüyor. "Seni boğmaya çalıştığını."

Yutkunuyorum. "O ve Inga benden hoşlanmıyor. Nedeninden emin değilim."

"Sevmediğim pek çok Fae var. Ne kadar istesem de onları boğmaya çalışmıyorum." Parmaklarını iri, örgülü sakalının etrafına doluyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Hayatına son vermeye çalışacak kadar neye kızdıklarını gerçekten bilmiyor musun?"

Harald'ın sesinde her zaman şüphe duyduğumu fark ediyorum. Buz Sarayı'nda Freydis'i almaya geldiklerinde duymuştum, ona ayıdan bahsettiğimde duymuştum ve şimdi de başka biri ona o iki pisliğin pınarda ne yaptığını anlattığında.

Kain benden şüphe etmedi. Yapabileceklerimden korktukları için beni öldürmeye çalıştıklarını söyledi.

Harald'a güvenme isteğim azaldı.

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Sadece zayıf bir halka olduğumu ve kendilerini öldürteceğimi söyleyip duruyorlar."

Harald yarı omuz silkerek başını eğiyor. "Sanırım haklı oldukları bir nokta var." Kendimi durduramadan ona kaşlarımı çatıyorum. O da gülüyor. "Onlara öyle görünebilir," diye açıklıyor, sonra dönüp koridorda ilerlemeye devam ediyor.

Ben de onu takip ediyorum.

"Cezalandırılacaklar mı?"

"Cezalandırılmalarını istiyor musun?"

"Beni rahat bırakmalarını istiyorum. Güçleniyorum ve öğreniyorum. Sürekli onlar için endişelenmeseydim daha fazlasını yapabilirdim."

"Onları cezalandırırsak seni rahat bırakacaklarını mı düşünüyorsun?" "Hayır."

Kıkırdıyor. "O zaman cezalarımızın hiçbirini görmedin." Aklımdan zincirler ve işkence aletleriyle ilgili vahşi düşünceler geçiyor. Hücreleri gördüğümü itiraf edecek değilim, ama bana oldukça rahat görünüyorlardı. Yine de bir şey sormadan tekrar konuşuyor. "Onlara ne yapılacağına Brynhild karar verecek."

"Oh."

Sessizce yürümeye devam ediyoruz, yüksek çıkıştan çıkıp tapınağın ve güzel bahçesinin yanından geçiyoruz. Yolun organik ahşabından oyulmuş küçük bir basamak dizisi, mor meyvelerle kaplı sık bir çalılığın içine doğru uzanıyor gibi görünüyor. Harald basamakların önünde durdu ve beklentiyle bana baktı.

"Çalılığa girmemi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

Yüzü biraz asılıyor. "Çalı," diyor iç çekerek. "Kırmızı meyveleri olan bir çalı görüyor musun?"

"Mor meyveler."

Biraz parlıyor. "Mor mu? Hah. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum."

Her şeyin ne anlama geldiğini merak ediyorum. "Ne görüyorsun?" Başka bir şey söylemeyip çalıya bakmaya devam edince sonunda soruyorum.

"Oh, Ayı Kanadı."

Kalbim küt küt atıyor ve tekrar çalıya bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. *Val-tivar*'ın kendini gösterdiğinde onu şimdi görebileceğini umuyordum."

Hayal kırıklığı içimde dönüyor. "Emin misin-"

Ona sertçe dönüyorum. "Bana onun benim *val- tivarım* olduğundan emin olup olmadığımı sorma," diye çıkışıyorum, sonra irkiliyorum. Bir Valkyrie'ye bağıriyorum.

Bana sırtıyor. "Tamam. Eminsin. Belki de Featherblade sana Ayı Kanadı'nı göstermeden önce daha fazla kontrole ihtiyacın vardır."

Biraz rahatladım. "İçinde ne var?"

"Ah, bunu sen bulacaksın. O n u n gerçek bir güzellik olduğunu söylediler," diyor bana yan yan bakarak.

"Ayım mı?"

Başını salladı. "Bana onun ne kadar büyük olduğunu söylerken abartmıyordun. Ya da sana sahip olmadığını."

Böğürtlen çalisından ona bakıyorum. İri gözleri bana dikilmişti. Bana istediğim kadar güvenmiyor olabilir ama bir ayı *val-tivarına* sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor.

Kararımı verip yüzümü ona dönüyorum. "Seninkini istediğin zaman çağırabiliyor musun?"

"Evet. Ama o hep burada. Onu her zaman hissedebiliyorum."

"Yani onu çağırıyorsun, yanında beliriyor ve sonra savaştığında... bedenini ele mi geçiriyor? Yoksa yanında olup sana sadece gücünü mü ödünç veriyor?"

Harald uzun bir süre beni düşündü. "Bunu kendin öğrenmen gerekiyor, ama farklı bir şey deneyimlediğin için sana söylemekten zarar gelmez sanırım. Büyü yaptığında, onu sadece bir parçam olarak hissedebiliyorum, zihnimde bir fısıltı. Konuşmak, tehdit etmek, auramı yükseltmek için önümde olmasını istediğimde, onu çağırabilirim ve o da yanımda durur. Kendi gücüm olarak kullanmak için onun gücüne ihtiyacım olduğunda, evet, onu içime çekerim. Dövüşürken onu göremiyorum ama zihnimde onu duyuyorum, artık bir fısıltı değil, emredici bir varlık. Uzuvarımı hareket ettiriyor, sesimi kullanıyor, kaslarımı şişiriyor."

Harald'a bakıyorum. "Ve bu kadar kontrol sahibi olmasına izin mi veriyorsun? Senin yapmayacağın bir şeyi yapacağından hiç endişe etmiyor musun?"

"O benden doğdu. Benim bir parçam. Eğer kendi kan tutkumu kontrol edebilirsem, o da bu sınırı hissedecektir."

Branka'yı, kurdun doymak bilmez açlığını ve sonra da Kain'i düşünüyorum. Alev alev yanan, hırlayan kurdun görüntüsü damarlarımda bir korku dalgasının dalgalanmasına neden oluyor. Dövüşürken o canavarın kendisini kontrol etmesine izin mi veriyor?

"Ayın yanındayken katı mı?"

Harald'ın kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hayır," diyor yavaşça. "Katı bir varlık emilemez. O daha çok bir ruh gibi. Büyük bir boz ayı formunda, büyümlü enerjinin bir toplamı."

"Benim ayım katıdır," diyorum. "Pırıltılı ve yarı saydam değil. Beni fiziksel olarak sudan çıkardı, sırtına aldı. Ve Buz Dev'i'ni Kain'in üzerinden düşürdü. Ama havada kaybolabiliyor, yani gerçek bir ayı değil."

"Keşke onu görseydim," diyor Harald.

Derin bir nefes alıyorum. "Seninkini... seninkini görebilir miyim?" Başını eğiyor ve bana aptalmışım gibi bakıyor. O konuşmadan ve ben fikrimi değiştiremeden tekrar konuşmaya başlıyorum. "Erik'in yılanını gördüm. Ve Kain'in kurdunu."

Harald'ın ağzı açık kaldı. "Nasıl?"

"Bilmiyorum ama onu ilk gördüğümünden beri diğer *val-tivarları* da görebiliyormuşum gibi geliyor."

Harald'ın *val-tivarı*, o kıpırdamadan ya da yüzündeki kuşkulu ifade değişmeden yanı başında canlanıyor.

"Odin'in kızı," diye küfrediyorum ve sendeleyerek geri çekiliyorum.

Adam kocaman. Hem de çok büyük. Benim ayımdan daha büyük. Ve onun derin ve belki de bilgece bir şeyle dolu büyük siyah gözleri varken, Harald'ın ayısının gözlerindeki bakış korkunç derecede acımasız.

Koyu kahverengi kürkü kaba ve pürüzlü, pençeleri bükülmüş ve keskin, bana bakarken kocaman dişlerinden parlayan tükürük damlıyor.

Gözlerimi ondan çekip Harald'a bakıyorum. "Harika biri," diye fısıldıyorum. "Benimkinden daha vahşi görünüyor."

Harald yavaşça başını iki yana sallıyor. "Senin hakkında emin değildim," diyor sessizce. "Ama tanrılar nadiren hata yapar."

"Bunun neden benim başıma geldiğini bilmiyorsun, değil mi?" Tekrar ayısına bakarak söylüyorum. Gerçekten bilmesini beklemiyorum ama en azından daha önce sahip olduğumdan daha fazla bilgiye sahibim. Ve bu inanılmaz canavarı gördüm.

Ayı kocaman başını bana doğru eğiyor ve dişlerini tekrar gösteriyor. "Hayır," diye cevaplıyor Harald. "Ve diğerlerinin de yapacağını sanmıyorum. I

Yine de onlara söylemeliyim."

İç çektim. Bunun olacağını biliyordum. "Lütfen, onun kalmasını sağlamama ya da onu nasıl çağıracağımı bulmama yardımcı olabilecek bir şey biliyorlarsa bana söylesinler."

"Elbette." Ayısı titriyor, sonra gözden kayboluyor. "Gün başlamadan önce kahvaltı yapmalısın," diyor.

Cevap vermeye başlıyorum ama midem bulanıyor. Bilincimi kaybetmeden sadece bir saniye önce yere düşüyorum.

Kendime geldiğimde Harald, "Reflekslerin gelişiyor," diyor. "Bu sefer başını riske atmamayı başardın."

"Altı yüz yetmiş bir," diye mırıldanıyorum mide bulantısı arasında. Yine de haklı. Bayılmadan önce başımı sıcak tahtanın üzerine koymuştum.

Ayağa kalkıyorum ve midem yüksek sesle homurdanıyor. "Kahvaltı," diyor Harald ve Yüksek Salon'u işaret ediyor. "Buraya geri gelmeye devam et. Çalı bir kapıya dönüştüğünde, gel beni bul."

BÖLÜM 17

MADDY

I sonraki üç gün boyunca günde iki kez dut çalısına geri dönüyor, ama değişmiyor.

Ayımı bir daha göremiyorum ve daha da kötüsü, sihrimi ne kadar çok uygulamaya çalışırsam, o kadar yoldan çıkmış ve hatalı hale geliyor. Sarra beni ancak atölyesini neredeyse sular altında bıraktıktan sonra dışarıda çalışmaya mahkûm ediyor. Bazen odaklanmış tek bir düşünceyle büyük kar fırtınalarına neden oluyorum, bazen de çok uğraşıp zar zor bir buz küpü yaratarak başımı ağrıtıyorum. Tutarlılık eksikliği için herhangi bir model ya da neden görmekte zorlanıyorum ve bu sadece hayal kırıklığımı artırıyor.

Cumartesi akşamı ziyafet salonundan çıkarken Erik beni durduruyor ve *val-tivarını* görüp görmediğimi soruyor.

"Harald sana söyledi, öyle mi?" diye sordum.

"Gerçekten de öyle. Keşke bana kendin söyleseydin."

"Kime söylemem gerektiğinden emin değildim. Kabullenmem gereken çok şey vardı," diyorum.

Bir kolunu uzatıyor ve yılan titreyerek kolunun üzerinde kayarak beliriyor. Beni izliyor ve ben de ona bakıyorum.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

Erik gülümsüyor, gözlerinde bir şey titreyiyor. "Biliyor musun, bunu paylaşmak beklenmedik bir zevk. Onun güzelliğini başka hiç kimsenin göremeyeceğine inanarak uzun bir hayat yaşadım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Hayvanınızı görmek için sabırsızlanıyorum," diyor. "Diğerlerinden onun çok etkileyici olduğunu duydum."

Başımı sallıyorum. "Ben de."

Diğer kargalar bana olan ilgilerini kaybediyor, artık ziyafet salonunda beni sıkıştırmıyor ya da eğitim sırasında benimle konuşmaya çalışmıyorlar; aslında bu durumdan oldukça memnunum - ayımı bir daha görmediğim için hiç memnun olmasam da. Aynı şey Kain için geçerli değil. Bana olan ilgisi hiç azalmıyor. Pazar gecesı Battleyard'da tur atarken bayılıyorum ve uyandığımda bir metre ötemde duruyor. Ayağa kalkmama yardım etmek ya da bir şey söylemek için hareket etmiyor; ayağa kalktığımda sadece dönüp uzaklaşıyor.

Çoğu gece rüyamda onu görüyorum ve bu beni deli ediyor. Rüyaıar, onun tüm dünyayı ateşe vermesinden, tüm ateşli tutkusunu bana odaklamasına kadar çılgınca değişiyor - benim çok özel parçalarıma. Ve açıkça dengesiz olduğum için, sıcak ve telaşlı bir şekilde uyanıyorum ve *ölümcül* bir deneyim olacağını çok iyi bilmeme rağmen, umutsuzca rüyaların gerçek olmasını, onun dokunuşunu gerçekten hissedebilmeyi diliyorum.

Ona olan özlemim, zihninizin bir şeyi sırf ona sahip olamadığı için istediğı o saçma şeylerden biri olmalı, diye düşünüyorum Pazartesi akşamı, ziyafet salonunun karşısında ona bakmamaya çalışırken. Salı günü geldiğinde, içimde küçük bir parçanın diğer buzla birlikte gitmeyi dilediğini keşfedince şaşıyorum-

Brynhild ile eğitmek için.

Sihrimi kontrol edememek bir sorun ve o da bariz bir cevap. Dürüst olmak gerekirse, küçük bir parçam da gidip ona şimdi ne kadar çok şey yapabildiğimi göstermek, gösteriş yapmak, beni geri çevirmemesi gerektiğini kabul etmeye zorlamak istiyor.

Ama gururum geri dönmeme izin vermiyor. Buna ek olarak, ona güvenmiyorum. Buz Sarayı avlusunda beynime ne kadar erişmesine izin verdiğimi düşündükçe, bundan daha çok pişmanlık duyuyorum. Hafıza gücümü bildiğine inanmıyorum, yoksa kesinlikle

şimdiye kadar bir şeyler söylemiştir. Her iki durumda da, elimden gelse onun etrafında olmak istemiyorum.

Bu yüzden Brynhild'e geri dönüp yeni buz büyüm için ondan yardım istemek yerine antrenman yapıyorum.

Ağırlık çalışıyorum ve hâlâ hızla ilerlediğimi görmek beni mutlu ediyor. Turlarımı koşuyorum ve yıkandıktan sonra demirhaneye gidiyorum.

Kalkanım Pazartesi günü antrenmanda iyi bir testten geçti ve kayışların en rahat ve kolay şekilde hareket ettirmek için tam olarak doğru yerde olmadığını fark ettim.

Bağlantıları dikkatlice erittim ve biraz daha uzağa takmak için yenilerini oluşturmaya başladım. Bir kısıpın üzerine eğilmiş, eğelediğim küçük bir metal halkayı tutarken, birinin beni izlediğini hissediyorum. Buna alıştım artık. Her zaman Kain.

Ama bu farklı. Bir takırtı duyuyorum. Kain beni izlerken asla ses çıkarmaz.

Arkamı dönüyorum ve kaslarım anında geriliyor.

Orgid, "Sanırım artık çizmelerin için fazla büyüyorsun," diyor. O demirhaneye girip birkaç adım sağa ilerledi, Inga ise tam tersi yöne gitti. Ortasında eritme çukuru olan dairesel bir oda, bu yüzden çıkışı engellediler.

Nabzım hızlanıyor. "Senin büyü eğitiminde olman gerekiyordu," diyorum.

"Sen de öyle," diye karşılık veriyor Inga. "Hem bana kim öğretecek ki, Harap Kain mi?" Alaycı bir şekilde *yıkıcı* diyor. "O fae'nin kendi hayatı dışında mahvettiği hiçbir şey yok."

"Beni rahat bırak," diyorum.

"*Val-tivar*'ını nasıl ortaya çıkardın?" Orgid söylüyor. İkisi de bana doğru yaklaştı.

"Bilmiyorum. Bunu Featherblade yapıyor, ben değil. Şimdi siktir git ve beni rahat bırak," diye tekrarlıyorum. Elimi geriye götürüp silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye bakıyorum. Parmaklarımı küçük bir çekicin sapına doluyorum.

"Bize söylediğinden daha fazlasını biliyorsun. Buraya geldiğimizden beri sırların var."

Gözlerimi deviriyorum. "Benimle sorunu olan sensin. O tekneye bindiğimiz günden beri sana hiçbir şey yapmadım.

Buz Sarayı. Büyü eğitiminize geri dönün ve beni yalnız bırakın."

"Büyü dersine gitmemize gerek yok," diyor Inga. "Bence senden daha fazlasını öğrenebiliriz."

"Benden bir şey öğrenemezsiniz. Onun nasıl geldiğini bilmiyorum."

"O mu?" Orgid diyor ve başını eğiyor. Ona verdiğim onlara herhangi bir bilgi vermedi.

"Evet, o. Şimdi siktir git."

"Kız olduğunu nereden biliyorsun?" "Biliyorum işte."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

Inga kalkanımı kaldırıyor ve ben tepki vermekten kendimi alamıyorum. "Ver şunu bana."

"Bunun hiçbir ağırlığı yok," diyor, sonra bir eliyle kalkanı havaya fırlatıp diğeriyle yakalıyor.

"Bırak onu," diyorum.

"Bu o mu?" Kalkanı bana doğru çeviriyor ve ortasındaki ayıyı gösteriyor.

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Bunu böyle mi yapıyorsun? Asa yerine kalkanın içinde büyü mü yarattın?" Orgid ve Inga önce birbirlerine sonra da bana bakıyorlar. Yarım saniyeliğine bir şeyin peşinde olup olmadıklarını merak ettim. Sihrimi yönlendirmek için yanlışlıkla bir asa yerine bir kalkan mı yarattım? Ama onu görene kadar kalkanın üzerine ayıyı koymamıştım. Ve kalkan sadece birkaç gün önce bitmişti.

"Hayır," dedim. "Bunun kalkanla bir ilgisi yok."

"Yazık," diyor Inga. "Gerçekten bir şeyler öğrenebileceğimizi düşünmüştüm." Abartılı bir hareketle omuz silkiyor ve sonra dehşet içinde kalkanı ateş çukuruna fırlatıyor.

Ona doğru hamle yapıyorum, ellerim anında yanan fırına doğru buz püskürtüyor. Çukurun yarısına kadar geldim ama Orgid bir adım öne çıktı. Gölgeleri bana doğru fırlıyor ve beni yolumdan çekiyor.

Kalkana ulaşamıyorum.

Odunların yanarak yok olduğunu, metalin erimeye başladıkça büküldüğünü, ayının yüzünün alevle gizlendiğini görüyorum.

"Pislikler!" Öfke sistemimi doldururken bağıriyorum. Kalkan için çok uğraştım, sadece benim değil. Sarra ve ben onu yaratmak için çok uzun saatler harcadık. Bu bir teselliydi, konsantrasyonumu yönlendirecek bir şeydi - bu haftalar boyunca ihtiyacım olan her şeydi.

Ve şimdi bu bencil, zorba kalleşler onu yok ettiler.

Vücudumdan fışkıran buz Orgid'i geri itiyor. Tekrar ileri atılıyorum. Elimi ateşin içine sokup kalkandan geriye kalanları çekip çıkardığımda elim tamamen buzla kaplanmıştı. Sadece ayının yüzünü taşıyan çarpık metal plaka, ama bu da bir şeydir. Kurtarılabilir olup olmadığını anlamaya çalışarak ona bakıyordum ki birer kolumu tuttular. Tam *glima*'da bize öğretildiği gibi tutuşlarından kurtulmak için yere düşmek üzereydin ki odanın öbür ucundan bir ses yükseldi. İkisi de donakaldı.

"Çekin o lanet ellerinizi onun üzerinden."

Kain kapı aralığından içeri giriyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

"Ben çocuk değilim," diye tükürüyorum ve kollarımı olabildiğince sert bir şekilde havaya kaldırıp hızla yere düşüyorum. Buz parçaları Orgid ve Inga'ya doğru ateşleniyor ve kollarımın her biri bırakıldığında bir homurtu duyuyorum.

Tekrar ayağa kalktığımda etrafımda bir kar fırtınası dönüyor. Bir an için birbirlerine bakarlar ve şanslarını tarttıkları açıktır. Ama Kain de oradayken.

"Zaten boktan bir kalkandı," diye tersliyor Inga ve ikisi de kapıya doğru ilerliyor.

Yemin ederim, onlar yanından geçerken Kain'in kendini tuttuğunu görebiliyorum ve yanındaki büyük, ateşli kurt peşlerinden geliyor. İkisi de hızlanıyor.

Kain bana dönüyor ve kar fırtınam diniyor. Yine de kollarım hâlâ tamamen buzla kaplı ve sıcak demirhanede erimeye başlayan su etrafıma damlıyor. Ama tek umursadığım ayaklarımın dibinde yatan harap olmuş metal yığını.

"Pislikler," diye mırıldanıyorum onu toplamak için eğilirken.

"Biliyorsun, asa olmadan büyü yapmak sadece bir Yüce Fae ya da Valkyrie isen mümkün," diyor Kain.

"Ben Yüksek Fae değilim," diye çıkışıyorum, kalkanımın dağınıklığına bakarak.

Tek omzunu silkiyor. "O zaman sanırım bahçedeki o ilk gün haklıydın." Ona bakıyorum, konuşmamızın anısı yardımsız geri dönüyor.

"Gerçekten bir Valkyrie olabileceğine inanıyor musun?" diye sordu bana. "Henüz bir Valkyrie değilim," diyorum. "Kanatlarım yok." Yardım edemem ama

onun olması gereken yerdeki boşluğa bakıyor. Omuzları gerildi.

"Şu ana kadar *val-tivarı* olan tek kale sensin prenses." Bana böyle hitap etmemesini söylemeye başlıyorum ama elini kaldırıyor. "Peki, peki. Onun yerine 'petal' nasıl olur?"

Zihnimde onunla çiçek bahçesinde ilk konuştuğum anın anısı canlanıyor. "Taç yaprağını yaktın," diyorum yavaşça.

"Ben de seni yaktım." Sesi sessiz ve beni tuttuğu koluma bakıyorum. Orada bir iz yok, ama şimdi buzla kaplı olsa da o hissi hatırlıyorum.

Bir düşünce aniden zihnime hücum ediyor.

Az önce kalkanımı almak için tüm elimi bir fırının içine soktum ve yanmadım.

Derim donmuş olsa bana dokunabilir miydi?

Önce yüzüm ısınıyor, ardından tüm vücudum. Kain, beni şaşırtarak, gerçekten bir adım geri atıyor. Eminim ne düşündüğümü fark etmemiştir? Ya da... o da aynı şeyi mi düşünüyor?

"Git buradan," diye mırıldanıyorum. Gönülsüzce ve ciddi olmadığımı biliyor ama en azından denemek zorundayım.

"Kasaya girmeme yardım et."

Kaşlarımı çatıyorum ama konu değişince rahatlıyorum. "Hayır."

"Senin özel olduğunu hep biliyordum," diyor. "Şimdi hepsi de biliyor. Kaderinde çok daha fazlası var."

Onun özel olduğumu söylediğini duymak, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim bir sürü duyguya kapılmama neden oluyor. Özel olmak istemiyorum; özel olmak dikkat çekmek demek ve bu da hafıza gücümün keşfedilmesi riski anlamına geliyor.

Ama *Kain* karşımda dururken, beni aptal yapan her ne haltsa ondan sızarken, ona özel olmak istemiyormuş gibi davranmak imkânsız.

"Beni pohpohlamanın bir faydası olmaz," diye zorluyorum. "O kasaya girmek isteyen sensin, ben değil."

Gözleri daralıyor ve kararıyor. "Eğer sana gerçekten ne istediğimi söyleseydim, bir mil koşardın prenses."

Yutkundum. Dünyayı yakmaktan mı yoksa bedenimi ateşe vermekten mi bahsediyor bilmiyorum; her ikisini de rüyalarımda canlı bir şekilde gördüm. Ve o haklı. İkisi de bende bir mil koşma isteği uyandırmalı. Yine de yapacağımı bilmiyorum ve bunun beni ne kadar delirttiğinin farkındayım.

"Benim ne istediğimden bağımsız olarak, Featherblade seni o kasada istiyor. İstemeseydi sana oraya nasıl gideceğini göstermezdi. Bana ve hücrelere erişmene izin vermezdi."

Kalkanımın orta plakasına tekrar bakıyorum. Haklı olabilir mi? Featherblade'in içinde benim için bir şey mi var?

"Sana o canavarı veren Featherblade," diyor ve erimiş ayı suratını işaret ediyor. Yavaşça gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Bu senin yeni taktiğin mi? Dalkavukluktan ve gizli araştırmalarından vaz mı geçtin?" Yumuşakça soruyorum.

"Bunu bir düşün, taçyaprağı," der, sonra döner ve demirhaneden çıkar.

BÖLÜM 18

MADDY

T Ertesi sabah kahvaltıda Harald göğüs zırhına vurur ve Erik'le birlikte herkesin önünde dururlar. "Yüce liderimiz Sigrun'un kısa bir süre sonra bizi onurlandıracağını söylemekten memnuniyet duyuyorum.

"Herkes sessizleşirken Erik sesleniyor.

Harald, "Yarın akşam gelişinin şerefine bir ziyafet verilecek ve güç gösterisi Cuma günü öğlen yapılacaktır," diyor. "Bu yüzden kendinizi hazırlayın ve hazır olduğunuzdan emin olun. Bugüne kadar başardığımız işlerin muhteşem bir gösterisi olacak. Yüce liderimizin önünde kendinizi gururlandırın."

Günün geri kalanı hızla geçiyor, herkesi gergin bir heyecan sarıyor. *Glima*'da dört kez antrenman eşlerimizi değiştiriyoruz ve ilkbahardaki olaydan beri diğerlerinin hiçbirisi benimle antrenman yapmaya isteksiz görünmüyor. Öğleden sonra dövme sırasında kalkanımı yamamaya çalışıyorum. Eski haline getirmek için ihtiyacım olan kadar uzun sürem yok ama en azından kayışları düzeltmek ve yeni, hantal ve daha ağır ahşap panelleri takmak için yeterince uzun ve Sarra ön taraftaki ayı yüzünü biraz düzeltmemeye yardım edecek.

Harald ayımı tekrar görüp görmediğimi sormadan önce herkes gidene kadar bekliyor. Zorlukla gizlediğim hayal kırıklığımla ona görmediğimi söylüyorum.

"Bu aynı kalkan mı?" diye soruyor, yamalı işimin kaba ahşap kenarlarına gözlerini kısarak bakarak.

"Evet."

Kaşlarını çatıyor. "Ona ne oldu böyle?"
"Çukura düştü," diye homurdanıyorum, ona bakmayı reddederek.
Önce asam yok oldu, şimdi de kalkanım. Omuzlarımı
dikleştiriyorum, beni yenmeye devam ettikleri için utanmamaya
çalışıyorum.
"Sigrun'un önünde onlara günlerini göstermeye çalış," diyor
Harald sessizce. Ona bakıyorum, sesinde merhamet olmadığı
için minnettarım. "Nasıl?"
"Onları şaşırt. Hepimizi şaşırt."

Ertesi gün, yaralanırsam bana yardımcı olacak iksirler yapmaya
odaklandıktan sonra Battleyard'a gidiyorum. Bina henüz onarılmamış
ama tüm molozlar bir tarafa yığılmış. Fae büyüklüğünde kırık bir tahta
parçası bulup parmaklıklara dayıyorum.

Herkesi şaşırtmanın en iyi yolu büyü yapmak olurdu.
Buz parçalarını çağırmaya çalışıyorum ve onları sandığın ahşap
hedefimin üzerinde olacağı yere fırlatıyorum.

Hiçbir şey olmuyor.
"Burası çok sıcak," diye mırıldanıyorum.
Tekrar deniyorum ve bunun yerine etrafımda yumuşak bir kar
fırtınası kopuyor.
Buz, diye düşünüyorum, konsantre olarak. Keskin, tehlikeli buza
ihtiyacım var. Kar, güç gösterisinde bana yardımcı olmayacak.

Saatler süren ve tahtaya buz fırlatmak için yapılan yarı-başarılı
denemelerden sonra Valdis Battleyard'a iniyor, botlarını yere koyarken
kanatları kumu zar zor hareket ettiriyor.

"Bu alan yarın için hazırlanıyor, gitmeniz gerekiyor."
Kafamı kaldırdığımda Erik ve Harald'ın bize doğru uçtuklarını ve
aralarında kocaman bir sandık taşıdıklarını görüyorum.
"Daha turumu tamamlamadım," diyorum ve sesimdeki rahatlamayı
engelleyemiyorum.

Valdis bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Ne yazık. Bugünkü koşunu
kaçırmak zorunda kalacaksın." Gitmek için dönüyorum ama sesi
duraksamama neden oluyor. "Şu anda kaçta ulaştın?"

"Sekiz."

"On ikiye ulaştığında beni görmeye gel."

"Neden?"

Kanatları ırpınıyor. "Sana başka egzersizlerde yardım edeceğim."

"Teşekkürler. Ben de ağırlık kaldırıyorum," diyorum ve kolumu biraz anlamsızca esnetiyorum. Tek yaptığı giydiğim tişörtün ne kadar hasarlı olduğunu göstermek.

"Güzel. Sana ciğerlerinin ve kalbinin daha iyi çalışmasını sağlayacak şeyler gösterebilirim. Dayanıklılığını artıracak şeyler."

Dayanıklılık bir kurdun gücüdür ve ben bu sözleri düşünürken bile onun yanında bir titreşim görüyorum.

"Buna minnettar olurum, teşekkür ederim, *hersir*," diyorum.

Harald ve Erik indiler ve büyük sandıktan tahtaları ve daha küçük sandıkları çıkartıyorlar.

"Başka bir şey var mı?" Ben hâlâ orada garip bir şekilde dururken Valdis işaret ederek soruyor.

Kain'le olan yakınlılığının beni tuhaf hissettirmesi bir yana, Valdis'e büyük saygı duyuyorum. Bana bir kez bile acıyarak bakmadı ya da eğitimde beni dezavantajlı duruma düşürmedi. Gemide bayıldığımda beni sudan çıkaran oydu ve okçuluk seanslarında bayıldığımda hiç telaşlanmıyor.

Güvenmem gereken kişi o mu?

Tam ağızımı açmıştım ki Brynhild gökyüzünde belirdi.

"Hayır." Başımı sallıyorum.

"O zaman ziyafette görüşürüz. Peki ya Madivia?" "Evet?"

"Esir kamarasına git ve Margaery'yi sor. Seni benim gönderdiğimi ve gösteride giymek için deliksiz bir şeye ihtiyacın olduğunu söyle. Ve şimdi git ki bir şeyler bulmak için zamanı olsun."

"Buraya geleceğimi bilmiyordum, o yüzden yanıma kıyafet alamadım," diyorum utancımı gizleyebilmeyi dileyerek. "Bunlar bana çamaşırhaneden ödün verildi."

"Seninle alay etmiyorum," diyor sessizce. "Tüm kalelerin Sigrun için çık görünmesini istiyorum. Hepsi bu."

Başımı salladım. "Tamam, teşekkür ederim. Gidip onu bulayım."

"Güzel. Şimdi git."

Brynhild kumların üzerine oturup bana soğuk bir bakış fırlatıyor ve ben de söyleneni yapmak için acele ediyorum.

Margaery kibar bir hanımefendi, kahverengi gözlü ve düzgün saçlı bir insan kölesi çıktı. Bir iki dakika bana bakıyor, vücudumu değerlendiriyor. "Canım, bu biraz zor olabilir," diyor.

"Diğer herkesle aynı şekilde olmadığım için mi?" İç çekiyorum.

Margaery özür dileyerek bana bakıyor. "Yine de bir şeyler bulabileceğimize eminim. Her şeyi toplamam biraz zaman alacak. İzin verin birkaç ölçü alayım, sonra siz işinize bakarsınız," diyor. Bir mezurayı göğsümün ve kalçalarımın etrafına sarıyor.

Beni nerede bulabileceğini sorduğunda "Sarra'nın atölyesinde olacağım" diyorum.

"Sarra mı?" diyor kaşlarını kaldırarak.

"Toprak rune işaretli," diye açıklıyorum.

"Evet canım, burada tanıdığım tek Sarra o. Sadece bir fae'nin bir köle ile vakit geçirdiğini duyduğuma şaşırdım," diyor.

Omuz silkiyorum, çünkü buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sarra benim arkadaşım."

"O a güzel kızım," Margaery kabul eder. "Tamam, İyi, Ben yaparım. En kısa zamanda senin için bir şeyler hazırlayacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle.

BÖLÜM 19

MADDY

Sarra ziyafetten önce saçımı yapmama yardım ediyor. Örgüler *Yggdrasil*'de onur kazanmıştır, ancak izin verilen bazı ayrıntılı kıvrımlar ve düğümler oluşturmayı başarır ve benim uzun gümüş saçlarım

İkimizin de işi bittiğinde mavi saç telleri kız kardeşimin üretebileceğinin yarısı kadar iyi görünüyor. Arkadaşıma sarılıyorum.

"Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum," diyorum ona, kız kardeşimin yoğun etkinliklerden önce beni sakinleştirmek için yüzüme nasıl makyaj yaptığını düşündükçe içimdeki hüznü bastırmaya çalışarak.

"Ben de aynı şeyi hissediyorum Maddy," diyor Sarra. "Diğer tüm köleler ya çok daha yaşlılar ya da çoktan gruplarına katıldılar. Benimle konuşmakla pek ilgilenmiyorlar."

"Belki de tüm zamanını burada benimle geçirdiğin içindir," diyorum özür dileyerek.

Omzuma hafifçe vuruyor. "Saçmalama. Yarın hepimiz güç gösterisini izlemeye davetliyiz, biliyorsun değil mi?"

"Gerçekten mi? Kalabalığın içinde senin yüzünü görmek güzel olacak," diyorum.

"Odin'in Yüksek Salonu'ndan çıkmak güzel olacak," diyor. "Yine de bu gece bizim için ziyafet yok."

"Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Ah evet," diyor, gözleri parlıyor. "Şu domuz turtalarından biraz ve-"

Cümleyi onun yerine ben tamamlıyorum, gülerek. "Şu sevdiğin koyun peyniri."

Bana sırtıyor. "Evet, lütfen."

"Anladım. Tamamdır."

"Ve eğer gizlice biraz konyak alabilirsen, dükkanım azalıyor." "Bu daha zor ama elimden geleni yapacağım," diyorum. Kemer kesem kolay

ama bir şişe konyak saklamak için ideal olan kitap çuvalını giyerek bir ziyafete gidemem.

"Bu gece ne yapacaksın?" Ona soruyorum. Masaya doğru bakıyor ve ben de ona uyarıcı bir bakış atıyorum. "Ben burada olmadan Aldrich'in ekibinde çalışmayacağını söylemiştin. Dürüst olmak gerekirse, bu garipti Sarra. Lütfen."

"Tamam, tamam," diyor. "Sen olmadan üzerinde çalışmayacağım. Aynana bir göz atacağım."

"Teşekkür ederim. Yarın bittikten sonra, istersen Cumartesi gününün tamamını personel üzerinde geçirebiliriz?"

"Yarından sonra sanırım Cumartesi günleri formasyon kavgasına başlayacaksınız" diyor. Sigrun'un ziyaretinden sonra olacak diğer şeyi hatırlayınca midemde tatsız bir düğüm oluşuyor. *Oskorela*'nın başlaması gerekiyordu. Başımı sallayarak bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırıyorum.

"Margaery'nin senin için ne hazırladığını görmek için sabırsızlanıyorum. Valdis ve Brynhild'in hizmetkârı olduğunu biliyorsun değil mi? Bütün iyi şeylere erişimi olacak," diyor Sarra.

"Bu kadar göze çarpmamak güzel olacak," diyorum. Hepsinin her an kendinden geçmeyen eğitimli savaşçılar olduğunu ve benim de... yani ben olduğumu boş verin.

"Prenses şeylerini özlüyor musun?" Sarra bana soruyor.

"Hayır," diyorum. "Ama kız kardeşimi özlüyorum."

Kolumu sıkıyor. "Bu gece iyi eğlenceler."

"Denerim."

Ziyafet salonuna vardığımda, yemek masalarının hepsi üç duvarın etrafında kocaman bir U şekli oluşturacak şekilde yana itilmişti. Her taraf hamur işleri, peynirler, ekmekler, kurutulmuş ve kurutulmuş balık ve etlerle dolu.

Aralarında ellerinde tabaklarla dolaşan birkaç fae var ama masa ya da sandalye yok. En son gelenlerden biri olduğumu görüyorum ve hepsinin en iyi zırhlarını giymiş olduğuna dair şüphelerim doğru çıkıyor. Pırıl pırıl parlayan metal göğüs zırhları, parlatılmış deri zırhlar ve tekmelikler ile zengin kırmızı tilki ve parlak beyaz vizon kürk yakalar tüm kaleleri süslüyor. Ben en az yıpranmış gömleğimi, hırpalanmış deri şalımı ve Sarra'nın botlarını giyiyorum.

"Yarın," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Valdis ve Margaery'nin yardımıyla yarın daha iyi görüneceğim.

Bir tabak alıp dolduruyorum, kimsenin bakmadığından emin olduğumda Sarra için olan parçaları kemer keselerime gizlice yerleştiriyorum.

"Bu insan arkadaşın için mi?"

Başımı kaldırıyorum ve Eldith'in kâğıda sardığım sırlı böreğe başını salladığını görüyorum.

"Evet," diyorum.

"Yarın için hazır mısın?" diye soruyor bana.

"Hayır, büyülerim hâlâ biraz düzensiz," diye itiraf ediyorum.

"Peki ya sen?" Başını sallıyor. "Dört gözle bekliyorum."

"Sigrun'u tekrar görmek için sabırsızlanıyorum." Bu doğru - onu son gördüğümde kesinlikle hayranlık uyandırıcıydı ve sadece onun huzurunda olmak bile bana herhangi biriyle başa çıkabileceğimi, aklıma koyduğum her şeye hükmedebileceğimi hissettirdi. Güçlüydü, ama korkutmak yerine sizi de güçlü hissettirecek bir şekilde ve ben bunu arzuluyordum.

"Görünüşe göre daha fazla beklemene gerek kalmayacak." Eldith omzumun üzerinden bana bakıyordu ve onu gördüğümde nefesim kesilerek arkamı döndüm.

Muhteşem Valkyrie şölen salonuna adımını atıyor ve aurası etrafı çatırdatarak havayı enerjiyle aydınlatırken herkes sessizliğe gömülüyor.

"Rooks!" diye sesleniyor.

Durur, büyük altın kanatları içeri kıvrılmış ve kollarını genişçe açmıştır. Yavaş bir daire çizerek dönüyor ve hepimizi teker teker içine alıyor.

"Buz Devleri saldırdığında iyi iş çıkardınız ama daha iyisini yapmalısınız." Lirik sesi odaya yayılıyor ve içimi bir utanç kaplıyor. *Onu hayal kırıklığına uğrattık.* "İkiniz öldünüz ve düşmanlarımıza karşı işin çoğunu eğitmenlerinizin yaptığını duydum."

Öfke, utancın içinden geçmeye çalışıyor. Eğitmenlerimiz asırlık, savaş tecrübesi olan Valkyrie'ler. Bırakın Devlerle savaşma deneyimini, hiçbirimizin kanatları bile yok.

"Buz Devlerinin Featherblade'e nasıl girdiklerini bulacağımızdan hepinizin emin olmasını istiyorum." Hepimize suçlayıcı bir bakış fırlatıyor ve ben rahatsızlıkla kıvranıyorum. Bunu içimizden birinin yaptığına nasıl inanabilir? Hiçbirimiz yeterince güçlü değiliz, değil mi?

Ellerini çırpıyor ve bu beklenmedik ses karşısında irkilen tek kişi ben değilim. "Büyük bir şeyin yaklaştığına inanmak için sebeplerim var." Rahatsızlığım artıyor ve başını sallıyor, yeşil boyalı dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Düşmanlarımız geliştikçe biz de geliyoruz. Devler geliyor olabilir ama Valkyrie için de büyük bir şey geliyor." Gözleri benimkileri buluyor ve omzunun üzerinde kendisine ait olmayan kanatların titreştiğini görüyorum.

Bakışları benimkileri delip geçerken tenim soğuyor, tüylerim diken diken oluyor. Kendimi göz temasını sürdürmeyerek onu kırarken buluyorum ve kadere lanet olsun ki yaptığım ilk şey Kain'i aramak oluyor.

Onu odanın arka tarafında, herkesin arkasında, rahatça duvara yaslanmış ve gözleri Sigrun'unki gibi bana sabitlenmiş halde buluyorum.

"Yarın hepinizin neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye sesleniyor Valkyrie lideri, sonunda benden uzaklaşıp odaya bakıyor. "Bu gece tanrılar tarafından size sunulan yemek ve müziğin tadını çıkarın."

BÖLÜM 20

MADDY

W Bir saat içinde Harald, iki kale oturmuş bir kutu davul ve bir çeşit yaylı enstrüman çalarken odanın ortasında gürültülü bir şekilde şarkı söylüyordu.

Başlangıçta, bazı kaleler şarkı birlikte onunla Ancak çok geçmeden diğer Valkyrie'leri de kendisiyle birlikte ayağa kalkmaları için cesaretlendirmeyi başarıyor. Erik ayağa kalkıp Valdis'e bir kolunu uzattığında kanatları arkasında çırpınıyor.

Valdis onun elini tutuyor, küçük bir selam veriyor ve kanatlarını içeri sokuyor, ardından Erik onu öyle hızlı döndürüyor ki zevkten nefesim kesiliyor.

Harald kükreyerek onaylıyor ve ardından çok daha canlı bir şarkı söylemeye başlıyor. Diğerleri de dans pistinde Valdis ve Erik'e katılıyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Henrik ilk gelenlerden biri ve seçebileceği pek çok dans partneri var.

Eldith, "Bu kesinlikle bana göre değil," diyor. Yanımdaki duvara yaslanmış, bir parça kurutulmuş sığır eti çiğniyor. "Haftanın herhangi bir günü dans etmektense kavgaya etmeyi tercih ederim."

Navi'yi arıyorum, onun da dans etmekle ilgilenmeyeceğini düşünüyorum ama yanılıyorsam, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde dönüp durmasını kaçırma riskini almak istemiyorum.

Ne yazık ki onu ziyafet salonunun hiçbir yerinde göremiyorum.

"Yarın görüşürüz, Maddy. Gösteriye hazır olmak için uyumam gerek," diyor Eldith.

"İyi geceler," diyorum ona.

Buradaki tüm savaşılar dövüşmeden önce iyi bir uykuya ihtiyaç duyduklarından bahsederler. Belki de bundan bir şeyler öğrenmeliyim. Ama enerjik atmosfer ve müzik bana biraz evdeki topları hatırlatıyor ve düzgün bir melodi duymayalı uzun zaman olmuştu.

Biraz daha kalma kararımın kötü bir karar olduğu kısa sürede ortaya çıkıyor. Orgid ve Inga önüme çıkmadan önce Eldith gideli beş dakikadan fazla olmamıştı.

Geriliyorum, sonra kaslarımı gevşemeye zorluyorum. Beni etkilediklerini görmeleri için onlara ihtiyacım yok. Duvara yaslanıyorum, gözlerimi ikisinin üzerinde gezdiriyorum, sonra bakışlarımı dansçılara dikiyorum.

"Prenseslerin dans etmeyi bildiğini varsayıyorum," diyor Orgid.

Cevap verirken ona bakmıyorum. "Dans edip edemememin seninle bir ilgisi yok."

"Ama ben de seni isteyecektim," diyor Orgid alaycı bir tavırla. "Git eşinle dans et ve beni yalnız bırak."

Öksürüyor ve ben de Inga'ya bakıyorum. Tuhaf bir yüz ifadesi takınıyor ve bu, ilişkileri hakkında en açık oldukları an.

Birbirlerine bağlı eşlerden çok kardeş gibiler mi? Bunun bir önemi var mı bilmiyorum; her ne olurlarsa olsunlar, her zaman peşimden gelecek olanın onlar olacağı kadar yakınlar.

"Bence yalan söylüyor. Bence dans edemiyor," diyor Inga, her zamanki hırçınlığıyla.

"Git başkasını rahatsız et," diyorum.

Gölgeler Orgid'in asısından kıvrılarak bana doğru ilerliyor. Oda canlı ve gürültülü ve kimse bize bakmıyor.

Bu pisliklerin beni ziyafet salonundan zorla çıkarmalarına ya da beni kontrol edebileceklerini veya korkutabileceklerini düşünmelerine izin vermek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama bu akşam onunla kavga edecek gücüm yok. Güç gösterisi yarın ve ben enerjimi ve duygularımı bu aptallar için harcamayacağım.

Sürünen gölgelerin elinden kurtulup ikisinin yanından geçiyorum.

"Evet, bu doğru. Kaç bakalım, cesur prenses!" Inga arkamdan sesleniyor. Dönmüyorum. Şölen salonundan uzaklaşıp su kıyısı boyunca, Odin'in Yüksek Salonu'na giden küçük köprüye ulaşana kadar durmadan yürüyorum.

"Onları senin için öldürebilirim."

Hırıltı beni etrafımda döndürüyor. Kain en yakın binanın dışına yaslanmıştı.

"Cezbedici. Yine de onu kendim öldürmeyi tercih ederim," diye mırıldanıyorum.

"Sanırım bana borçlu olmak istemiyorsun," diyor ve kendini sıcak tahtadan itip bana doğru ilerliyor. Sudan yansıyan loş ışık, bronz tenindeki yara izlerini gümüş rengine çeviriyor.

Ona kaşlarını çatıyorum. "Ben *senin* hayatını kurtardım. *Bana* borçlusun."

"İşkencecilerini öldürmeyeceksem ne yapmamı istersin taçyaprağım?"

Gözleri bu gece kıvılcımlarla dolu; enerjiyle yaşıyor. Bu sarhoş edici. Ve tehlikeli.

Az önce bir kavgadan uzaklaştım. Bir başkasına girmeyeceğim.

Kendi cehennem bedenimle.

"İyi geceler, Kain." Kasıtlı olarak ondan uzaklaşıyorum.

"Sigrun burada. Zamanımız kalmadı. Eğer kayıt odasına gireceksek, o buradayken girmeliyiz."

Başımı sallıyorum ve kıyı boyunca ilerliyorum. "Sana yardım etmeyeceğimi söylemiştim."

"Ve Ben anlatmak Sen, Bu ve sadece yol sen Featherblade hayatta kalsın."

Duruyorum ve dönüyorum, tam arkamda olduğunu görünce tıslıyorum. "Bunu bilemezsin."

"O kasadaki hazineler hayal edebileceğinin çok ötesinde."

"Beni manipüle etmeye çalışmayı bırak. 'O kasadaki hazineler' *senin* tüm dünyayı ateşe vermek için istediğin şeyler," diye çıkışıyorum ona.

Tek kaşını kaldırıyor. "Beni hafife almadığını gördüğüme sevindim."

Ona hayal gücümün bana tam olarak neler yapabileceğini muhteşem, canlı ayrıntılarla gösterdiğini söylemeyeceğim.

Ben bir şey söylemeyince bana doğru bir adım daha atıyor ve aradaki mesafeyi birkaç santime indiriyor. "Bir tedavi istiyorsun taçyaprağım ve bunu senin için yapacak bir yılanın yok, bu yüzden o kasaya girmen gerekecek."

"Beni bununla kandırmaya mı çalışıyorsun, yoksa gerçekten de Featherblade'in içinde saklı, iyileştirici güçleri olan bir şey mi biliyorsun?"

Bana bakarken yüzündeki kararsızlığı görüyorum. Bana yalan söylemek istiyor. İstedigini biliyorum. Ama sonunda kocaman omuzları düşüyor.

"Hayır, ama Featherblade çok eski ve tarihin en güçlü fae'lerinden bazılarına ev sahipliği yapmış. Orada her şey olabilir."

Dişlerimi gıcırdatıyorum.

Neden bana yalan söylemedi? Söyleseydi, çekip gitmek çok daha kolay olurdu.

Yap şunu, Maddy. Sadece yap. Lanet olsun. Yürü. Uzaklaş.

Ama yalan söylemedi. İkinci kez, ona yardım etmem için beni kandırmak yerine dürüstlüğü seçti.

Derin bir nefes alıyorum.

Ona yardım etmek istesem bile, ki istemiyorum, çünkü o hüküm giymiş bir katil, bunu yapmak için Sigrun'un karşısına çıkmaya istekli olmazdım. Ne kadar güçlendiğimizi görmek için burada ve onu etkilemek için sihrimi kullanabilmem ya da ayımı onun önüne çıkarabilmem için dua ediyorum. Kişisel odasına girmek bu amaca ulaşmamızı sağlamaz.

Eğer Kain haklıysa ve Featherblade beni o kasada istiyorsa, o zaman bir yolunu bulacaktır. Kayıt odasına girmeyi ve buradaki yerimi riske atmayı içermeyen bir yol.

"Beni rahat bırak, Kain," diyorum ve merhametli bir şekilde bir nebze de olsa inandırıcı olmayı başarıyorum. "Sana yardım etmiyorum ve kesinlikle dünyanın en güçlü Valkyrie'siyle uğraşmıyorum. Bu aptalca olurdu." O konuşmadan ben elimi kaldırıyorum. "Ve 'petal' kelimesini 'prens' kelimesinden daha çok sevmiyorum." Dönüyorum ve bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde Yüksek Salon'a doğru ilerliyorum.

BÖLÜM 21

MADDY

W Uyandığımda hala yorgundum ve Eldith'in örneğini izleyip daha erken yatmadığım için pişmanlık duyuyorum. Hem heyecanlıyım hem de gerginim. Bu sadece bir gösteri, Oskorela gibi bizi öldürebilecek bir şeye karşı bir savaş değil.

Sigrun'u etkilemek istiyorum. Ben de ayımı görmek istiyorum.

Yüzümü yıkarken karnıma inen darbeyi bir saniye geç hissediyorum. Yere düşerken çenemi leğene çarptım.

Uyandığımda zonkluyordu. "Altı yüz yetmiş üç," diye mırıldanıyorum. Başımı çarpmadım, bu iyi bir şey ama şimdi Sigrun'un önünde bayılma korkusu zihnimin ön saflarında. Bir günde iki kez bayılmamın nadir olduğu gerçeğiyle kendimi yatıştırmaya çalışıyorum. Yine de işe yaramıyor.

Kahvaltı için ziyafet salonuna ulaştığımda, güç gösterisi konusunda gergin olan tek kişinin ben olmadığımı fark ediyorum. Mekânda uğultulu bir gerginlik ve heyecan havası var. Kaleler ya tek başlarına oturmuş, yüzlerinde odaklanmış bir konsantrasyonla yemek yiyorlar ya da küçük gruplar halinde birbirleriyle sessizce ve biraz fazla hızlı konuşuyorlar.

Pek aç değilim ama kendimi biraz yulaf lapası yemeye zorluyorum. Harald'ın titiz derslerinden biliyorum ki bir savaşçının savaşmak için karnında yiyeceğe ihtiyacı vardır.

Kahvaltıdan sonra Sarra'yla birlikte hazırlanmak için Yüksek Salon'a doğru yürürken şaşkınlıkla duruyorum.

Burada *yabancılar* var.

Burada kaleler dışında kimseyi görmeyiz. Featherblade tamamen ulaşılmaz.

Merakım depreşiyor, neler olduğunu görmek için bir sütunun içinde erimeye çalışıyorum. Siyah saçlı, soluk tenli, uzun boylu bir figür ve zarif bir şekilde şekillendirilmiş siyah saçları örgülerle dolu küçük bir kadınla birlikte duran bir gölge-fae asası var. Erkek, kollarını kavuşturmuş ve onlardan daha az meşgul görünen Valdis ile hararetti bir şekilde konuşuyor.

Hemen hafıza galerime çekiliyorum ve buna karşı koymayacak kadar iyi gizlenmiş durumdayım. Bu insanları tanıyıp tanımadığımı bilmek istiyorum.

Onu çabucak buluyorum, ailemle bilgi takası yaptığım bir anının içinde. O, Gölge Saray'dan Lord Gloggingr. Tüm anıyı yeniden yaşamak için zamanım yok, bu yüzden kulak misafiri olduğum şeyi tekrarlamaya başlayan kafamdaki sesi görmezden gelmeye zorluyorum kendimi.

Beynim ikiyle ikiye bir araya getirirken midemde huzursuz bir his kıvrılıyor.

Bir Gölge Saray soylusu güç gösterisi için burada. Bildiğim kadarıyla burada sadece bir gölge soylusu var, o da Orgid.

Bunlar Orgid'in ailesi olabilir mi? İki gölge-fae'nin Valdis'e bir kez daha baş sallamasını ve ardından dönüp Yüksek Salon'un ana kapılarından dışarı çıkmalarını izliyorum, gergin görünümlü bir insan kölesini takip ederek.

Hızla Valdis'e doğru ilerliyorum. Beni gördüğünde "Güç gösterisi için hazırlanmalısın," dedi. "Margaery'nin senin için bulduğu şeyi neden giymiyorsun?"

"Neden buradalar? Kim onlar?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez," diyor.

"Orgid'in ailesi mi?"

Başını bana doğru eğiyor ve sonra bana boyun eğmiş bir bakış atıyor. "Evet."

"Neden buradalar?"

"Çünkü nüfuzları var."

"Etki mi?" Valkyrie'ler, tanrılar ya da Featherblade'de olup bitenler üzerinde herhangi bir etkileri yok, değil mi?

Valdis'in sesi düşer. "Fae mahkemelerinde nüfuzları var ve Sigrun burada bir ordu eğittiğimizi herkesin bilmesini istiyor."

"Neden herkesin bunu bilmesini istiyor?" Yavaşça soruyorum.

"Çünkü birileri, bir yerlerde Buz Devleri'ne yardım ediyor. Ve kimi doğrudan tehdit edeceğini bilene kadar, bu haberin yayılmasını sağlayacak."

Bir an için ona bakıyorum. Mantıklı ama bu haberi yaymak için birkaç saray soylusundan daha fazlasına ihtiyacınız var, değil mi? Tabii özellikle dedikoducu değillerse.

Kapılar tekrar açılır. Valdis'in kanatları çırpınır ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Kral Mazrith," diyor ve hayatımda gördüğüm hiçbir fae'ye benzemeyen bir fae ile tanışmak için aceleyle ilerliyor. Valdis, "Ve Kraliçe Reyna," derken gözlerimi onun inanılmaz teninden yanındaki kadına kaydırıyorum. Valdis eğiliyor ve kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Hiç de bir fae'ye benzemiyor ve daha da inanılmaz olanı, bakır rengi saçları var. Daha önce hiç kızıl saçlı bir fae görmemiştim.

Galeri yine beni kendine çekiyor ve geriye doğru eğilerek tekrar sütunun gölgesinde duruyorum. Anında bir gözyaşı damlası heykeline çekiliyorum. Bir casusun annemle babama Gölge Saray'da yamyam bir kraliçeye karşı bir ayaklanmadan ve kendisine gelin olarak bir insan rune-işareti bağlayan karanlık bir prensten bahsettiğini duyuyorum. Bu sefer sesi görmezden gelip Gölge Saray'ın Kral ve Kraliçesine odaklanmak için gerçekten mücadele ediyorum. Valdis, bir Valkyrie olmasına rağmen hâlâ kralı olduğunu düşündüğüm fae ile hararetli bir şekilde konuşuyor.

Kapılar tekrar açılıyor ve genç bir erkek içeri giriyor. Neredeyse yirmi yaşlarında ama o da bir taç takıyor, başında bir ayaktan uzun duran muhteşem bir altın mesele. Altın Saray'a özgü sarı saçları var ve cübbesi de şimdiye kadar gördüklerimin en iyilerinden. Yanındaki Erik odanın içinde el kol hareketleri yapıyor. Gözleri genç krala dönmeden önce kısa bir süreliğine bana takılıyor.

"Majesteleri, bu nadir ziyafet için sizi Featherblade'de ağırlamaktan büyük memnuniyet duyuyoruz. Sigrun, Featherblade'in etkileyici sergisini görmenizi istiyor.

Odin'in yeni nesil Muhafızlarının gücü."

Altın Saray Kralı, devasa Kral Mazrith'e tedirgin bir bakış fırlattı ve kızıl saçlı kraliçeden şüpheli bir bakışla karşılık aldı. "Burada olmaktan memnuniyet duyuyorum, Erik the Kind. Annem özürlerini ilettili."

"Elbette. Hâlâ hasta mı?"

"Şifacılar bunun Dünya Sarayı hastalığıyla bağlantılı olduğuna inanıyor." Etrafına keskin bakışlar atıyor. "Sanırım bugün burada hiç dünyalı soylu yok?"

"Hayır, Majesteleri." Erik başını sallar. "Kendi krallıklarında kalmayı daha güvenli buldular." Bana doğru bir bakış fırlattı. "Yine de diğer tüm mahkemeler temsil ediliyor."

Sanki biri zamanı yavaşlatmış gibi, zihnim parçaları birleştiriyor ve bir sonraki adımın ne olduğunu kalbim duracakmış gibi anlıyorum.

Saray soyluları haberi yaymak için yeterli değil. Gölge Saray'ın Kral ve Kraliçesi burada, Altın Saray'ın Kralı burada ve bu da demek oluyor ki...

Kapı tekrar açılır ve Buz Sarayı'nın Kral ve Kraliçe Verglas'ı içeri girer. Ve hemen yanlarında Freydis var.

BÖLÜM 22

MADDY

I Kız kardeşimin adını haykırıyorum ve onun bana doğru koşmadığını fark edene kadar koridorun yarısını geçmiş oluyorum. Aslında, bana zar zor bakıyor bile.

Ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik duruyor ve başımın üzerinden Odin'in tahtına bakıyor.

Koşum yalpalayan bir topaca dönüşüyor, sonra duruyor.

"Freydis?"

Gözleri yavaşça benimkileri buluyor. "Merhaba kardeşim," diyor.

Kendimi hasta hissediyorum. Her zamanki gibi görünmesine rağmen sesindeki soğuk tonu zar zor tanıyorum.

"Nasılsın kızım?" Annemin sesi gözlerimin annemin gözlerine kaymasına neden oluyor. Daha önce bana *kızım* dediğini hiç duymamıştım, hele de toplum içinde ve bu soru dengemi tamamen bozdu.

"BEN... BEN..." Kekeliyorum.

"Her zamanki gibi güzel konuştun," diyor babam. Ona ters ters bakıyorum.

Freydis'in soğuk duruşunu taklit ederek ve ellerimi önümde kavuşturarak, "İyiyim, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. "Şimdiye kadar hayatta kaldım."

"Bazı fae'lerin kurtulamadığını duyduk," diyor annem. Gözlerinde endişe ya da ilgi olabilecek bir şey var ama anlayamıyorum. Freydis'e dönüp bakıyorum.

Hayatta olduğum ve iyi olduğum için rahatlamıştır herhalde? Yüzünde beni sevdiğini gösteren bir şey bulabilir miyim?

Bana bakmıyor.

Valkyrie'nin geldiği o meşum gecede ortak yatak odamızda söylediği sözler kafamda çınlıyor.

"Biz birbirimize bağlıyız, Maddy. Ben gidince bu değişmeyecek."

Ona doğru bir adım atıp ellerine uzandım. "Freydis, sana burası hakkında anlatacak çok şeyim var. O kadar çok şey oldu ki."

Geri adım atıyor ve başını sallarken yüzü ifadesiz. "Buraya Valkyrie'nin daveti üzerine, güç gösterisini izlemek için geldik. Kendi gözlerimle görmek üzere olduğum şeyi bana söylemene gerek yok," diyor ve azarlayıcı tonu kalbimi sızlatıyor, çünkü bana karşı her zaman kullandığı ton bu. Ancak sözlerinin içi boş, tavrı ise buz gibi sert.

"Freydis," diye fısıldıyorum. Gözlerim yanıyor. "Freydis, ben-"

"Majesteleri, Featherblade'e hoş geldiniz." Brynhild'in sesi duyuldu ve hepimiz döndük. Basamakların tepesinde duruyor ve aşağı doğru inmeye başlıyor. Ailem hep birlikte eğiliyor.

Freydis'e dönüp hızlı ve sessiz bir şekilde konuşuyorum, ailemin duyup duymamasını umursamıyorum ama buz-fae Valkyrie'nin de duymasını istemiyorum. "Ayna. Lütfen Freydis, açıklamama izin ver, izin ver-"

"Madivia?" Brynhild'in keskin sesi tam arkamdan geliyor ve dişlerimi sıkarak ona dönüyorum. "Neden hâlâ buradasın?"

"Kız kardeşimi haftalardır görmedim." *Ondan önce de her günümüzü birlikte geçirirdik.* Duygularımı kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Tek istediğim, dünyadaki her şeyden çok, Freydis'e sarılmak. Beni kucakladığını hissetmek, beni sevdiğini söylediğini duymak.

"Buradaki hiç kimse ailesini görmedi. Bu sizin eğitiminizin bir parçası. Bir kraliyet mensubu olduğun için bu kuraldan muaf olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, *hersir*," diye bağırdım.

"O zaman neden hâlâ buradasın?"

Bu Freydis'i görmek için tek şansım olabilir ve üzgün olduğumu, onun yerine burada olmak istemediğimi anlamasını sağlamak için elimden geleni yapmalıyım.

Ona büyümden, ayıdan, Kain'den ya da burada olan diğer şeylerden bahsedemezsem ve nasıl olduğunu öğrenemezsem

Hâlâ baş ağrısı çekiyor mu ya da taç konusunda bir ilerleme kaydediyor mu, en azından ona hâlâ önemsemişimi kanıtlamaya çalışabilirim.

Brynhild'den Freydis'e dönerek, "Kız kardeşimin muhteşem bir Valkyrie olacağına inanıyorum," diyorum. "Bence onu burada eğitim için tekrar düşünmelisiniz."

Bir an için kız kardeşimin gözlerinde bir şeylerin titreştiğine yemin edebilirim. Ama sonra bakışlarını Brynhild'e sabitledi. "Bu davet için minnettârız," diyor ve başını eğiyor.

"Sigrun eğitimin ne kadar iyi gittiğini görmeni istiyor," diye cevap veriyor Brynhild, beni geçip onlara doğru ilerleyerek. "Madivia, seninle Battleyard'da görüşeceğiz."

"Umarım bizi gururlandırırısın," diye ekliyor babam ama sesindeki umudu pek duyamıyorum.

"Dikkatli ol kızım," diyor annem ve dönüp Brynhild'i salondan takip ediyorlar.

Yoğun bakışlarım hâlâ Freydis'in üzerinde ve bana bir şey söylemesini, öne çıkıp bana sarılmasını, bana şans dilemesini istiyorum. *Herhangi bir şey.*

Bana göz kırpmıyor, sonra dönüp diğerlerinin peşinden yürüyor.

"Freydis, özür dilerim," diye fısıldıyorum onun uzaklaşmasını izlerken. Ama kapı arkasından kapanıyor ve beni hiç duymadığını biliyorum.

Sarra'nın atölyesine varana kadar gözyaşlarımı tutabiliyorum ama arkadaşımı görür görmez kontrolüm dağılıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, ben içeri girdiğimde eline aldığı kocaman bir çuvalı yere bırakarak.

"Ailem burada," diye mırıldanıyorum.

"Kız kardeşin mi?" Sarra endişeyle soruyor, ancak ağladığım gerçeğinden ne söyleyeceğimi zaten bildiğini varsayıyorum.

"Benden nefret ediyor."

"Çok üzgünüm Maddy." Sarra kollarını bana doluyor. "Kendine gelecektir. Bunu çözmek için tüm hayatın var. O

sadece biraz daha zamana ihtiyacı var."

Tüm hayatım boyunca. Benim için hiçbir zaman bir anlam ifade etmeyen bir kavram.

"Bayılmaların bana verdiği süre kadar zamanım var ve şu anda benimle konuşmuyor bile."

"Bu senin hatan değil, Maddy. O bunu biliyor; sadece hayal kırıklığına uğradı. Bu onun için büyük bir şok olmuş olmalı ve eminim seni affedecektir. Sadece birkaç hafta oldu ve eğer bunu düşündüğün kadar çok istediye, bundan vazgeçmesi biraz zaman alacaktır."

Başımı sallıyorum, Sarra'nın sözleri yıkıma merhem oluyor.

O haklı. O kadar da uzun zaman olmadı, gerçekten. Aynayla temas kurmamanın bir hata olduğunu umuyordum.

Yine de içten içe öyle olmadığını biliyordum. Freydis'in benimle konuşmamayı seçtiğini biliyordum.

Gözlerindeki soğuk bakış, donuk ses tonu -bütün hayatım boyunca bana gösterdiği anne sıcaklığından daha uzak olamazdı.

Gözyaşlarım tekrar akmaya başladı ve Sarra geri çekilerek kollarımı tuttu.

"Maddy, Battleyard'da olman için bir saatten az zamanın var. Üzgünüm ama derinlere inmeli ve Valkyrie kararlılığının bir kısmını kullanmalısın."

Ona göz kırpıyorum.

"Acıttığını biliyorum ve üzgünüm ama şu anda bunun için vaktin yok."

Haklı. En azından günün geri kalanında kendimi toparlamalıyım. Sonra istediğim kadar ağlayabilirim. Ve muhtemelen ağlayacağım.

"Bak, senin için bir şeyim var. Margaery uğradı." Sarra beni bırakıp çantaya doğru ilerliyor. "Giyin. Saçlarını düzelterek ve sonra oraya gidip ailene ve Sigrun'a acımasız bir Valkyrie olabileceğini göstereceksin."

Sözleri omuzlarımı dikleştiriyor ve gözlerimdeki nemi siliyorum.

Ailemin artık buz sihrimi kullanabildiğimden haberi yok. Yirmi yıl boyunca bir kuleye kapatıldıktan sonra, nihayet onlara neler yapabileceğimi gösterme şansım var. Bu benim için iyi olmayabilir.

Kardeşim beni affetsin ama bu en azından tanrıların beni seçmekte haklı olduğunu kanıtlayabilir.

Giyindiğimde ve Sarra'nın önünde durduğumda, konuşmadan önce etkilendiğini görebiliyorum.

"Maddy, harika görünüyorsun," diyor. Ona gülümsüyorum. Az önce Freydis'le yaşadıklarım olmasaydı, *kendimi harika hissederdim*.

Buraya geldiğimden beri ilk kez üzerime tam oturan bir pantolon giyiyorum, hem arka tarafım hem de kalçalarım Sarra'nın botlarına doğru düzgünce daralıyor. Giydiğim gömleğin kolları bileklerime kadar iniyor ve sonra yanlardan bağlanan kısa deri manşetlerle bağlanıyor ve ön kollarımın en savunmasız kısmını koruyor. Geniş bir yaka yeni bir deri sargının içine giriyor ve bu diğerinden çok daha sert ve kalın. İçinde bükülmeye alışmam birkaç dakika alıyor ama en keskin bıçak hariç hepsini durduracak, deri çok kalın. Üzerine oyulmuş belli belirsiz bir desen var ve aynaya gözlerimi kısarak baktığımda kar taneleri olduğunu fark ediyorum.

Brynhild'in gardırobundan elden düşme bir şey mi giyiyorum? Yine de aynanın önünde dönüp eğildiğimde, bunun getirdiği huzursuzluk hissi eriyip gidiyor. Brynhild gelmiş geçmiş en muhteşem buz perilerinden biri ve onun eski zırhını giymek pratik ve muhtemelen etkili. Kendime bir iyilik yapmak ve yaklaşan dövüş için giyinmek için ondan hoşlanmama gerek yoktu.

Bileklerimdeki kelepçelerle uyumlu deri tekmelikler var ve Sarra saçlarımı enseme sağlam bir düğümle bağlamadan önce bağlamama yardım ediyor, gevşek tutamları içeri sokuyor ve yoluma çıkmamaları için tutturuyor.

Kalkanımı elime alıyorum. Umduğum kadar hafif ya da eksiksiz değil ve kesinlikle eskisi kadar güzel değil, ama metal plakanın ortasında ayımın görüntüsü var ve etrafındaki ahşap beni bir dereceye kadar koruyacak. Kemerimi kontrol ediyorum

Şifacılıkta yapmayı öğrendiğimiz tentürlerimi ve iksirlerimi koyduğum kese ve her zaman orada tuttuğum hançer.

"Sanırım hazırım," diyorum Sarra'ya.

"Evet, bence de hazırsın," diyor. "Yukarıda görüşürüz. İyi şanslar."

"Her şey için teşekkür ederim, Sarra. Teşekkür ederim."

BÖLÜM 23

MADDY

T Odin'in Yüksek Salonu'ndaki atmosfer ziyafet salonundakinden bile daha yoğun. Herkes hareket halinde, huzursuz enerji devasa alanı dolduruyor. İçime çekmeden edemiyorum.

Eldith'i ararken karnım gergin bir şekilde sıkışıyor. Sinir bozucu bir şekilde kendimi Kain'i ararken de buluyorum ama odada hiç Valkyrie yok. Navi meditatif, bağdaş kurmuş pozisyonunda hareketsiz oturan birkaç fae'den biri. Bu ürkek enerji herhangi bir şeye konsantre olmamı zorlaştırıyor, gözlerim duvarlardaki resimlerin, kapıların üzerindeki işaretlerin, tahtın üzerindeki süslemelerin, merdivenin ahşabındaki kıvrımların ve-

"Madivia."

Tıslayan ses duymayı beklediğim son sesteki ve arkamı döndüm.

Onu göremiyorum... ama duyduğuma eminim-

"Buraya."

Bilgin Ambarı'nın kapısı aralıktı ve boşlukta bir hareket görebiliyordum. Aceleyle kapıdan içeri giriyorum ve şaşkınlıkla anneme bakıyorum.

"Senin Battleyard'da olman gerekmiyor muydu?"

"Kadınsı gereksinimlerim varmış gibi davrandım," diyor havalı bir şekilde. "Seni görmek istedim."

Çok güzel görünüyor. Narin, mücevherlerle süslü saçları ve krallara layık elbisesinin üzerinde ince, soluk kapüşonlu bir pelerin var ama hiçbir işe yaramıyor

onun ihtişamlı görünümünü azaltmak için.

Ağzımı açıyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Arkadaş edindin mi?" diye soruyor.

Beklediğim soru bu değildi ama başımı sallıyorum. "Birkaç tane."

Gözlerinde küçücük bir endişe parıltısı görüyorum. "Soyluların ailelerinden biri mi?"

Şüphe, hayal kırıklığımla çarpışıyor. Nasıl olduğumu ya da bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sormadı. Endişelenmesine neyin sebep olduğunu biliyorum.

"Gücümden kimsenin haberi yok anne. Sırrın güvende," diyorum ağır bir sesle.

"Ah, Madivia, beni yaraladın," diyor göğsüne dokunarak. "Ben sadece burada kendini ne kadar iyi donattığını soruyordum. Güç ya da büyü sizi güvende tutacak değil; güçlü müttefiklere ihtiyacınız var. Bir saray olarak bu kadar başarılı olmamızın nedeni budur."

Müttefiklerini şantajla elde tutuyorlar. Ama ben bir şey demiyorum. Aklından geçenler doğru olabilir. Bu gerçekten onun önemseme şekli olabilir.

Gözleri kıyafetlerimin üzerinde geziniyor. "Bunlar yeni mi?"

"Brynhild'ındı. Bana kıyafetlerimden getirdin mi?"

Yüzünde suçluluk duygusu gibi bir şey belirliyor. "Hayır, sana bir şeyler getirebileceğimizi bilmiyordum."

Omuz silkiyorum. "Hayır, muhtemelen getiremezsiniz." Yine de denememe engel olmazdı.

"Asan nerede?" "Yok oldu. Bir kazada."

Bu kez yüzünde gerçek bir endişe okunuyordu. "Ne tür bir kaza?"

"Burada biri onu eritmiş."

"Erimiş mi?"

"Bir fire-fae."

"Kanatları olmayan Valkyrie katili mi?" diye fısıldıyor.

"Hayır. Inga. Başka bir kale."

"Oh." Nazikçe boyanmış bir tırnağını dudağına dokunduruyor. "Yani artık hiç sihrin yok mu?"

Bir an için biraz kullanmayı düşündüm. Ama güç gösterisinden birkaç dakika uzaktayım ve bir şeyleri mahvetme riskini almak istemiyorum.

"Yeni bir büyü öğreniyorum. Valkyrie büyü," diyorum kaçamak bir şekilde.

"Peki bu senin diğer güçlerini etkilemiyor mu?"

"Henüz etkilemiyor."

"Madivia, fazla zamanımız yok ve Buz Sarayı'nın bir prensesi olarak hâlâ bize bağlısın."

Kaşlarımı çattım. Nereye varmaya çalışıyor bu? "Evet. Valkyrie'ler hâlâ onların saraylarına ait," diyorum.

"Aynen öyle. Şimdi, Altın Saray'ın yeni Kralı bir insanı sarayda güçlü bir konuma yükseltti." Dudağının kıvrılmasını zar zor durdurabiliyor. Yanağımın içini ısıyorum.

Ah. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyorum.

"İnsanın klanı hakkında herhangi bir bilginiz olup olmadığına bakmak için biraz zaman ayırabilir misiniz?"

Annem sağlığımla, gelişimimle ya da mutluluğumla ilgilenmiyor. Sadece hafıza sihrimi kullanmak istiyor.

Hayır demek istiyorum. Bu ilk kez olacak.

Ama bu Freydis'le işleri daha da kötüleştirir mi? Aileme sırtımı dönüyormuşum gibi mi görünecek?

Taht odasından bir gong sesi geliyor ve onu bir bağırış takip ediyor.

"Rooks, gidelim!" Harald'ın feryadı beni karar vermekten kurtardı. Geriye, kapıya doğru adım atarken annemin yüzü düşüyor.

"Gitmeliyim. Hoşça kal anne."

Cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Kapıdan içeri süzülüyorum ve ana kapıdan çıkmaya çalışan kalabalığın arasına karışıyorum.

Öfke ve hayal kırıklığı göğsümü tırmalamaya çalışıyor, ama Sarra'nın daha önceki tavrına sıkı sıkıya sarılıyorum. Bugün duygulara ayıracak vaktim yok. Bir savaşçı olmak zorundayım. Ayrıca buna şaşırmamalıyım. Annemle olan tek ilişkim buydu. Neden şimdi değişsin ki?

Yirmi bir daha güçlü, daha hızlı, daha güçlü fae'nin zafer için savaştığı bir sahnede olduğum için mi?

Battleyard'a doğru attığımız her adımda endişem artıyor ve Eldith ile Henrik'in yanıma gelmesiyle biraz olsun yatışıyor.

"Sence ne yapmamız gerekecek?" diye soruyor Henrik'in altın-fae arkadaşı Roge.

Henrik, "Bilmiyorum ama umarım büyüyle değil de kılıçlarla ilgilidir," diye mırıldandı.

"Bir takım etkinliği olması beni şaşırtmaz," diyor Eldith ve Roge alay ediyor.

"Mümkün değil! Hepimize gösteriş yapmaları gerek."

"Belki bir engelli parkur?" Diyorum ve üçü de bana bakıyor. "Geçen gün Valkyrie'nin Battleyard'a götürdüğü bazı şeyleri gördüm ve bu hepimizi ayrı ayrı test etmek için iyi bir yol olurdu," diye itiraf ediyorum.

"Bu iyi olurdu," diyor Henrik ellerini birbirine sürterek. "Hmm," diyor Eldith şüpheyle. "Sanırım bizi dövüştürecekler."

Kumlu arenaya ulaştığımızda, karşılaştığımız manzara karşısında zihnim nihayet duruluyor.

"Haklıymışsın," diye nefes alıyor Roge.

Henrik, "Vay canına, çok meşgullermiş," diye mırıldanıyor. Eldith başını sallıyor.

Arena tanınmaz halde, o kadar çok ve dağınık mekanizmalar ve engellerle dolu ki her bir şeyin ne işe yaradığını anlayamıyorum.

"Devam edin!" diye sesleniyor Valdis ve ringin kenarındaki parmaklıklı, yükseltilmiş ahşap bir platforma çıkan küçük basamakları tırmanıyoruz. Önümüzde ne olduğunu anlamaya başlayamadan Sigrun başımızın üzerinden süzülerek Battleyard'ın etrafına yerleştirilmiş yükseltilmiş koltuklardan oluşan halkaların etrafında bir tur atıyor. Herhalde yüz kadar seyirci vardır.

"Hoş geldiniz, kaleler." Sigrun'un sesi sihirli bir şekilde havada yankılanıyor. "Ve onur konukları! Beş sarayın seçkinlerinin tanrılara kendi kişisel orduları olarak sunmak zorunda oldukları ilerlemeye tanıklık etmek için buradasınız. Size bugün kalelerin nelere katlanması g e r e k t i ğ i n i göstereyim," diye sesleniyor ve arenanın sol tarafına doğru eğiliyor. Her biri biraz daha büyük yuvarlak kayalardan oluşan bir yığını işaret ediyor

bir elmadan daha fazla. "Kaleler bir kaya parçası toplamalı ve tüm engelleri onu kaybetmeden geçmelidir. Kaybedecek olurlarsa, baştan başlamaları gerekir."

Sigrun devam etmeden önce Eldith ve ben birbirimize bakıyoruz. "İlk olarak Heimdall'ın Köprüsü."

Bulunduğumuz yüksek noktadan Sigrun'un, çeşitli yükseklikteki çubuklardan sarkan beş küçük çuvalın bulunduğu uzun bir direğin önünde, kırık cam gibi görünen keskin parçalarla kaplı bir alanın üzerinde gezindiğini görüyorum. "Kaleler, istedikleri mermiyi kullanarak beş hedefi de vurup tahtaları indirmeli ve güvenli bir şekilde karşıya geçmeli" diyor, sonra mızrağını alıp direğin tepesindeki çuvala bir ışık huzmesi fırlatıyor. Camla kaplı kumun bir kısmının üzerinde birdenbire bir tahta parıldııyor.

Geri kalanının üzerinden uçuyor ve bir sonraki engeli işaret ediyor; bu engel, her iki tarafında büyük kum torbalarından yapılmış bariyerler bulunan on fit uzunluğunda bir halıdan ibaret. "Sonra Gauntlet var. Her savaş türünden rastgele seçilen bir kale yenilmelidir. Yani bir okçu, bir kılıç dövüşçüsü ve bir *glima* dövüşçüsü."

Kahretsin. Lütfen Inga, Orgid ya da Navi'yi almama izin verme, diye dua ediyorum. Çoğu

Buradaki kaleler beni dövüşte yenebilirdi ama bu üçü bana gerçekten zarar vermeye çalışacaktı.

"Ondan sonra," diye sesleniyor Sigrun uçarak, "benim kişisel favorim var. Fenrir'in Sıçrayışı." Burası yerden sadece bir karış yükseklikte, yükseltilmiş ahşap bir havuz ama buradan içinin siyah ve buharlı bir şeyle dolu olduğunu görebiliyorum. Dört büyük kütük kalın sıvının içinde sallanıyor. "Kaleler sıcak katranın üzerinden kütüklerden başka hiçbir şey kullanmadan geçmelidir. Bu, büyüye izin verilmeyen tek engel. Kayayı düşürürseniz yeniden başlarsınız."

Dengem iyi ama olağanüstü değil ve sıcak katranın içine düşme fikri bana cazip gelmiyor.

"Son olarak Yılanların Sürünmesi var," diyor Sigrun, diğer engelleri geçip başlangıçtaki kaya yığınının geri dönen sığ bir hendeğin üzerinden ilerlerken. İçi canlı yeşil bir sıvıyla doludur ve parlak dikenlerle süslenmiş parlak metal bir ağla kaplıdır. "Kaleler, Battleyard'ın uzunluğu boyunca sürünerek

kayalarını geri verecekler. Parkuru en hızlı tamamlayan bizzat benden bir ödöl alacak."

Havada dönerek standımızda bize bakıyor. "Rooks. Burada çok az kural var ama eldivenin içinde rakiplerinize kalıcı bir zarar vermenizi beklemiyorum. Bugünden sonra düzen dövüşü başlayacak ve *Yggdrasil*'i tehlikeden korumak için birlikte çalışmayı öğrenmelisiniz." Mükemmel kaşlarından birini kaldırıyor. "Ancak, bu bir yarışma. Arkadaşlarınızın üzerine fazla gitmeyin. Kazanmaya çalışın. Ganimetler buna değecek. Ve zafer de öyle." Sesi daha da yükselir. "Onur her şeyin sonudur ve buradaki bu fae'lere -ve daha da önemlisi Featherblade'e- neler yapabileceğinizi göstermek istiyorsanız, o gün bugündür. Güçlü ol, cesur ol, vahşi ol. Kazanın!"

Kaleler alkışlamaya başladı, ben de dahil. Birkaç dakikalığına, onun güçlü sözlerinin ardından, kazanabileceğimi hissettim.

Ne yazık ki, bu duyguya uzun süre tutunamıyorum.

BÖLÜM 24

MADDY

T İlk çaylak Garda. Geriye kalan yirmi bir kişi arasında en iyilerden biri olduğunu defalarca kanıtladı ve başarılı olmasını bekliyorum. Aslında, onu destekliyorum. Onun iyi olmasını *istiyorum*.

Kayasını kapıyor ve çantaların her birine gölge büyüsü yapıyor. Bunu o kadar hızlı yapıyor ki beşi de hızla düşüyor ve kırık cam parçalarının üzerinde tam bir köprü oluşturuyor. Köprüyü koşarak geçerken ve eldivenin başında yavaşlayarak dururken hepimiz alkışlıyoruz.

Üçe bölünmüş durumda ve geri kalanımızın izlediği ve beklediği standımızdan Dimec bir okçu olarak belirlendi.

Garda derin bir nefes alıyor ve kalkanını bir yanında tutarak koşabildiği kadar hızlı koşuyor. Dimec'in okları kalkana çarpıyor ve Garda bir sonraki kaleyi işaret eden çizgide durmak üzere kayıyor: bıçak fae. Kılıcını çıkarıyor, hala kalkanıyla aynı elindeki kayayı tutuyor ve altmış saniye içinde diğer kaleyi sırt üstü yatırıp kılıcını elinden alıyor.

Bir kez daha hepimiz alkışlıyoruz. *Glima*'da Henrik'le karşı karşıya ve kayaya tutunmak zorunda kalmanın onu nasıl etkileyeceğini merak ediyorum. Yumruğunu kayanın etrafına kapatıyor ve kolunu Henrik'in kafasının yan tarafına sertçe çarpıyor. Belli ki bunu beklemiyor ve bir çığlıkla yere düşüyor.

Silahlarını geri alıp bir sonraki engele doğru koşarken kahkahalar kalabalığın içinden süzülüyor: Fenrir'in Sıçrayışı. Ayak yüksekliğindeki basamağı hiç sorun yaşamadan atlıyor ve

nefes al. Kararsızca bir ayağını kütüğün üzerine koyuyor ve kütük buharlı, yapışkan sıvının içinde zıplayarak yuvarlanmaya başlayınca hepimiz nefes nefese kalıyoruz. Ayağını geri çekiyor ve derin bir nefes daha alıyor. Arkasına bakıyor, önüne bakıyor ve sonra kalkanını kumun üzerine fırlatıyor. Muhtemelen ona tekrar ihtiyacı olacağına inanmıyor ve daha az ağırlığı olacak.

"Kılıcını da atmalı," diye mırıldanıyorum. "Dengesini daha iyi sağlayabilir." Belli ki o da aynı şeyi düşünüyor, çünkü silahını kemerinden çözüp onu da fırlatıp atıyor. Kaya parçasından başka bir şey tutmadan kollarını iki yana açıyor ve kütüklerin üzerinde ilerlemeye başlıyor.

Hızlı ve emin adımlarla ilerliyor ve sonuna kadar hafifçe kayıyor, diğer tarafa doğru dev bir sıçrama yapmadan önce bir botu katrana değiyor. Kumun üzerine sertçe iniyor, ıslak botunun üzerinden kayıyor ve tüm ağırlığını tek dizinin üzerine veriyor. Ayağa kalkarken tökezliyor ama tekrar hareket etmeye başladığında bir tezahürat daha yükseliyor.

Bir hız patlamasıyla Yılanların Sürüngeni'ne koşuyor ve dikenlerden kaçınmaya dikkat ederek kendini ağın altına atıyor.

Vücudu yeşil sıvı tarafından yutulduğunda tribündeki herkes onun şaşkınlık çığlığını duyuyor. Buradan bile irkildiğini görebiliyorum. Hızla hareket etmeye başlıyor, sürünüyor, kollarının gücünü kullanarak onu hendeğe doğru sürüklüyor. Çamur yeşil yapışkanla birlikte etrafını çalkalıyor ama o ilerlemeye devam ediyor. Diğer uca ulaştığında, dışarı çıkmak için biraz fazla hızlı davranıyor ve hepimiz dikenli ağın deri zırhının arkasına takıldığını ve malzemenin bir parçasını oyduğunu görüyoruz.

Bu onu yavaşlatmıyor ve kayalardan oluşan yığına geri koşuyor ve kollarını başarı ile havaya kaldırarak zırhını tekrar tepeye yerleştiriyor.

Kalabalıktan bir kükreme yükseliyor.

"Garda süreyi dört dakika otuz olarak belirledi," diye sesleniyor Sigrun.

"Sıradaki!"

Harald öne çıkıp rastgele üçümüzü daha eldivenin başına seçiyor ve sonra sıradaki kale, ufak tefek bir erkek gölge-fae olan Niclas'a geçiyor. Garda kadar hızlı değil, kütüklerin üzerinde de o kadar iyi değil, bir bacağını dizine kadar kaydırıyor.

Geri döndüğünde kaval kemiğinde kızgın kırmızı bir yanık var.

"Sence o yeşil şeyin içinde ne var?" Garda ona fısıldar. "Bilmiyorum ama çok acıtıyor," diye cevap verir.

Navi ona doğru eğilir. "Ne demek acıtıyor?"

"Bilmiyorum, sanki ısırın hayvanlarla dolu gibi. Kaşındırıyor, korkunç bir şey," diye cevaplıyor Garda, hâlâ tişörtüne yapışmış olan kollarını ovuşturarak.

Navi arkasına yaslanıyor, yüzü düşünceli.

Başka bir fae'nin ilk iki hedefi vurması o kadar uzun sürüyor ki kalabalık ona tezahürat yapmaya başlıyor. Yine de ok ve yay kullanarak hepsini vurduktan sonra kütüklerin üzerinden en hızlı geçen o oluyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki kütüklerin üzerinden sekerek geçiyor. Yine de emeklemesi çok daha uzun sürüyor ve şu ana kadar üçü arasında sonuncu oldu.

Sıradaki Orgid. Ona ok atmak için seçilmediğim için çok sinirliyim. Parkuru rekor sürede tamamladığında daha da sinirleniyorum, ilerlerken gölgelerini sürekli olarak kullanıyor, hatta emekleme boyunca kendini çekmeye yardımcı oluyor.

Bitirdiğinde Sigrun, "Orgid dört dakika on saniye ile yeni liderimiz," diye anons ediyor ve ailesinin tezahürat yaptığını görüyorum.

"Pislik," diye

mırıldanıyorum.

"Katılıyorum," diyor

Eldith.

Bir sonraki kale kütüklerden düşüyor ve tamamen katrana gömülüyor. Seyirciler sessizliğe gömülüyor, özellikle de Niclas'ın bacağındaki kızgın kırmızı yanığı gören bizler. Kendini hızla dışarı çeker ve sonra Yılanların Sürünüşü'nü koşar. Vücudunu kaplayan katran parlak yeşil sıvıyla karışmaya başlıyor ve çamurun daha da kalınlaşmasına neden oluyor. Sürünmesi acı verici derecede uzun sürüyor ve dışarı çıktığında derisi kıpkırmızı olduğu için istakoz gibi görünüyor. Kayayı düşürdükten ve Sigrun zamanını ilan ettikten sonra Erik onu bir kenara çekiyor ve sanırım herkes biraz yardım aldığı için rahatlıyor.

Sırada Henrik var ve Orgid'in zamanını geçmesini tüm gücümle istiyorum. Hedefleri inanılmaz bir hızla vurmak için sarmaşıklarını kullanır ve eldiveni tutan tüm kalelerin işini kısa sürede bitirir. Kütükleri hızla temizleyen kaleyi taklit ediyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki kütüklerin yuvarlanmasına bile zaman kalmıyor ve

Sonra da artık katranlaşmış, ısırgan, yapışkan Yılanlar Geçidi'nde güç kullanarak ilerliyor.

"Dört dakika on beş," diye anons ediyor Sigrun. "Loki'nin taşakları," diye mırıldanıyorum.

Sırada Eldith var ve ben de ok ve yayda olmak üzere seçildim. Eldith benim bölümümde koşarken, ıskalayacağımı çok iyi bilerek ona doğru gönülsüzce ateş ediyorum. Sigrun'un kazanmak için oynamamız gerektiğini söylediğini biliyorum ama ona bir ok saplamamın imkânı yok.

İyi iş çıkarıyor ama Henrik ya da Orgid'in zamanlarını geçmeye yaklaşıyor. Aslında, Garda'nın zamanını bile geçemiyor. Ama tamamen yara almadan çıkıyor ve bu beni memnun ediyor.

"Rook Madivia," diye bağılıyor Harald ve midem düğümleniyor. Sıra bende.

BÖLÜM 25

MADDY

P *Lütfen bayılmayın. Lütfen bayılmayın. Lütfen bayılmayın.*

Başlangıç çizgisine kadar kafamın içinde duayı tekrarlıyorum. Arenanın yan tarafında açık duran sandıklardan birinden bir yay ve bir ok sadağı, diğerinden de bir kılıç alıyorum. Hantal bir şey ama alıştırmaya kutusundakilerin en iyisi ve kendi kılıcımı yapana kadar yapabileceğim pek bir şey yok. Kalkanım kayışlarıyla koluma sokulmuş durumda ve kayayı kaldırırken sadağı ve yayı elimden geldiğince düzenliyorum. Ellerimin dolu olduğunu hissediyorum ve nabzım hızla atıyor.

Tüm hayatımı halkın gözünden uzakta saklanarak geçirdim ve şimdi buradayım, arenadaki tüm gözler üzerimde. Bir an için donmuş gibi hissettim. Felç olmuş gibi.

Kimsenin beni görmemesi gerekiyordu. Ben yokum. Ben bir prensesin hizmetçisiyim.

Düşünceler beni hırpalıyor ve beynim dönmeye başlıyor.

Orada değiller. Orada değiller. Sadece yoklarmış gibi davran ve bunu atlat. Yapabildiğini yap. Yapamadıklarını görmezden gel. Kız kardeşimin mantrası duygularımda bir kıpırdanmaya neden oluyor ve omuzlarım dikleşiyor. Ne zaman eğitimde en iyisini yapsam öfke ya da utanç yaşamış olabilirsiniz.

Onlar yokmuş gibi davranmayın. Onları kullanın. Onlara kim olduğunuzu, neler yapabileceğinizi gösterin. Onlara hepsinden daha iyi olduğunuzu gösterin.

olduğunu düşünüyorum.

Derin bir nefes alıyorum, yayımı çekiyorum ve ilk çuvala nişan alıyorum.

Iskalıyorum ve bir kahkaha sesi duyuyorum. Yanaklarımın ısındığını hissediyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Okçuluk iyi olduğum bir şey.

Hadi, Maddy, hallet şu işi.

Tekrar çekiyorum ve yatıyorum, ama kutlamak için kendime zar zor zaman tanıyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar çekiyorum, platformlar kırık camların üzerine düşerken geri kalan tüm çuvalları kısa sürede indiriyorum.

Tezahürat yok ama umurumda değil. Ok ve yaya bir daha ihtiyacım olmayacak, o yüzden bırakıyorum. Onu yanıma almanın bir anlamı yok; hantal ve can sıkıcı.

Köprüyü aceleyle geçiyorum ve eldiveni koşarken kalkanımı kaldırıyorum. Bunu yapmadan hemen önce aptalca bir hata yapıyorum. Yükseltilmiş platformdaki ok ve yayın arkasında kimin olduğuna bakıyorum. *Inga.*

Tabii ki lanet olası Inga.

Derin bir nefes alarak, onun koruduğu bölüm boyunca koşuyorum. Diğer herkes iki, yeterince hızlıysa üç ok atmıştı. Her nasılsa Inga beş ok atmayı başardı ve ben sadece dördünü kalkanımla engelleyebildim. Beşincisi kayarak geçiyor, kalkanım engellemek için yeterince yükseğe kaldıramayacağım kadar ağır. Deri sargımı tamamen ısıtıyor ve omzuma çarpıyor. Derinin yarıldığını ve sıcak acının sinirlerime sıçradığını hissediyorum, sonra bıçak kalesine doğru ilerlediğimi fark ediyorum. Bu, daha önce *glima*'da karşı karşıya geldiğim hantal toprak-fae Staffan. Boyu benden bir karış uzun ve ne yapmam gerektiğini hemen anlıyorum.

Yavaşlamıyorum. Darbesini engellemek için kılıcımı zar zor zamanında çekiyorum ve sonra tüm ağırlığımı yere bırakıp altından kayarak geçiyorum, dövüşüyormuş gibi görünmek için yarım yamalak bir çabayla geçerken bacaklarına vuruyorum. Onu hızlıca geçtim.

Glima rakibime ulaştığımda kılıcı ve kalkanı bırakıyorum, şimdi sadece elimdeki kayayı kavriyorum. Pek tanımadığım dışı bir buz-fae, Erika, ama onunla yüzleştüğimde ciddi görünüyor. Eldith'in bana öğrettiği gibi duruşumu gevşetiyorum ve ilk yumruğu onun atmasına izin veriyorum. Kolunu yakalıyorum, düşüyorum, bacağımı süpürüyorum ve onunkini kullanıyorum.

Onu yerde yuvarlayabildiğim kadar sert yuvarlamak için bir an. Neredeyse çok iyi çalışıyor. İkimiz de yuvarlandık ve ben kayaya tutunmak için mücadele etmek zorunda kaldım. Yerde benimle boğuşuyor ama baldırına attığım iyi hedeflenmiş bir tekme onu inletiyor ve ben de ayağa fırlıyorum.

Atlattım. Eldivenleri geçtim. Silahım ve kalkanım yok ama kaya hâlâ elimde.

Fenrir'in Sıçrayışı'na giden basamağı atlamak bir saniyemi alıyor ve kütüklere temkinli bir şekilde bakıyorum. Şimdiye kadar burada başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok insanın başarısız olduğunu gördüm ama en iyisini yapanların hızlı gittiğini gördüm. Derin bir nefes alıyorum, kollarımı iki yana açıyorum ve koşuyorum. Ayağım kütüğe temas ettiği anda kütük yalpalıyor ve ağırlığımı nasıl dağıtmam gerektiğini açıkça yanlış hesaplamışım. Yine de hız benim tarafımda, çünkü diğer bacağım beni kütüğün üzerinden geçirdi, tam arkamdan tekmelediğim sırada.

Katrardan çıkan buhar etrafımdaki havayı dolduruyor ve aniden sıcaklığı bunalıcı bir hal alıyor.

Panik içimde patlıyor ve dehşet verici bir şekilde, büyümün de onunla birlikte büyüdüğünü hissedebiliyorum. *Bu engel büyüye izin vermiyor.* Eğer elenirsem, yeniden başlamak zorunda kalacağım ya da daha kötüsü, parkuru bitiremeyeceğim.

Paniğim ayaklarıma hız kazandırıyor ve şimdi kütüklerin üzerinde uçuyorum, altımda döndüklerini hissediyorum. Bildiğim bir sonraki şey, kenardan yuvarlandığım, vücudumun etrafında kar uçuşmaya başlarken omzumun üzerine sert bir şekilde indiğim. Yuvarlanmaya devam ediyorum, kendimi Fenrir'in Sıçrayışı'ndan olabildiğince uzağa götürmeye çalışıyorum ki kimse beni yakınında büyü yapmakla suçlamasın.

Her nasılsa, mucizevi bir şekilde, tamamen katrardan arınmış durumdayım ama terliyorum. Çok sıcak ve ne kadar sıcak olursam, içimdeki büyü o kadar artıyor.

Yerde kalıyorum ve hendeğe doğru sürünüyorum. Kayayı elimle sıkıca kavıyorum ve bulanık yeşil sıvıya girer girmez diğerlerinin neden bahsettiğini anlıyorum. Açıkta kalan derimin her tarafı minik dişler tarafından ısırılmış gibi. Saldırıya uğramayan tek yerim deri kaplı gövdem ve Sarra'nın botlarının içindeki ayaklarım.

O kadar çok insan katranın içinde ve hendeğin içinden geçti ki, yeşil sıvı kalın ve içinden geçmek zor ve benim

kollarım diğerleri kadar güçlü değil. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde emekleyerek ilerliyorum ama bunun ne kadar yavaş olduğunun acı verici bir şekilde farkındayım. Etrafımdaki kar taneleri daha fazla sıvı ekliyor ve görüşümü engelliyor. Kütüklerden kurtulmuş olmama rağmen aciliyet ve panik hissi azalmıyor ve yukarı bakıp sadece yarım ayak ötemde gerilmiş ağın sivri uçlarını gördüğümde klostrofobi bastırmaya başlıyor.

Burada sıkışıp kaldım. Kapana kısıldım.

Belki de yarı yoldayım, bu yüzden geri dönmenin bir faydası yok. Tek yapabileceğim ileri gitmek, ama bunu hızlıca yapamam. Çıkış yolu yok. Bu kalın, korkunç, batıcı, acı verici, sıcak-çok sıcak-buharın içinde yolumu zorlamaya devam etmek zorundayım.

Buradan çıkmak zorundayım.

Bir parçam, küçük bir parçam, bunun bir panik atak olduğunun farkında. Ama geri kalan kısmım, baskın olan kısmım, buradan hemen çıkmazsam yanarak öleceğime gerçekten inanıyor.

Ama çıkış yolu yok.

Nefes alamıyorum. Nefes alamayacak kadar sıcak. Çok sıcak-

Parmak uçlarımdan, kollarımdan, göğsümden, vücudumun her bir parçasından buz fışkırıyor ve dehşete düşmüş düşüncelerime güç çarpıyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!

Saniyeler içinde buzun içinde tamamen donuyorum, sadece başım ve omuzlarım buzun üzerinde. Uyuşmuş durumdayım ve bu soğuktan değil, olanların şokundan kaynaklanıyor.

Bu nasıl mümkün olabilir? Aşırı ısındığım için kapana kısıldığımdan korkuyordum. Ya şimdi? Katı bir buz kütesine dönüştüm.

Hava emiyorum, düşüncelerimi, paniğimi yavaşlatmaya çalışıyorum, sakinleşmeye, yarattığım bu boktan durumdan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum. Midemde bir kıpırtı var.

Bayılmadan önce var olan tüm tanrılara lanet okuyacak kadar zamanım var.

BÖLÜM 26

MADDY

I Kendime geldiğimde nerede olduğumu ve az önce ne olduğunu hatırlamam altmış saniyemi alıyor.

Diğer tüm kalelerin, ailemin ve Sigrun'un önünde kendimi yeşil, kaşıntılı balçığın içinde dondurdum.

Mide bulantısı her zamankinden daha kötü ve bir an için gerçekten kusabileceğimi düşünüyorum.

Buna karşı koymak için derin bir nefes alıyorum ve etrafımdaki buzun aslında artık katı olmadığını fark ediyorum. Bayılmak kontrolden çıkmış büyümü bozmuş olmalı. Bir dirseğimi çamurda ileriye doğru hareket ettiriyorum ve vücudum bir santim hareket ediyor.

Sağır edici sessizlikte duyabildiğim tek şey etrafımdaki buzun çatlama sesi.

Diğer kolumu hareket ettiriyorum, başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir utanç beni yüzüstü eriyen çamurun içine göndermekle tehdit ediyor.

Hepsi beni gördü.

Sihrimi görmelerini istedim. Ayımı görmelerini istedim. Gördükleri şey devasa bir karmaşa.

Hâlâ kapana kısılmış olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışarak sağ kolumla daha sert itiyorum. Kendimi ileri doğru sürüklüyorum ve tek bir tezahürat duyuyorum.

"Yapabilirsin, Maddy!" Bu Sarra.

Gözlerim yaşlarla doluyor. *Sarra yapabileceğimi söylüyor.*

Seeneklerim şunlar: burada, bu lanet olası utanç çukurunun ortasında ölmek ya da zavallı kımı bu engelin sonuna kadar taşımak.

Kollarımı teker teker hareket ettiriyorum, her hareketin kazandırdığı santimlerden başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Etrafımdaki son buzu da yerinden oynatarak bir ritim tutturuyorum ve kaşıntı yeniden başlıyor. Dizlerimi amurun içinde hareket ettirecek kadar ivme kazanmayı başarıyorum ve elimden geldiğince zorlayarak ilerliyorum.

Sonuna varmak bir asır sürüyor ama oraya ulaşıyorum. Kendimi ayağı sürüklediğimde başımı kaldıramıyorum. Etrafımdaki insanlara bakamıyorum. Omzum yanıyor ve kaya yığınının doğru sendeleyerek ilerlerken Inga'nın okunu hatırlıyorum. Benimkini üzerine bıraktığımda, Sarra'dan geldiğini tahmin ettiğim büyük bir çığlık kopuyor ve küçük bir alkış tufanı kopuyor. Hâlâ yukarı bakamıyorum.

Canım yanıyor ve başım dönüyor. Adrenalin, utanç ve o metal ağın altında hissettiğim gerçek dehşetin etkisi birleşince midem bulanıyor.

Herkesin önünde kusamam. *Lütfen tanrılar, bana biraz haysiyet bırakın.*

"Rook," diye bağırdığını duydum Valdis'in. Çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum ve bana doğru geldiğini, kürsüye dönmemi işaret ettiğini görüyorum. Yüzünde acıma ifadesi göremiyorum.

Tedirgin bir şekilde merdivenlere doğru yürüyorum.

"Sekiz dakika kırk," diye sesleniyor Sigrun. Birkaç alkış ve kahkaha daha duyuyorum.

"Sıradaki, Rook Merit!" diye bağılıyor Harald. Merit aceleyle yanımdan geçip giderken bana garip bir bakış fırlatıyor.

Valdis yanıma gelip sessizce, "İyi iş çıkardın," diyor.

"İyi iş mi?" Mırıldanıyorum. Safra boğazımı tırmalıyor ve yüzüm yanıyor. Buz banyom vücudumu serinletti, kadere şükürler olsun, ama utancın yüzümü saatlerce sıcak tutacağından eminim. Hatta belki günlerce.

"Pes etmedin. Al bakalım." Bana mantarla kapatılmış küçük bir boynuz uzatıyor. Ellerimle ondan alıyorum.

sertçe sallanmaya başladı. Merit koşmaya başladığında bir tezahürat yükselir. "Bu sadece brendi."

Tıpayla bir dakika mücadele ettikten sonra boynuzu boşaltıyorum. Sıvı safrayı yakıp yok ediyor ve başka hiçbir şeye odaklanmadan bu duyguya konsantre oluyorum. Baş dönmesi azalıyor.

"Teşekkürler." Boş boynuzu ona geri veriyorum. Başını sallıyor, sonra tekrar Battleyard'ın yanında durmak için hareket ediyor.

Parmaklıklara tutunmuş, kendimi diğerlerine katılmak için merdivenlerden yukarı çıkmaya zorluyordum ki Brynhild yanıma geldi. Kalabalıktan bir kükreme daha yükseliyor ve Merit'in kütükleri temizlediğini görmek için bakıyorum.

"Salı günü büyü eğitimine geleceksin," diyor Brynhild sessizce. "Bu bir rica değil."

Midem daha da bulanıyor ama az önce buz büyüüne sahip olduğumu ve onu kontrol edemediğimi gösterdim. Başka ne seçeneğim var ki?

O uzaklaşırken kendimi merdivenlerden yukarı çekiyorum ve kıs kıs gülüşmeler hemen başlıyor.

Bakışlarımı tahtalara sabitleyerek kalabalığın arkasına geçiyorum ve korkuluklara yaslanıyorum. Giysilerim sırlıslık ve kumaşın değdiği her yerde tenim kaşınıyor. Acı omzumu yakıyor ve daha fazla konyak istiyorum. Dikkatimi dağıtacak herhangi bir şey.

"Beş dakika iki!" diye sesleniyor Sigrun ve neyse ki kalelerin çoğunun dikkati Battleyard'a geri dönüyor, gölge-fae için tezahüratlar yükseliyor.

Yine de Inga ya da Orgid'den kaçamadım.

"Vay canına," diyor gölge-fae asilzadesi, yanında Inga olduğu halde yürürken.

"Siktir git Orgid," diye tükürüyorum.

"Biz de sende bizde olmayan bir şey var sanmıştık," diyor. "Rook Inga!" diye sesleniyor Harald. Beni rahatlatmak için ikisi de dönüyor, uzaklaşıyor.

Boşalan yeri hemen başka biri dolduruyor. "Büyünü kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Biliyorum Eldith," diye homurdanıyorum. "Bunun bir felaket olduğunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Yardım ister misin?" diye soruyor, omzumu işaret ederek. Yarayı tam olarak göremiyorum.

Omzunun üzerinden bakıyorum, herkes Inga'nın koşusunu izliyor.

"Kötü mü?"

Yaraya bakıyor. "Hayır ama içi çamur ve pislik dolu. Temizlenmesi lazım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

Eldith'e kesemdeki iğrenç sıvıyla dolu lapalardan birini veriyorum ve o da derimdeki deliği dikkatlice temizleyip sarıyor. Bok gibi acıyor ama olabildiğince hareketsiz kalıyorum.

"Bana yardım etmek şöyle dursun, benimle konuşurken görülmek istemene bile şaşırdım," diyorum sessizce.

Inga koşusunu dört dakikadan kısa bir sürede bitirdi ve tepeden tırnağa yeşil boka bulandığı için kendimi beğenmiş bir tatmin duygusuna kapılıyorum.

"Pes etmedin," diyor Eldith. "Ayrıca, tüm hendeği dondurmak için biraz güç gerekiyor." Ona bir bakış atıyorum ve ilk kez gülümsediğini görüyorum. "Özellikle de içinde sen varken."

Beni incitmek için benimle alay etmediğini fark ediyorum. Olayı hafifletmeye çalışıyor. Utancımı azaltmak için.

"Eldith, ailemin yüzüne nasıl bakacağım?" Fısıldıyorum. "Hepsi bunu gördü."

"Senin için tezahürat yapan kız kardeşin miydi?"

Gözlerimin arkasındaki ısı alevleniyor. "Hayır. İnsan arkadaşım."

"O zaman ailenin canı cehenneme. Eğer başarmanı istemedilerse, ne düşündükleri kimin umurunda?"

Gözlerimi kırptırıyorum.

"Şimdi iyi oldu. Ben diğerlerini izlemeye gidiyorum," diyor, sonra koluma bir dokunuşla standın önüne doğru ilerliyor.

Arkasından bakakalıyorum, zihnim karmakarışık.

O haklıydı. Eğer bana tezahürat bile yapmayacaklarsa, bunu onlar için yapmıyorum demektir. Ama kendimi onlara değil de kime kanıtlamam gerekiyor?

Sigrun. Featherblade.

Elimi yüzüme sürüyorum ve pişman oluyorum. Her yerinde sızıntı var ve acıtıyor.

Bugün umduğumun tam tersini yaptım.

Önümdeki herkesten toplu bir nefes sesi geliyor ve merak beni düşünmeden beş adım ileri götürüyor.

Genç buz fae'si Martom, Yılanların Sürüngeni'nin önünde duruyor ve yeşil çamura buz fırlatıyor.

Bize doğru bir bakış attığında ağzım küçük bir "O" ile açılıyor, sonra donmuş hendeğe doğru koşuyor ve dikenli ağın altından kayarak herkesten çok daha hızlı ilerliyor.

Orgid ve diğer birkaç lider kızgınlıkla "hile" gibi şeyler bağırmaya başladılar ama kimse hendekte büyü kullanamayacağını söylemedi.

Diğer uçtan uçar, yığına doğru koşar ve elindeki kayayı bırakır. Sigrun "Üç dakika yirmi!" diye bağırırken kalabalık tezahürlara boğulur.

Martom tribünlere döndüğünde doğruca bana yöneldi.

"Çok iyi yapamadığın için üzgünüm ama..." Omuz silkiyor. "İyi bir fikirdi. Ben de kullandım."

Ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden sadece başımı sallıyorum.

Martom'u kimse yenemez. Siperi dondurması ona galibiyeti getirdi ve kalelerin çoğu onunla birlikte kutlama yaptı. O akşam Şampiyonlar Töreni için Odin'in Yüksek Salonu'na dönmemiz söylendi ama önce temizlenip üstümüzü değiştirmemiz gerekiyordu.

Aile ve soyluların törene gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Birkaç saat önce gelmelerini isterdim. Freydis'le bir kez daha konuşma şansı için her şeyimi verirdim. Ama şimdi Sarra dışında kimsenin yanında olmak istemiyorum.

Valdis yanıma geldiğinde Yılan Kanadı'nı geçip Yüksek Salon'a doğru yürüyorduk.

"Yılan Kanadı'ndaki tuvaletler boş," diyor sessizce. Ona bakıyorum ama ben bir şey söyleyemeden o yoluna devam ediyor. Diğer kalelerle ortak tuvaletleri kullanmamamı öneriyor. Beni onların alaylarından ve kendi utancımından kurtarmaya çalışıyor.

Yanaklarım utancımdan yanmaya devam ediyor ama o haklı. Diğerleriyle ortak tuvaleti kullanmak istemiyorum. Bu yüzden herkes koridora süz ld ğ nde geri çekilip şifa odalarına doğru ilerliyorum. Yeşil şey yıkadığım kadar acıtıyor, ama bana verilen tüm deri tamamen temizleniyor, iğrenç sızıntıdan hiçbirisi yapışmıyor. Islak pantolonumu ve gömleğimi iyice sıktıktan sonra giymek zorundayım ama en azından artık temizler.

Galeriye gidip az önce olanları saklamayı düşünüyorum ama bununla yüzleşemiyorum. Bugünü yeniden yaşayacak kadar güçlü hissetmeyi hayal bile edemiyorum. "Sanki bunu hatırlamak için yardıma ihtiyacım olacak da," diye mırıldanıyorum Yılan Kanadı'ndan çıkarken.

"Ayına ihtiyacın var." Kain kapının kemerine yaslanıyor ve alçak sesi beni zıplattıyor.

"Ve sen de beni yalnız bırakmalısın. Seninle konuşmak istemiyorum," diyorum.

Ağzını açıyor ama bir kanat çırpışı, bir gümüş parıltısı ve ardından Sigrun tepemizde beliriyor. Kain'in yüzünü saf bir nefret ifadesi kaplıyor ve ayakları yere değmeden, kurdu ona hız kazandırarak uzaklaşıyor.

Sigrun sessizce yere inerken arkasından bakıyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Seninle konuşmamız gerek," diyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor, onun yerine başımı sallıyorum.

"Ve güvenilirmez ateş perilerinin bizi duyabileceği bir yerde konuşmamalıyız."

Ellerinden yavaşça sarmaşıklar çıkıyor ve omuzlarıma dolanırken yaşadığım şok beni olduğum yere mihliyor.

"Ne-" Kanatlarını iki kez çırpıtığında sorum yarıda kesildi ve sonra beni altında taşıyarak havalandı.

BÖLÜM 27

MADDY

M Uçarken kalbim hızla çarpıyor, Valkyrie liderinin benimle ne hakkında konuşmak isteyebileceği korkusu, Featherblade'in üzerinde ilk kez bulunmanın büyüyle savaşıyor. Onun

Sarmaşıklar beni sımsıkı kavıyor ve düşme korkusu hissetmiyorum, bu yüzden gözlerimi serbest bırakıp zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Manzara kesinlikle muhteşem. Sigrun, Odin'in Yüksek Salonu'nun üzerinde yükseliyor ve sonra tapınağın ötesinde sola yatıyor. Harald'ın çalılığına ve sözde Ayı Kanadı'na doğru bakıyorum ama yine de hiçbir şey göremiyorum. Orta gövdeye doğru sağa yatıyor ve hava platformlarının bu yönde bir yerde olduğunu biliyorum, ama sonra sık yapraklara doğru yöneliyor. Yaprakların arasından dairesel bir bina çıkıyor ve sinirlerim gerilerek bunun Gryphon'un Yuvası olması gerektiğini anlıyorum.

Sigrun ön taraftaki küçük bir platformun üzerine çıkıyor ve ben onun yanındaki tahtanın üzerinde sabitlendiğimde sarmaşıkları yavaşça geri çekiliyor. "Takip et."

Dairesel bir salona açılan açık bir kemerden geçerek arkasından gidiyorum. Burada dört kapı daha var ve kaidelerde vazolar, silahlar ve eserlerin yanı sıra bir dizi sandık ve sandık sergileniyor. Gidip hepsine bakmak için kaşınıyorum. Sigrun'un kanatları arkasına sıkışmış durumda, ancak alan onları rahatlıkla alacak kadar büyük. Kapılardan birine doğru yürüyor. "Buraya," diyor. Onu takip ediyorum, sergilenen eşyalara bakmak için sözünü dinlememek gibi bir derdim yok.

Ailemin kabul odası diyebileceđi bir odaya giriyoruz. Her yerde rahat mobilyalar, bardaklarla ve sıvı dolu sūrahilerle kaplı uzun tezgahlar, kitaplarla dolu kitaplıklar ve ortada kocaman bir kūr̄k halı var. Bir duvarın çođu pencerele ve pencerelerden görūnen tek Őey *Yggdrasil*'in kalın yeŐil gōlgesi.

"Neden Yıkıcı Kain'le arkadaşlık ediyorsun?" Sigrun soruyor ve ben de dikkatimi pencerelerden ona çeviriyorum.

Tezgâhta duruyor ve eline Şahin Şeklinde porselen bir kap alıyor.

"Bana arkadaşlık ediyor," diyorum, "tam tersi deđil." Duraksıyorum ve sonra "*Hersir*" diye ekliyorum çūnkū ona nasıl hitap edeceđimi bilmiyorum. Őahin tenceresinden iki kūçük fincana sıvı doldururken omzunun ūzerinden bana bir bakıŐ fırlatıyor.

Çok ama çok güzel. Teni ađaç kabuđunun en koyu, en zengin rengine ve saçları aklıma gelebilecek yeŐilin her tonunda, karmaŐık ūrgūlerle dūđūmlenmiŐ ve birbirine bađlanmış. YeŐilin arasında altın teller var ve ūrgūlerini sonlandıran boncukların hepsi parlayan meyveler ya da toprak meyveleri.

"Bana *hersir* deme," diyor. "Eski dilde 'kūçük komutan' anlamına gelir. Bir krala, hatta bir jarl'a karŐı sorumludur." Gōzleri parlıyor. "Ben sadece tanrılara hesap veririm."

BaŐımı sallıyorum. "Ūzūr dilerim. Size nasıl hitap edeyim?" "Sigrun iyi olur," diyor.

"Otur."

Kendimi sandalyelerden birine bırakıp ellerimi kucağıma koyarken sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bakmam gereken o kadar çok Şey var ve duygularım o kadar yoğun ki odaklanmakta zorlanıyorum.

Tamamen uyuŐmakla tamamen çōkmek arasında garip bir yerde olduğumdan korkuyorum.

"Çay?" diye soruyor.

Valkyrie'lerin liderinin bana çay yapması garip geliyor. Ayağa kalkıyorum. "Ben yapabilirim."

"Zaten yapıldı," diyor. "Biliyorsun, burada olmamın sebebi sensin Prenses Madivia." Midemdeki çalkantıyı bastırıyorum. Bundan Őūpheleniyordum ama itiraf etmedim.

"Maddy iyi," diyorum sessizce.

"Erik bana ayıdan bahsetti."

Başımı sallıyorum, çünkü ne diyeceğimi bilemiyorum. "Bana ondan bahsedebilir misin?" Sigrun soruyor.

"Hayır," diyorum sessizce. "Keşke söyleyebilseydim, ama size hiçbir şey söyleyemem." "Bana onun senden bağımsız hareket ettiğini söyledi.

gücüyle seni ele geçirdi. Bu doğru mu?" "Evet."

"Fire-fae'nin hayatını kurtarmak için."

Kahretsin. Kendini bana bağladığını söylerken yalan söylüyormuşum gibi hissediyorum, tam tersi değil. Yine de başımla onaylıyorum. Bunun doğru olduğunu zaten biliyor.

"Kalelerin, diğer iki kale sana suda saldırdığında seni boğulmaktan kurtardığına dair hikâyeleri var."

"Evet."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır."

"Ve senin buz büyün. Bana ondan bahset."

Utancımı bastırmaya çalışıyorum. "Onu ilk gördüğümde başladı. Kontrol etmekte zorlanıyorum."

Sigrun elinde iki fincan çayla yanıma geliyor ve birini önümdeki küçük tahta kütüğün üzerine koyuyor.

"Anlıyorum." Oturuyor, kanatlarını arkasına doğru sıkıca kıvrıyor ve bu kadar yakın olduğum için tüylere bakmaktan kendimi alamıyorum. Tek kelimeyle muhteşem. Varlığı, aurası - onunla ilgili her şey tamamen bunaltıcı. "Sen hep farklı mıydın Maddy?" diye soruyor bana.

"Evet. Tüm hayatım boyunca."

"Featherblade seninle ilgilendi ama ben yanılmışım. Senin yeni bir şey olduğuna hiç inanmıyorum," diyor sessizce, yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş. Ses tonunda zalimlik ya da soru yok. Bu sadece yüksek sesle yaptığı bir düşünce. Yanında bir titreşim var ve gözlerim anında ona kayıyor.

Ben bakarken, önümde bir şahin şekilleniyor. Kanatlarını usulca çırparak Sigrun'un omzunun üzerinde süzülüyor ve gözleri cilalı kehribar gibi parlıyor. En koyu orman yeşili tüyleri yanardöner parıldıyor ve kıvrık gagası bir hançer kadar keskin görünüyor.

"Çok güzel," diye nefes alıyorum.

Sigrun'un gözleri keskinleşiyor. "O," diye düzeltiyor beni. "O." Başımı sallıyorum.

"Erik bana onu görebileceğini söyledi. Seni okumasına izin verecek misin?"

"Okumak mı? Ne demek istiyorsun?"

"*Val-tivar*'ım fae okuma konusunda olağanüstüdür," diyor yavaşça.

Brynhild'i ve Buz Sarayı'nı düşünüyorum ve korku beni kısıp alıyor. Sigrun'un hafıza güçlerini bilmesini istemiyorum ve Brynhild geçen sefer öğrenmeyi başaramadıysa, kesinlikle bu olağanüstü Valkyrie öğrenecektir. Bu sırdan vazgeçmeye henüz hazır değilim. O bana ait ve tüm hayatım boyunca da öyle oldu. Öylece geçip gidemem.

Benim tereddütüm üzerine Sigrun tekrar konuşuyor. "Eğer bilgi vermek istemiyorsan, seni buna zorlamayacak. Sadece isteyerek verdiği bilgiyi alabilecek."

Bunun bir yalan olduğundan eminim. Eğer içeri girmesine izin verirsem, kuşunun benden istediği her şeyi alabileceğine inanıyorum.

Şüphelerim yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Sigrun beni bir gülümsemeyle şaşırtıyor. "En azından aptal değilsin. Bunu bilmek güzel. Tabii ki içeri girdiğinde istediğini alacaktır."

Uzun bir nefes aldım.

"Bana bayılma olayını anlat," diyor.

Genelde konuşmak istediğim bir konu değil ama en azından kuşun beynime girmesi konusunu geride bıraktık. "Hayatım boyunca başıma geldi," diyorum.

"İyileştirme konusunda Erik'le konuştun mu?" diye soruyor.

"Evet, ama kırık beyinleri onarmanın kırık bedenleri onarmaktan çok daha zor olduğunu söyledi."

"Denemesine izin verebilirsin."

"Yapabilirim," diyorum tereddütle.

Bana kaşlarını çattı. "*Yggdrasil*'de seni durduracak ne var? Eğer uçuyorsan, yüzüyorsan, herhangi bir yükseklikteysen ya da bir savaşın ortasında tehlikeli bir andaysan, bilincini kaybetmek kesinlikle bir ölüm cezasıdır."

Uzun bir iç geçirdim. "Bayılmak zaten beni öldürecek," diyorum.

Kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu ölümcül. Bana gençken söylemişlerdi. Bir gün uyanamayacağım. Diğer Valkyrie'ler bunu zaten biliyor," diyorum, onun bilmemesine şaşırarak, ama o hâlâ bana kaşlarını çatıyor. Kuşu kanatlarını çırpıyor ve bana yaklaştığında donup kalıyorum.

"O senin aklına girmiyor," diyor Sigrun küçümseyerek. Gözleri kararmış, her zamanki zengin yeşili kuşunun sırtındaki ve kuyruğundaki derin tüylerle aynı tona dönüşmüş.

Şahin üzerimde hızlı daireler çizerek uçuyor ve ben ne yapacağımdan emin olamadan ona bakarken geriliyorum. Ama bu sadece bir an sürüyor ve sonra Sigrun kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Tam düşündüğüm gibi. Madivia, ben orijinal dokuz Valkyrie'den biriyim. Odin bizi ilk yarattığında amacımızın ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı salladım. "Evet, siz savaş kızlarıydınız."

Başını salladı. "Doğru. Valhalla'ya layık gördüğümüz kişilerin ruhlarını öldüklerinde savaş alanlarından alıp onlara eşlik ediyorduk. Bir bireyin ruhunu yargılama yeteneği savaşkızlarından gelir ve Featherblade'in burada kullandığı büyüün aynısıdır." Başımı salladım, biraz nefesim kesilmişti. "Ben ölümlerle ilgilenirim. Binlerce savaş alanının üzerinde uçtum, ölmek üzere olanları izledim ve bekledim. Birinin üzerinde ölüm işareti olduğunu bilirim." Öne doğru eğildi ve ben nefes almayı tamamen bıraktım. "Madivia, sana kesin olarak söyleyeyim, üzerinde ölüm işareti yok."

BÖLÜM 28

MADDY

"Y Emin misin?" Fısıldıyorum.

Başını sallıyor. "Evet. Pek çok fae ile karşılaştım ve Odin'deki ilk görevimden bu yana insanlar ölümcül hastalıklarla ya da yakın bir felaketle ölmek üzere işaretlendi ve size şunu söyleyeyim, burada sizi öldürecek bir şey varsa o da ölümcül bir anda bayılmanız ya da kendi verdiğiniz kötü bir karar olacaktır."

Kulaklarımda bir çınlama var ve ağzımı tekrar tekrar açıp kapatıyorum.

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum ama bayılmaların beni öldürmeyeceğinin ortaya çıkması beni sarmala sokuyor.

"Yani... ben çocukken şifacılar... Yanlış mı anladılar?" Kendi sesim uzak geliyor.

Sigrun yine omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Ya da sana yalan söylediler. Her iki durumda da, ölümcül değil. Sadece bilincini kaybediyorsun."

Konuşmaya devam ediyor ama artık ne dediğini gerçekten duyamıyorum.

Bana yalan söylemiş olamazlar. Kim birine her an öleceğini söyleyecek kadar zalim olabilir ki? Bir ömür boyu buna inanarak yaşamalarına izin verecek kadar?

Yanlış anlamış olmalılar. Bana kasıtlı olarak yalan söylemelerine imkan yok.

Ama bunun mümkün olabileceği düşüncesine öfke duyuyorum, başka birinin hatasının bir ömür boyu korku içinde yaşamama neden olmasına öfke duyuyorum,

ellerimi titretiyor ve düşüncelerimi altüst ediyor.

"Ölmeyeceksin Madivia," diyor Sigrun. Odaklanmaya çalışarak ona bakıyorum. "Bu iyi bir şey ama kızgın görünüyorsun."

"Ölmeyeceğim," diye tekrarlıyorum yavaşça. "Bayılmalar yüzünden değil."
Ölmeyeceğim.

Sigrun iç çekiyor. "Sanırım bunu anlaman biraz zaman alacak. Çayı iç. Burada bekle, sana bir şeyler getireceğim."

Bir dakika mı? *Bir dakika mı?*

Ağzımı zar zor kapalı tutuyorum. Ama o Sigrun, Valkyrie'lerin lideri. Ona karşı kendimi kaybetmemin bir faydası olmaz.

Ayrıca, kızgın olduğum kişi o değil. Az önce omuzlarımdan binlerce kayanın, bir ömür boyu bitmeyen korkunun ağırlığını kaldırdı.

Ben ölmeyeceğim.

Sigrun ayağa kalkıyor, bir süre bana bakıyor, sonra yavaşça odadan **ç ı k ı y o r .** "Çayı iç," diye sesleniyor bana. Çaya bakıyorum ve bardağı elime alıyorum. Ellerim eskisinden daha fazla titriyor ve huzursuzluk bedenimi ele geçiriyor.

Kıpırdamadan oturamıyorum. Kıpırdamadan oturmak *istemiyorum.*

Çayı bırakıp geniş odayı adımlıyorum, ellerimi yüzüme sürüp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bayılmalar yüzünden ölmeyeceğim.

Sigrun haklı, beni hâlâ öldürebilirler ve hâlâ tehlikeliler ama her seferinde uyanamayacağım korkusu... Artık bununla yaşamak zorunda değilim.

Bildiğim en kötü küfürlerden oluşan bir dizi dudaklarımdan dağınık bir sel halinde ayrılıyor ve ben onların etrafında yarı gülüyorum.

Özgürüm.

Korkudan kurtuldum. Korkunun temeli bile yoktu. Birileri uydurmuş, yanlış anlamış, *asla gerçek olmamış.*

Bugün ikinci kez başım dönüyor, ama bu sefer baş döndürücü bir sevinç, az önce bana söylenenleri tam olarak algılayamama.

Ayaklarım yavaşlarken önümdeki kitaplığa boş boş bakıyorum.

Biliyor olabilirler miydi? Şifacılar bilip yalan söylemiş olabilirler mi?
Ailem bilip yalan söylemiş olabilir mi?

Nasıl bu kadar büyük bir hata yapabildiler?

"Nasıl? Bunu nasıl yanlış anladınız?" Fısıldıyorum ve sonra "nasıl" kelimesini yüksek sesle, tekrar tekrar söylüyorum.

"Kahretsin. Kendine gel, Maddy." Başımı çok sert sallıyorum ve başıma acı saplanıyor. Gerçekten çok uzun bir gün oldu ve kendime gelmem gerekiyor.

Günün görüntüleri gözümün önünden geçiyor ve kalbim göğsümde tekliyor

Freydis.

Eğer bir parçası beni hâlâ seviyorsa, bu haberi duymak
i s t e y e c e k t i r. Ölmeyeceğim için mutlu olacağından eminim.

Hâlâ burada bir yerlerde olabilir.

Kapıya doğru dönüyorum. Onu yakalayabilir miyim? Onlar gitmeden aileme ulaşabilir miyim? Onlara yanlış yaptıklarını söyleyebilir miyim? İçimdeki öfke kabarıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Sakin ol, Maddy-sakin olmalısın.

Bunaldığımda her zaman yaptığım gibi kendimi topraklamak için bir şeylere dokunuyorum.

Kendini detaylara odakla. Gözlerim en yakınimdaki rafın kenarında duran bir şeye takılıyor. Oymalı ahşap bir halkanın üzerinde bir dizi anahtar. Beni neyin ele geçirdiğini bilmiyorum ama elimi onların üzerine kapatıyorum.

Sigrun'dan mı çalacaksın? Delirdin mi sen? Kafamın içindeki ses çok küçük. Çok küçük, bugünkü diğer her şeyin yanında çok önemsiz.

Bu yüzden onu görmezden geliyorum.

Sigrun, Featherblade'in benimle ilgilendiğini söylüyor ve eğer bu yüzükte kayıt odasının anahtarı varsa ve tam burada, önümde duruyorsa, o zaman belki de kadim büyü bana bir işaret gönderiyordur.

Ya da belki de kendini rezil edeceksin, tıpkı Kain gibi!

Sesi bastırıyorum ve anahtar halkasını kemer çantama atıyorum. Sigrun ben daha odanın diğer tarafında volta atmaya başlamadan odaya geri dönüyor.

"Sence ailem biliyor muydu?" Ağzımdan kaçırdım. "Hâlâ burada olabilirler ve ben-"

"Madivia," diyor sertçe. Elinde bir kâğıt parçası var ve onu yanına bırakıp iç geçiriyor. "Bunun şu anda senin için önemli olabileceğini anlıyorum ama odaklanman gereken şey bir Valkyrie olmak, geçmişin değil. Şu anda önemli olan geleceğin."

"Ama... geçmişim benim kim olduğum."

"Hayır. Şimdi burada değilsin. Geçmişinin konuyla ilgisi yok. Geleceğini sen yaratacaksın." Bana doğru ilerliyor ve elini uzatarak katlanmış kâğıt parçasını bana uzatıyor.

"Nedir bu?" Açarken soruyorum, sonra sorunun gereksiz olduğunu fark ediyorum. Bu bir harita. Aslında şimdiye kadar gördüğüm en güzel harita. Featherblade'in haritası.

Burada daha önce bilmediğim neler olduğunu merak ederek hızlıca tarıyorum. Öncelikle, kasayı arıyorum. Eğer buradaysa Sigrun biliyor demektir. Onu göremeyince uzun bir nefes alıyorum ve Sigrun kıkırdıyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Bunu bana neden veriyorsun?"

Omuz silkiyor ve uzun yeşil örgüleri koyu renk omuzlarına dökülüyor. "İçgüdülerim bana bundan faydalanacağını söylüyor. Kimseye gösterme."

Başımı salladım. "Elbette. Teşekkür ederim."

"Burada neler başaracağını görmek için sabırsızlanıyorum, Maddy."

"Bugün kendimi bir hendeğin içinde dondurduğumu ve sonra da bayıldığımı gördün," diyorum. "Ayı yok ve kontrolden çıkmış büyü. Bana başarısız olduğumu ve gitmem gerektiğini söyleyeceğini sanmıştım."

"Başarısız olup olmayacağını bilmiyorum ama eğer olursan, daha önce gördüğümüzden çok daha muhteşem olacağını biliyorum." Bunu söylerken gözleri parlıyor ve ben onun sözlerini nasıl algılayacağımdan emin değilim. Bana inanıyor mu?

"Sence ailem hâlâ burada mı?" Az önce geçmişimi unutmakla ilgili söylediği şeyi tekrar sormadan edemiyorum. Kız kardeşimin bilinç kayıplarının ölümcül olmadığını bilmesi gerekiyor.

"Bundan şüpheliyim. Ayrıca, onlarla etkileşime girmemen gerekiyor. Valkyrie eğitiminin ana fikri izole olman."

"O zaman neden onları buraya davet ettin?" Kelimeler düşünmeden dudaklarımdan döküldü ve ben kızardım. "Özür dilerim, *Hersir*."

"Sigrun," diye düzeltiyor beni, alaycı bir bakış atarak. "Onlara bilip bilmediklerini sormanın bir anlamı yok. Eğer biliyorlarsa sana yalan söyleyeceklerdir."

Haklı. Tabii ki haklı.

"Şimdi başka bir yerde olmam gerekiyor. Derslerine çalış, eğitimine çalış. Dikkatin dağılmasın. Peki ya Maddy?"

"Evet?"

"Kain the Ruinous'un, potansiyelin olan kişi olma şansını yok etmesine izin verme."

Yanağımın içini ısııyorum. İçgüdülerim onu savunmamı söylüyor ama hislerim bunu yapmamamı söylüyor. Bunun yerine, ondan bir şeyler öğrenmek için son şansımın üzerine atlıyorum.

"Ayımı nasıl çağırabileceğimi biliyor musun? Ya da gelirse onu burada nasıl tutabilirim?"

Gülüyor. "Madivia, sen olmadan nasıl davrandığını bile bilmiyorum. Tek bildiğim bunun kadim bir büyü olduğu, benden daha eski."

"Ama senden önce hiç Valkyrie yoktu. Nasıl senden daha eski olabilir?"

"Yaklaşan bir savaş var ve bu savaş Valkyrie'lerden de eski yaratıklarla olacak. Devler ilk şafaktan beri dünyamızdalar. Tanrıların olasılıkları eşitleme zamanı geldi."

Yutkunuyorum. "Ve gerçekten benimle başlayacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Featherblade büyük bir güce sahip. Bul onu. Kullan onu. Olmanız gereken kişi olun ve biz de bunu öğrenelim."

BÖLÜM 29

MADDY

W Sigrun beni Odin'in Yüksek Salonu'na geri bıraktığında, yaklaşırken sihirle açılan devasa, dairesel pencereden doğruca uçarken, etrafta kimsenin olmaması beni rahatlatıyor. Eğer diğer kaleler buraya uçtuğumu bilselerdi

Sigrun'un kişisel odası, hepsi benimle aynı şeyi varsayacaktı - Featherblade'den kovulacağımı.

Beni tahtın önüne oturtuyor ve hemen kalkıp gitmesini bekliyorum ama duraklıyor ve parmaklarını büyük koltuğun kollarında gezdiriyor.

"Odin'le tanıştın mı?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Bana döndüğünde yüzünde çok uzaklara ait bir ifade var ve anılarına erişmek, hayatında neler görmüş ve yapmış olabileceğini keşfetmek için şiddetli bir arzuya kapılıyorum.

"Bir gün tanrıların arkadaşlığının görkemini tatman için dua ediyorum, Maddy," diyor omzuma dokunmadan önce ve sonra yerden fırlayıp açık pencereden geri uçuyor. Arkasından bakakalıyorum.

Bazı açılardan beni tamamen önemsiz hissettiriyor, ama diğer açılardan da kendimi yenilmez hissettiriyor.

O haklı mı? Benimle ilgili bir şey mi var? Kadim bir güç, kullanılmamış bir potansiyel?

Hayatım boyunca her an her gün ölebileceğime dair sürekli bir inanç tarafından engellendim. Bunu bana, yapabileceklerimin sırrının açığa çıkacağı korkusuyla dışarı çıkmamı, diğer insanlarla etkileşime girmemi engellemek için mi söylediler? Buz Sarayı kraliyet ailesi olarak güçlerinin sırları takas etmekten ve benzersiz miktarda bilgiye erişmekten geldiğini mi?

Bir ses düşüncelerimi böldü ve etrafımda döndüm. Onu tanıdım. Bu babamın sesi.

Hâlâ buradalar! Bu da Freydis'le konuşma şansım olabileceği anlamına geliyor.

Ona doğru ilerliyorum ama başka bir ses kesiyor ve donup kalıyorum. Bu Kain'di.

"Bana borçlusun," diyor, sesi sert.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim," diyor babam. Ayak sesleri yükselirken en yakındaki sütunun arkasına geçiyorum. Bir gümbürtü, bir homurtu duyuyorum ve sonra onları görüyorum, babam tökezleyerek ortaya çıkıyor ve Kain ona doğru ilerliyor. "Anlaşma falan yok."

"Bir prensesin güvenliği için bilgi," diye homurdanıyor Kain. "Anlaşma buydu."

"Yanlışı prenses," diyor babam. Midem düğümleniyor ve tenim soğuyor.

Ailem güvenliğim için para ödemeyecek.

Ateş perisinin ailemden almayı düşündüğü sırrı alamayacağına inanırsa neler yapabileceğine dair korku, Featherblade'e gelmek için seçilen kişi ben olsam da, şimdiye kadar hayatta kalmış olsam da ve artık büyüye sahip olduğumu görmüş olsalar da, hayatımın Kain'e bir sırrı ödemeye degeceğine inanmadıkları için duyduğum derin üzüntüyle karışıyor.

Önümde üzücü bir farkındalık belirliyor.

Eğer ölürsem, sırrımın ortaya çıkması konusunda asla endişelenmelerine gerek kalmayacak. Tüm bilgilerime, tüm sırlarıma erişimlerini çoktan kaybettiler. Featherblade'e götürüldüğümde tüm takas güçlerini kaybettiler.

"Bir anlaşma yaptık Kral Verglas," diyor Kain.

"Hayır, yapmadık. O anlaşma asla gerçekleşmedi."

Bir ışık patlamasıyla Kain'in kurdu yanı başında canlanıyor. Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. Sütunumun arkasından baktığım yerden onları görebiliyorum. İlerlerken kurdun dişlerinden tükürük damlıyor. Babamın sadece sırtını görebiliyorum ama elleri titriyor, vücudu gergin ve geri çekilmemek için elinden geleni yapıyor. Kurdu göremiyor ama dehşete düşmüş durumda.

"Beni yalnız bırak. Anlaşma falan yok," diyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum. Bir şekilde hem Kain hem de kurdu büyüyor gibi görünürken ve ondan yayılan güç yoğunlaşırken bakıyorum.

Korkudan beslendiğini fark ediyorum.

"Güçsüz, kanatsız bir Valkyrie'den korkuyorsun, kudretli kral," diye tıslıyor Kain. Sesinde zehir var. İçinden kötülük damlıyor. Herkesin söylediği gibi tam bir kötü adam. "Söylentileri duydum ve şimdi doğru olduklarını görüyorum. Güç yerine sırlarla, yiğitlik yerine hileyle hükmediyorsunuz. Sen zayıfsın."

"Sen yiğitlikten ne anlarsın ki?" diye kekeliyor babam. Ama Kain'in büyüdüğü her santime karşılık, babam küçülüyor. Beş fae sarayından birinin kralına hiç benzemiyor.

"Kendi kızının güvenliği için bedel ödemeye razı değilsin." Kelimeler öfkeyle dolup taşıyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Kain bunu neden umursuyor ki? Sırrı önemsiyor, kesinlikle, beni değil.

Babam sığıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Kendini nasıl savunabilir ki? Yakın zamana kadar kimse benim varlığımdan bile haberdar değildi.

"Sen zavallısın," diye tükürüyor Kain.

"Sen bir suçlusun," diye öksürüyor babam. "Bir suçludan başka bir şey değilsin." Daha dik durmaya çalışıyor ve kurt dişlerini gösterip hırlıyor. İçgüdüsel korku damarlarımda dolaşüyor ve kral geriye doğru tökezliyor.

Kain uzun, alçak bir kahkaha atıyor. "Umarım bir gün sana haddini bildirir," diyor. "Tanrılar onu seçti. Onu terk ederek tanrılarını da terk etmiş oluyorsun. Sen lanet olası bir *Veslingr*'sin." Babam hiçbir şey söylemeyince Kain dönüp salondan çıkıyor. Babamın toparlanması uzun zaman alıyor ve toparlandığında sessizce odadan çıkıyor.

Sütundan aşağı kayıyorum, başımı serin ahşaba dayıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Sadece Kain'in önemseydiği için öfkeli olduğunu hayal ediyorum. Bu sadece bir fantezi, onun benim için böyle ayağa kalktığını görmekten besleniyor. Ödeme istiyordu, hepsi bu. Bu yüzden öfke doluydu.

"Umarım bir gün sana haddini bildirir."

Çünkü babamın anlaşmayı bozduğu için aşağılanmasını istiyor, Beni önemseydiği için *değil*.

Babam bana *yanlış prenses* dedi. Kain'in önünde sinmiş ve güvenliğim için ödeme yapmak bir yana, beni kızı olarak kabul etmeyi bile reddetmişti.

İçimde yabancı bir şeyin sıkı sarmalı düğümleniyor. Bu öfke değil. Öfkenin ötesinde bir şey.

"Güç yerine sırlarla, yiğitlik yerine hileyle hükmediyorsun."

Bunu hep biliyordum, elbette biliyordum ama sanki ilk kez yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Kendi aileme olan saygım beni terk ediyor.

Kain'e katılıyorum. Umarım bir gün babama haddini bildiren ben olurum. Şu anda, Kain'in yaptığı gibi onun üzerinde yükselen ve onu dehşete düşüren kişi olmak için her şeyi yapardım. Zayıf *olanın* ben değil, o olduğunu kanıtlamak.

Yiğitlik, onur, cesaret. *Yggdrasil*'in her iyi vatandaşının özü, bir Valkyrie için gereklilik. Ve babamda tamamen eksik.

Sigrun haklı. Geçmişim önemsizleşiyor. Nereden geldiğim ve neye inandırıldığım artık beni ben yapmıyor.

Ama kim olacağımı etkileyebilirim.

BÖLÜM 30

MADDY

I Atölyeye girer girmez Sarra'nın gözlerindeki acıma hissini görebiliyorum.

Bana doğru gelirken ona "Sorun değil," diyorum. "Martom'un yaptığını yapmalıydım, ha?"

Bana sarılıyor, omzuma nazıkçe sarılıyor ve hatırlaması beni duygulandırıyor.

"Sonra nereye gittin?" diye soruyor.

"Sigrun beni Gryphon'un Yuvası'na götürdü."

Nefes nefese kaldı. "Gerçekten mi? Neden?"

"Herkesin ona ayı hakkında anlattıklarını bana sormak istedi. Onun *val-tivarını* gördüm."

"Bana her şeyi anlat," diyor Sarra.

"Sadece konyağın varsa."

"O kadar kötü mü?"

Ona gülümsüyorum. "O kadar da kötü değil. Sadece... şok edici." Uzun bir nefes aldım. "Bayılmalar ölümcül değil."

"Freya'nın kedileri, bu harika!" Ellerini heyecanla önünde kavuşturarak bana bakıyor. Ona tekrar sarılmaktan kendimi alamıyorum.

"Biliyorum."

"Sigrun seni iyileştirdi mi? Bunu yapabildiğini bilmiyordum!"

Başımı sallıyorum. "Hayır, hayır, birinin ölüm işaretine sahip olup olmadığını bildiğini söyledi ve ben... değilim."

Sarra'nın gülümsemesi duraksıyor. "O zaman neden seni öldüreceklerini söylediler?"

"Ya yanlış anladılar ya da yalan söylediler."

Sarra bana göz kırpmıyor, sonra dönüyor. "Biraz konyak bulacağım."

Ona her şeyi anlattığımda, ailemle aramda geri dönemeyeceğim bir çizgiyi aştığımdan daha da emin oluyorum. Bilseler de bilmeseler de vazgeçtiler.

"Erik'le konuşacak mısınız? Yani, her zaman uyanacak olman harika ama Sigrun seni hâlâ öldürebilecekleri konusunda haklı. Bir Valkyrie olmak her zaman rastgele bayılmak için çok tehlikeli."

"Biliyorum. Erik'le konuşacağım ama hafıza büyümü öğrenmesi riskini göze alamam ve bu iki şeyin birbiriyle bağlantılı olduğundan eminim."

"Karartmalar durursa buz galerine erişimini kaybedeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye soruyor.

"Evet."

"Vazgeçmeye değer mi? Güvenliğiniz için?"

Cevaplaması çok zor bir soru ve omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Sanırım biraz daha düşünmem gerek." Bu beni gerçekten bir yere götürür mü? Buradaki insanlar hakkında elimde bir şey var mı bilmiyorum, ama olsa bile, şantaj - aldatma ve sırlarla yönetme - hayatımı yaşamak istediğim yol mu?

Bu kadar çok bilgiyi hatırlamak öğrenmeme yardımcı oluyor ama havada, su altında ya da bir şeye tırmanırken bayılmamak, enfeksiyonu durduracak bir tentürün tam tarifini hatırlayabilmekten kesinlikle daha önemli. Diğer herkes onsuz idare ediyor.

Yanımdaki keseye bir göz atıyorum. Eğer kayıt odasına girersek, orada bulacağımız tüm bilgileri ezberlemek için sihrime ihtiyacım olacak. Başka hiç kimse gerçek kâğıt parçasını yanına almadan bunu yapamaz. Bir parçam Featherblade'in kasayı bana göstermeyi bu yüzden seçtiğinden oldukça emin. Çünkü Featherblade benim ve başka kimsenin bunu yapamayacağını biliyor.

"Sigrun'dan çaldım sayılır," diye itiraf ediyorum ve brendimin geri kalanını deviriyorum.

"Ne çaldın?"

"Yan tarafta bazı anahtarlar vardı ve Gryphon's Nest'teki diğer odalar için olduklarını varsaydım ve onları aldım."

"Bunu neden yaptın ki?"

"Az önce bana ölmeyeceğimi ve tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu söyledi."

"Sana yalan söylediklerini *bilmiyorsun*." "Ben hala bir yalanı yaşıyorum. Kain dürüştür."

"Yani anahtarları onun için mi çaldın?" Sesinde hafif bir korku var ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Featherblade'in bana kasayı göstermesinin bir sebebi var. Sanırım orada benim için, sadece benim ulaşabileceğim bir şey var."

"O zaman onunla bir anlaşma yapmalısın," diyor.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Yani şimdi bunu yapmam *gerektiğini* mi düşünüyorsun?"

Homurdanıyor. "Kesinlikle hayır, ama yapacağını biliyorum." Haklı.

Kain de biliyor. Yıllardır biliyor.

"İki yüz yıldır burada olduğunu ve Featherblade'in her santimini keşfettiğini ama o kasayı hiç görmediğini söyledi. Hücreler onunla konuşmam için beni içeri aldılar ve sonra beni doğruca o kapıya götürdüler. Featherblade beni orada istiyor."

"O zaman içeriden istediği şeyi alırsa kimseye zarar vermeyeceğinden emin olmalısın. Kontrolü ele almalısın."

"Kontrol mü?" Ona bakakaldım. "Kain'in kontrolü mü? Az önce babamın ödünü koparışını izledim. Kain'i kimsenin kontrol edemeyeceğini söylediğimde bana güven," diyorum.

"Kasaya erişim dışında istediği bir şey var mı?" diye soruyor.

Duraksıyorum. "Evet. Sanırım ailemin ona söz verdiği sır bende. Ne olduğunu bilmiyorum ama ailem verdiği göre galeride bir yerlerde olmalı diye düşünüyorum. Ama hafıza sihrimi bilmiyor olamaz, yoksa beni tamamen kontrol edebilirdi."

İçini çekti. "Peki, onunla takas etmek için kullanabileceğin bir şey bulmaya çalış."

Başımı salladım. Haklı.

"Brynhild onunla buz büyüğü eğitimi yapmam gerektiğini söylüyor," diyorum uzun bir sessizlikten sonra.

"Brynhild haklı. Bir daha böyle kontrolünü kaybedemezsin," diyor.

"Biliyorum."

"Bugün ayını görmeyi gerçekten umuyordum," diyor Sarra uzun bir sessizlikten sonra sessizce.

Hayal kırıklığı içime işliyor. "Ben de öyle. Belki de sadece hayatım tehlikede olduğunda ortaya çıkıyordur. Saygınlığımı kaybetmek yeterince güçlü bir motivasyon değil."

"Bence daha fazla kontrol sahibi olduğunda onu çağırabileceksin. Büyü konusunda daha iyi olmalısın. Brynhild'le alacağın dersler eminim sana yardımcı olacaktır ama bugün sadece Cuma ve Salı gününe kadar büyü pratiği yapmayacaksın." Sarra bana bakıyor ve ben daha o söylemeden ne söyleyeceğini bildiğim için inliyorum. "O zamana kadar gidip ondan bire bir ders istemelisin."

"Benden nefret ediyor," diyorum.

"Valdis ve Harald'dan güçlenmek için yardım istedin ve boş zamanlarının çoğunu kalkan inşa ederek, tur atarak ve ağırlık kaldırarak geçiriyorsun. Şu anda sana verilen en önemli avantajı neden görmezden geliyorsun?"

"Görmezden gelirdim çünkü o tam bir cadı," diye homurdanıyorum. "Tüm Featherblade'de hiç kimse bana kendimi onun kadar küçük hissettirmedi. Orgid ve Inga istedikleri kadar nahoş olabilirler ama zaten onlara saygı duymuyordum, bu yüzden üzerimde kendimi bok gibi hissettirecek kadar güçleri yok. Öte yandan Brynhild'e çocukluğumdan beri hayrandım ve o beni küçük düşürdü."

"Buz büyüğünü kontrol etmene yardım edebilecek tek kişi o." Sarra bana Freydis'i hatırlatırcasına omuz silkiyor.

"Peki." İç çekiyorum. "Kız kardeşimi ne yapacağım?" Artık aklımda olduğu için soruyorum.

Sarra'nın sert bakışı yumuşuyor ve kolumu sıkıyor. "Zaman alacak ama kendine gelecektir."

"Geleceğini sanmıyorum. Onu hiç böyle görmemiştim."

"Pes etme, Maddy."

Vazgeçme. Günümüzün mantrası bu gibi görünüyor.

BÖLÜM 31

MADDY

W Herkesin orada olması gerektiği söylendiği için konyağı bırakıp Şampiyonlar Töreni için Odin'in Yüksek Salonu'na gitmek zorunda kaldık.

Başım dik bir şekilde salona giriyorum.

Herkes ne olduğunu gördü ve ben bunu değiştiremem. Yine de umurumda değilmiş gibi davranabilirim.

Doğruca Martom'un durduğu yere gidiyorum ve omzuna garip bir şaplak atıyorum. "Keşke ben de senin yaptığını yapacak kadar akıllı olsaydım," diyorum. Bana sırtıyor.

"Sen olmasaydın bunu asla düşünemezdim." Birkaç kişi gülünce gerginliğin bir kısmı bedenimi terk ediyor - çünkü bizimle *birlikte gülüyorlarmış* gibi geliyor.

"Tebrikler," diyorum.

"Ben mutfaktaki kızlarla konuşacağım," diyor Sarra bana garip bir şekilde.

"Konuşmaya izniniz var," diyorum.

"Buradaki thrallmasterlar oldukça rahattır, ama yine de," diyor omuz silkerek, "dikkatleri üzerime çekmemeyi tercih ederim." Kolumu sıkıyor, sonra diğer kölelerin devasa alanın yan tarafında toplandığı yere doğru ilerliyor.

Odayı tarıyorum. Her zamanki gibi Kain'i arıyorum ama onu göremiyorum. Inga ve Orgid odanın diğer ucundan bana ters ters bakıyorlar ama ben

Eldith'i de göremiyorum, bu yüzden bal likörü fıçılarıyla kaplı bir varilin yanına gidiyorum.

Karışıma bal likörü eklemenin muhtemelen kötü bir fikir olduğuna dair yeterince brendi içtim ama kafamdaki kaosu yavaşlatacaksa umurumda olduğundan emin değilim.

Navi yanımda beliriyor. "Neden bizim odamızda uyumuyorsun?" diye soruyor.

"Beni özleyeceğini düşünmemiştim." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum.

"Eğer orada olmayacaksan, eşyalarını dışarı çıkarabilirsin."

"Umarım yakında Ayı Kanadı'nda olurum," diyorum. Belli ki blöf yapıyorum. Henüz Ayı Kanadı'nı bile göremiyorum.

"Neden ayın bugün o kadar insanın önünde ortaya çıkmadı? Kelimenin tam anlamıyla yüzüstü düşmene izin verdi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve sonra yüzüme bir gülümseme daha yerleştiriyorum. "Yakında *val-tivar*'ımın kontrolünü ele geçireceğime eminim." Navi'nin gözlerinde endişe titreşiyor ve sözlerime pişman oluyorum. "Branka'nın yaptığı gibi beni ele geçirmek üzere değil, öyle bir kontrol eksikliği değil," diyorum aceleyle. Aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama kesinlikle herhangi bir noktada bir berserker olma arzusuyla ele geçirilmiş gibi hissetmiyorum.

Navi bir süre hiçbir şey söylemiyor ama yanımda duruyor, içinde sudan başka bir şey olduğundan şüphelendiğim bir testiden yudumluyor. Onunla geçirdiğim en uzun zaman bu ve bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin değilim. Ona güvenmiyorum. Bana karşı kaba davranıyor ama amaçları tamamen *Yggdrasil*'in iyiliği için gibi görünüyor. Orgid ve Inga'nın gibi bencil ya da kişisel değil.

"Eğer kontrol etmeyi öğrenmezsen büyü hepimiz için tehlike arz edecek," diyor sonunda ve ben iç çekiyorum. *İşte yine başlıyoruz.*

"Biliyorsun, kimse senden Featherblade'in müdürü olmanı istemedi," diyorum.

Bana bir bakış fırlatıyor. "Valkyrie'ler bir takım olarak çalışır," diyor. "O zaman belki de bir takım oyuncusu gibi davranmaya başlamalısın," diye cevap veriyorum. "Bir takım sadece onun kadar iyidir."

"En zayıf halka," diye bitiriyorum. "Evet, bana daha önce de söylemiştin. Bugün senin bu saçmalıklarına ihtiyacım yok, Navi."

Sakinliğimi kaybettiğim için sinirlenerek ondan uzaklaşıyorum. şu anda başkalarının yanında olmak istemiyorum; Sarra'nın atölyesine dönüp bugün başıma gelenler hakkında ne hissettiğimi çözmek istiyorum. Ve aldığım iyi haberi kutlamak. Bir gong sesi duyuluyor ve hepimiz tahta doğru bakıyoruz. Kain hariç Valkyrie'ler tahtın önünde duruyor ve Harald elinde küçük bir

şişe.

"Rook Martom!"

Martom ona doğru ilerliyor ve Brynhild ışılıyor.

"Bu Sigrun'dan, bugün kazandığın için bir ödöl. Başka neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyor." Küçük erkeğin omzuna vuruyor ve herkes alkışılıyor.

"şişenin içinde ne var acaba?" Yanımdaki bir dişinin arkadaşına fısıldadığını duyuyorum.

Meraktan tükenmemiş olmam, beynimin kapasitesi kadar dolu olduğunun kanıtı.

Bayılmalar ölümcöl değil. Martom'un şişesinde ne olduğu kimin umurunda? Ölmek üzere değilim.

Martom'a ödölü takdim edildikten sonra Fae'ler tekrar odanın içinde dolaşmaya başladı ve ben de aceleyle Sarra'nın yanına gittim.

"Ben yatmaya gidiyorum,"

diyorum ona. "İyi dinlen."

Dinlenmek pek mümkün görünmüyor ama başımı sallıyorum. "Yarın görüşürüz. Peki ya Sarra?" Sesimi alaltıyorum ve kolundan çekiyorum. Diğer insanlardan uzaklaştı.

"Ne?"

"Sana hiç teşekkür etmedim. Neşen... Onu duymadan devam edebilir miydim bilmiyorum. Her şeyi değiştirdin ve sana minnettarım."

Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bir şey değil."

Ateşin önüne yerleşiyorum ve korları söndürmek için buz atmaya çalışıyorum.

Sıcaktan bıktım. Soğuğu özlüyorum. Belki de bu yüzden kazara kendimi dondurup duruyorum, diye düşünüyorum pişmanlıkla.

Bugün yaşadığım klostrofobik tepki endişe vericiydi, ancak güncel kaygılarım arasında arka sıralarda yer alması gerekecek.

Çoğunlukla söndürmek için ateşin üzerine bir miktar lapa kıvamında, yarı donmuş su sıçırıyor.

Galeriye gidip bugün olanları saklamam gerektiğini biliyorum. Ama bu çok fazla. Freydis'in beni reddetmesi, güç sergisinde kendimi aptal durumuna düşürmem ve babamın bir pislik olduğunu ilk elden görmem tek başına çok ağır olurdu. Ama her gün korku içinde yaşamak zorunda olmadığımı öğrenmek?

Uzun bir nefes alıyorum ve bunu içime sindirmeye çalışıyorum.

Hiçbir şey bundan daha önemli değil. Bunun bana söylenmesini defalarca hayal ettim, bu sözleri duymayı çok istedim.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bayılırken hayal ediyorum. Bunu hissetmeme, zihnimde yaşamama izin veriyorum. Sadece uyanamayacağım korkusunu ortadan kaldırıyorum.

"Bunu bir daha asla hissetmek zorunda kalmayacağım," diye fısıldıyorum. "En azından ayımla buluşmayı deneyecek ve kanatlarımı kazanacak kadar uzun yaşayacağım. Bir Valkyrie olabilirim."

Gerçeklik, neşeli lanet gerçeklik, nihayet şokun devasa duvarını deliyor ve bu sefer güldüğümde, histerinin bir kenarı yok. Gözlerimi açıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Artık her şey farklı olacak. Sigrun'un sözlerini yaşayacağım. Kendi geleceğimi kendim yaratacağım ve bu korkudan arınmış bir gelecek olacak.

BÖLÜM 32

MADDY

Archery antrenmanı ertesi sabah iyi gidiyor ve oklarımın neredeyse her birini hedefe ve çoğunlukla olmasını istediğim yere isabet ettiriyorum. Bugün hiç olmadığım kadar azimli hissediyorum.

Buraya geldiğimden beri. Aslında kendimi yenilmez hissediyorum.

Bu duygu, güç gösterisinde yaşananların utancını gölgede bırakıyor ve kendimi bütün gün gülümserken buluyorum. Diğerleri bana tuhaf tuhaf bakıyor ama umurumda değil.

Bayılmayacağım ve asla uyanmayacağım. Bana nasıl isterlerse öyle baksınlar.

Öğleden sonra ilk kez diziliş talimleri yapmaya başladık. Dehşete kapılıyorum, konsantre olmakta inanılmaz zorlanıyorum. Birlikte durmak, birlikte hareket etmek, birlikte kalkan kaldırmak, birlikte kılıç sallamak, talimatları dinlemek ve uygulamak gibi bir sürü şey var ve bunlar bana hiç uymuyor. Aklım sürekli Kain'e ve kasaya, kız kardeşime ve aileme, ayıma, kalkanımı tamir etmeye ve Orgid'in soylu ailesi hakkında sahip olabileceğim sırlara gitmeye çalışıyor.

İki saat içinde yanlış adım attığım ya da talimatları düzgün takip edemediğim için yüz kere ismimin söylendiğini duymuş olmalıyım. Ayrıldığımda diğer kalelerin çoğu bana ters ters bakıyor ama içimde suçluluk duyacak bir şey yok.

O gece zihnim uyuyamayacak kadar meşgul ve Kain'le dolu.

Galeride dört farklı heykelde saklamak için kendimi dünkü her şeyin korkunçluğunu yeniden yaşamaya zorlamak bile huzursuzluğumu gidermedi ya da odağımı değiştirmede.

Beni babama karşı savunmasının anısı, bulmaya çalıştığım her huzurlu anı işgal ediyor.

Onda bir şey vardı, güç, kontrol...

Bu beni biraz korkutuyor, çünkü bir **p a r ç a m ı n** bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istediğini inkar edemem.

Frost Giant'tan sonra onunla yaptığım konuşma kafamda dönüp duruyor.

"Sana söylemiştim. İnsanları incitmene yardım edemem. Kendimle yaşayamam. Ben öyle biri değilim."

"Olabilirsin ama. Sende bunu görüyorum."

Bunu ona güvenmemi istediği için söyledi, onun gibi olduğumu düşündüğü için değil.

Sadece onu böyle görmek bana çekici geldi.

Yastığıma doğru inledim. Bende bir sorun var ve ondan çok ama çok uzak durmam gerekiyor.

Kitap okumak genellikle uykumun gelmesine yardımcı olacak kadar beynimi meşgul eder, ama kitabıma uzandığımda parmaklarım Sigrun'un bana verdiği haritanın üzerine kapanıyor. Güzelce mürekkeplenmiş çizgilere bakıyorum. Featherblade'in benimle ilgilendiğini vurgulamak dışında b u n u bana neden verdiğinden hâlâ emin değilim.

Haritada Ayı Kanadı dışında daha önce görmediğim bir şey yok. Parmaklarımı mürekkebin üzerinde gezdiriyorum ve *katakomb hücreleri* olarak işaretlenmiş alana ulaştığımda donup kalıyorum. Harfler oluşuyor ve küçük, koyu bir çizgi sayfa boyunca kıvrılıyor. Çizimin en altında temsil edilen suyun altında hareket ediyor.

Nefesimi tutuyorum.

Masal Bekçilerinin Kasası.

Odin'in kuzgunu, bu mahzen. Harita bana kasayı gösteriyor.

Daha önce emin değildiysem bile şimdi tamamen eminim. Kain olsun ya da olmasın, o kasaya gireceğim.

"Pekâlâ," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sonsuz gibi görünen ağaç kabuğu kütlesine bakarak. Havadan görüldüğü gibi değildi. Harita üzerinde ne kadar çalışsam ve bana bir rota göstermesini ne kadar istesem de, kanatlar olmadan Gryphon's Nest'e ya da kayıt odasına nasıl ulaşacağıma dair hiçbir şey bulamadım.

Tek bir yol var, o da tırmanmak. Sinirlerimi bastırdım. Tırmanırken bayılırsam düşeceğimin tamamen farkındayım ve Sigrun'un odaları olduğundan emin olduğum yeri görebileceğim bir rota seçmeye çalışırken, hayatta kalamayacağımdan eminim.

Yine de tırmanışın kendisi çok zor görünmüyor. Bir sürü tutamak, sarmaşıklar, dallar, budaklar ve ağaç kabuğunda budaklar var. Kesinlikle yapılabilir.

"Tamam, Maddy. Hadi gidelim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel."

Bir elimi ağaç kabuğunun üzerine koyuyorum. Katı bir his veriyor. Kendimi yukarı çekiyorum, botlarım dayanak buluyor. Üç adım yukarı çıkınca duraksadım.

Bu çok aptalca.

Devam etmek istiyorum. Kendimi ağaca tırmanmaya zorlamak istiyorum ama yapamıyorum. Eğer bayılırsam, ölürüm. Ve her ne kadar kasaya girmek istesem de, bunun için ölmeye razı değilim.

Hayal kırıklığı içimde sel gibi akıyor. Featherblade beni o kasada istiyor, bunu açıkça belirtti, ama lanet ağaca tırmanamazsam kapıdan geçmek için gereken bilgiyi nasıl alacağım?

Aşağı atlıyorum, sertçe yere iniyorum ve kendime bir dizi küfür etmeme izin veriyorum. "Odin'in taşakları." Gözlerimi ağaç kabuğuna dikerek damgalıyorum.

Artık sihrim var. Kendime ağaca çıkan bir buz merdiveni yapabilir miyim?

Boynumu kıvrıp yukarıya bakıyorum ve elimi deneysel olarak kaldırıyorum. Avucumdan buz fışkırıyor ama sadece ağaca çarpıp kayboluyor.

Buz merdivenine hayır o zaman.

Navi'nin sözleri aklımda çınlıyor. *"Neden ayın ona ihtiyacın olduğunda ortaya çıkmadı? Neden yüzüstü düşmene izin verdi?"*

"Şu anda onun yardımı gerçekten işime yarayabilirdi," diyorum, hâlâ ulaşılmaz binaya bakarak. "Eminim aylar ağaçlara tırmanabilir."

"Elbette tırmanabiliriz."

Sesi duyunca nefesim kesildi. Bir an için kafamın içinde mi yoksa gerçekten duydum mu anlayamıyorum ve dalın üzerinde dönüyorum.

Donup kaldım.

Önümde cisimleşiyor. Beyaz ayı yavaş yavaş katılaşıyor. Bir kez daha, büyüklüğü beni şaşırttı. *Kocaman*. Kürkü parlak, bembeyaz, pençeleri ise simsiyah, tıpkı gözleri ve burnu gibi. Dudakları geriye kıvrılıyor ve elim kadar uzun dişleri görünüyor.

"Ama ben bir savaşçıyım, bir ulaşım aracı değil. Şimdi, düşmanlarımız nerede?"

Kocaman kafası bir o yana bir bu yana sallanıyor ve nefes almadığımı fark ediyorum.

"Sen buradasın." Sözlerim zar zor duyuluyor ama devasa gözleri benimkilere sabitleniyor.

"Şimdilik."

"Sen... inanılmazsın."

"Evet." Yapraklı çevreyi taramaya geri döndüğünde ona bakıyorum. "Burası sıcak. Kar nerede?"

Arkamdaki sandığa uzanıyorum, kendimi sabitleyecek bir şeye ihtiyacım var.

O burada ve benimle konuşuyor.

"Featherblade'de kar yok."

Bakışları tekrar bana döndü. "Ne? Neden olmasın? Kar muhteşemdir." Başımı salladım. "Öyledir. Senin adın ne?"

"Thyrvi," diye cevaplıyor.

"Thyrvi," diye tekrarlıyorum fısıltıyla. "Benimle değilken nereye gidiyorsun?"

"Hiçbir yere. Ben sadece... yokum." Kaşlarımı çatıyorum, bunu hayal etmeye çalışıyorum. Hayal edemiyorum. "Bu boktan bir şey," diyor ve ben gözümü kırpmıyorum.

Küfür ediyor. Dev büyüğü ayı yemin ediyor.

Bana doğru bir adım atıyor, dal onun devasa ağırlığıyla hareket ediyor. "İşte bu yüzden beni burada tutmayı öğrenmelisin."

"Deniyorum."

"Daha çok dene. Devler nerede?" Havayı kokluyor. "Ne?"

"Devlerle savaşmaya hazırım. Neredeler? Korkunç pençelerim karşısında bedenlerinden fışkıran hayat kanlarının selini hissediyor olmalılar." Alçak sesle hırlıyor ve dalı tekrar pençeliyor.

Küfrediyor ve dövüşmek için yanıp tutuşuyor.

Onun gücünü, göz korkutmanın ötesindeki aurasını hissedebiliyorum ama sanki bir şekilde balonun içindeyim ve ondan kesinlikle korkmuyorum.

"Featherblade'de hiç dev yok. Burası güvenli."

"Burası daha önce bir Buz Devi'nin yaşam kanının muhteşem tadını tattığım yer değil mi?"

"Evet, ama burada olmamaları *gerekiyordu*."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi. "Peki ya seni sudaki gölge büyüsüyle öldürmeye çalışan fae?" Kalçalarının üzerine çöktü. "Onları lime lime edelim ve herkese gösterelim-"

Sözünü kestim. "Onu öldüremezsın."

"Neden öldüremem?"

"Çünkü o da benim gibi Valkyrie olmak için eğitim alıyor."

Ayı doğruldu ve bana baktı. "Seni öldürmeye çalıştı." "Evet."

"Yani o senin düşmanın."

"Evet."

"Ama... düşmanı öldüremez miyiz?" Başımı salladım.

"Doğru."

Kocaman poposu dala çarpıyor. "Ve hiç kar yok."

"Kar yok," diye fısıldıyorum.

"Tanrılar beni neden buraya gönderme zahmetine katlandılar bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Thyrvi?" Kocaman gözlerine bakıyorum. Kadim bir bilgelik taşıdığını düşündüğüm gözlerine. "Nasıl var olduğun ya da seni nasıl kontrol edebileceğim hakkında bir şey biliyor musun?"

"Beni kontrol etmek mi?" Ses tonu öfkeliydi. "Ben kaba kuvvet ve muhteşem bir vahşiyim! Beni kontrol etmene gerek yok. Kendini bana bırakmalısın. Birlikte, sana karşı çıkmaya cüret eden herkesi yok edebiliriz!"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Başını salladı. "Akıllı olan sensin. Sen halledersin."

"Sen..." Ona ne sorarsam işe yarar bir şey elde edebileceğimi düşünmeye çalışıyorum. "*Beni* kontrol edebilir misin?"

Uzun bir duraksama oldu ve sonra başını eğdi. "Hayır." "Az önce denedin mi?"

"Evet."

"Bana ne yaptırmaya çalıştın?"

"Seni öldürmeye çalışan fae'nin nerede uyuduğunu söyle bana."

Elimi alnıma sürüyorum. "Kaç yaşındasın sen?" Onda belirgin bir çocuksuluk havası var. Korkunç, ölüm makinesi bir çocuk.

"Benim bir yaşım yok. Ben senin bir parçanım."

Bu şu anda o kadar imkânsız görünüyor ki, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Düşmanlarla savaşmaya geldim ama düşman falan yok," diyor ve şimdi sesi sıkılmış gibi çıkıyor.

Onu nasıl çağırdım? Buraya savaşmaya geldiğini sanıyordu. Belki de Featherblade gerçekten de kayıt odasına girmeme yardım etmesini istiyordur?

"Tırmanabilir misin?"

"Elbette tırmanabilirim." Sesi yine kızgın.

"Beni oraya götürebilir misin?" Ağacın tepesindeki Gryphon'un Yuvası'nı gösteriyorum.

"Orada öldürülecek düşmanlar var mı?"

"Erm..." Ona yalan söyleyip söylemeyeceğime karar veremeden, dış hatları parıldıyor. "Hayır!"

Ayağa kalkıyor ve kürkünü sallıyor. "Durdur şunu. Bu ağacın tepesinde bizi bekleyen düşmanları bulmak ve onları doğduklarına pişman etmek istiyorum," diye hırlıyor.

"Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum!" Ona doğru ilerliyorum ama artık yarı saydam.

"Sende büyü var, değil mi?"

"Evet, ama-" Elim uzatıyorum, buz oluşmasını istiyorum. Oluşuyor ve etrafımdan fırlıyor ama Thyrvî'nin içinden geçip gidiyor.

Tamamen yok olmadan önce duyduğum son şey, belirgin bir şekilde alaycı bir "Akıllı olanın sen olduğun konusunda söylediklerimi geri alıyorum."

Nabzım hızla atarken onun kapladığı boşluğa bakıyorum.

Az önce *val-tivar*'ımla tanıştım. Adı Thyrvi ve şu ana kadar herkes gibi o da beni hayal kırıklığına uğrattı.

BÖLÜM 33

MADDY

S Atölyeye döndüğümde Arra odasında değildi ve bunun iyi bir şey olup olmadığını merak ediyorum.

Hemen galeriye gidiyorum ve Thyrvi ile yaptığım kısa da olsa tüm konuşmayı saklıyorum. Elimde parlayan bir papatya heykeli kalıyor ve onu sık sık ziyaret edeceğimi biliyorum. Oradayken, onun adını araştırıyorum.

Sarra'nın sessiz atölyesinde ellerimde kadim rünlerden oluşan hayalet bir kitap belirliyor. Thyrvi'yi bulana kadar göz gezdiriyorum. "Şimşek Savaşçısı," diyorum yüksek sesle.

Dudaklarımı bir sırtış kaplıyor. Kaderler, onun kalmasını nasıl sağlayacağımı bulmalıyım.

Heyecandan başım dönüyor, devasa ayıyı zihnimde her canlandırdığımda tüm vücudum karıncalanıyor.

O gerçek. Onu uydurduğumu düşündüğümünden değil, ama onunla konuşmak, onunla gerçekten sohbet etmek, ne kadar beklenmedik olursa olsun, bir rüya gibi görünüyor.

Onu burada nasıl tutacağımı bulmamı istiyor, yani sorun kesinlikle bende. Sözleri bana geri geliyor. *Akıllı olan sensin.* Gerçekten öyle miyim?

Dalgın dalgın haritaya bakıyorum, parmaklarım kasanın bulunduğu alanın üzerinde geziniyor. Hâlâ oraya girmek istiyorum ama *val-tivar'*ımla olan etkileşim odağımı değiştirdi. *Bunu yapmak zor değil,* diye düşünüyorum iç çekerek.

Sihrimin kontrolü çok önemli gibi görünüyor. Thyrvi büyümün bir parçası ve onun görünüp kaybolması buz ve kar baloncuklarım kadar düzensiz. Anahtar bu olmalı. Fark yaratacak başka bir şey düşünemiyorum.

Yarın sabah Pazar ve ilk iş olarak Bilgin Ambarı'nda rünler dersimiz var. Brynhild ile konuşma düşüncesi midemi kurşunla doluymuş gibi hissettiriyor ama burada bana yardım edebilecek başka kimse yok. Eğer kana susamış, küfürbaz ayımı tekrar görmek istiyorsam, o korkunç buz-fae'ye yalakalık yapmam gerekecek.

Ertesi sabah deli gibi erken kalkıyorum ve yıkanıp giyinir giyinmez doğruca Kuş Kanadı'na gidiyorum. Hangisinin Brynhild'in kapısı olduğunu bilmiyorum ama bu sorunu çözmekten kurtuluyorum çünkü kapıya ulaşır ulaşmaz onu kütüphanede görebiliyorum. Kapıyı çaldığımda açıyor ve bana kaşlarını çatıyor.

"Runes iki saat sonra." "Buz büyüğü için geldim."

"Büyü eğitimi Salı günü," diyor.

"Erken başlayabilir miyiz diye merak ettim, *hersir*," diyorum olabildiğince kibar bir şekilde.

"Salı günü güç gösterisinde sergilediğin utanç verici performanstan sonra bunu anlayabiliyorum," diye mırıldandı. Utanç duygusu yukarı doğru tırmanıyor, ama beni hafifçe bile ele geçiremeden onu yere seriyorum.

"*Val-tivar*'ımı kontrol edebilmek istiyorum," diyorum kararlılıkla.

Brynhild tek kaşını kaldırıyor. Kesinlikle mükemmel görünüyor, güzelce örülmüş saçları zarif bir şekilde başının üstüne yığılmış, kanatlarındaki tüyler parlıyor.

"Senin *val-tivarın*," diyor düşünceli *bir* şekilde. Gözlerini kıyafetlerimin üzerinde gezdiriyor, onları ilk kez fark ediyor ve diğer kaşı kalkıyor. "Benim eski savaşçı kıyafetlerimi mi giyiyorsun?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. "Valdis, Margaery'den bana kıyafet bulmasını istedi, çünkü yanımda hiç kıyafet getiremedim." Bana savaşçı olmadığımı söyletmesini bekliyorum.

ya da hırsız olarak adlandırılmayı hak etmiyor ama başını sallıyor.

"Evet, sana yakışıyor. Senin konumundaki biri için bu daha mantıklı. Neden sihrini kontrol etmenin *val-tivarını* kontrol edeceğini düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sence de öyle değil mi?"

"Öyle olacağına eminim. Büyünü kontrol etmenin tek yolunun bu olduğuna inanıyorum.

val-tivar," diyor. "Sadece neden böyle düşündüğünü merak ediyorum."

Burada durup benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğim ama onun yardımına ihtiyacım var, bu yüzden onun oyununu oynamak zorundayım.

"Onunla dün tanıştım ve benimle birlikte Featherblade'de kalmak istiyor."

"*Val-tivar*'ınla mı tanıştın?" diyor. Sözleri yine meydan okumaktan çok düşünceli.

"Burada kalamamasının kendi suçu olmadığını, benim suçum olduğunu söylüyor ve sanırım onun üzerindeki kontrolümü geliştirebilmemin tek yolu yeni buz büyümde daha iyi olmam."

Brynhild bir süre konuşmuyor ve konuştuğunda da ses tonu dikkatli. "Onu nasıl yanında tutacağını öğrenmenin sana bağlı olduğunu mu ima etti?"

"İma etmedi, açıkça söyledi," diye cevap veriyorum.

"Seninle konuştu mu?"

"Evet," diyorum kaşlarımı çatarak. Brynhild bana tuhaf bir ifadeyle bakıyor. "Tüm *val-tivar* bağlılarıyla konuşur, değil mi?"

"Bizimle konuşuyorlar, evet, ama bu seninle benim iletişim kurma şeklimiz gibi değil. Biz imgeler, hisler, izlenimler, duygular ve komutlar aracılığıyla iletişim kurarız. Onlar konuşmuyor."

Thyrvi ile ilgili herhangi *bir* şey normal mi?

"Yani bu ayıyla tamamen sözlü bir konuşma mı yaptınız?"

"Yani sesi kafamın içindeydi ama evet, bir sesi, bir tonu, kelimeleri vardı. Aslında küfretmeyi seviyor."

Brynhild bir an için gerçekten şaşırmış görünüyor ve sonra kuşu yanı başında canlanırken eli çenesine gidiyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bakmak kabalık mı bilmiyorum ama bakmamak elde değil. Mavi bir baykuş, gözleri ışıltılı safir gibi. Tüyleri, masmavinin imkansız bir tonu, parlıyor ve kalp şeklindeki yüzü çerçevelemiş

buz mavisi tüyleriyle. İnkâr edilemez bir bilgelik ifadesiyle bana bakıyor.

"Onu görebiliyorsun," diyor Brynhild.

"Evet."

"Diğerleri bana durumun böyle olduğunu söyledi."

"Çok güzel," diyorum. Bu doğru, ama baykuş beni korkutuyor. Kendimi durduramadan bir sonraki soru dudaklarımdan dökülüyor. "Buz Sarayı'na döndüğümüzde bana ne yapmasına izin verdim?" Yaratığın kocaman gözleri bana kırışıyor.

"İçinde senin olduğun bir gelecek görmesine izin verdin."

"Gelecek mi?" Gözlerimi ona çeviriyorum. "Ne gördün?"

"Featherblade'i sonsuza dek değiştirdiğini gördüm."

Üzerime bir şok çöktü.

"Ama gelmemi istemedin," diye fısıldıyorum. "Bu onu daha kötüye değiştirdiğim anlamına mı geliyor?"

Brynhild uzun bir süre beni düşündükten sonra omuz silkiyor. "Her ne hareket halindeyse durdurmak beni aşar, o yüzden sana söyleyebilirim. Gördüğüm gelecekler çeşitli ve öngörülemez. Pek çok sonuçtan birini görebiliyorum ama genellikle birden fazla okuma yapabiliyorsam bir tema mevcut oluyor. Featherblade'i değiştireceğinizi biliyorum ama *nasıl* değiştireceğinizi ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olacağını bilmiyorum. Gördüğüm gelecekte sahip olduğun bu yepyeni *val-tivar* türü mü sorumlu, yoksa *Yggdrasil*'deki en tehlikeli ateş-fae ile arkadaşlık ettiğin için mi bilmiyorum. Tek bildiğim, burası ve muhtemelen burayı takip eden diğer Valkyrie'ler üzerinde bir etkiye sahip olacağın."

Ona bakıyorum. Featherblade'in benimle ilgilendiği konusunda haklı olduğunu biliyorum. Artık bunu çürütmek için çok fazla kanıt var.

Ama yine de burada ölme olasılığı en yüksek olanın ben olduğuma inanıyorum. Hâlâ güçlerim üzerinde en az kontrolü olan ve savaş alanında zindelik, güç ve beceri bakımından en eksik olan benim. Uzun bir nefes verdim.

"Ben iyi bir insanım *hersir*," diyorum, sessizce ama inanarak. "Featherblade'e ya da buradaki kalelere zarar verecek bir şey asla yapmam."

"Birçokları farkında olmadan bu dünyaya büyük kötülükler salıyor," diyor. Kain'den bahsettiğini biliyorum.

"Ben de dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek istiyorum," diyorum. "Dışarıda beni boğmaya çalışan, bana zarar vermekten zevk alan kaleler var. Beni hiç böyle davranırken gördün mü?"

Bir süre daha düşündükten sonra başını sallıyor. "Sende kötü niyet ya da zalimlik sezmediğim doğru. Ama kolay etkileniyorsun. Genç ve naifsin."

"Çünkü tüm hayatım boyunca bir kuleye kapatıldım," diyorum, kelimeleri düz tutmaya çalışarak. "Bu beni aptal yapmaz." Uzun, sert bir sessizlikle karşılaşıyorum. Kabul ettiği ya da etmediği anlamına mı geliyor bilmiyorum, o yüzden omuz silkiyorum. "Bana buz büyüü öğretecek misin?"

"Sana öğretmek zorundayım."

Sadece evet demek seni öldürür mü? Cevabımı kafamın içinde tutmayı başarıyorum ama ellerim iki yanımda yumruk oluyor. "Bana öğretildiği gibi odaklanmaya çalıştığımda hiçbir şey olmuyor. Kullandığım odaklanma seviyesinin büyüm üzerinde bir etkisi yok gibi görünüyor," diyorum.

"O zaman yeterince odaklanmıyorsun."

"Büyü yapmaya çalışırken tek düşündüğüm şey büyü. Zihnimde ayımın yüzünü tutuyorum ve konsantre olduğum tek şey bu. Bunu her yaptığımda tamamen farklı bir sonuç alıyorum. Ve ne kadar konsantre olursam olayım, istediğim zaman ayımı çağırabiliyorum."

"O zaman yeterince konsantre olmuyorsun."

İçimde bir öfke dolaşüyor şimdi. Bunu yeterince iyi yapmadığımı tekrar tekrar söylemek bana hiçbir şey öğretmeyecek. "Bunu yapmaya çalışırken kafamın içinde sihrimden başka bir şey yok," diye homurdanıyorum.

Gözleri benimkilere dikildi. "Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum ama şüphe alevleniyor. Kafamın içinde gerçekten başka bir şey yok mu?

Kafam asla boş değildir. *Galeri orada.*

Kaşlarımı çatmaktan kendimi alamadığım belli, çünkü Brynhild kendini beğenmiş bir tavırla başını bana doğru eğiyor. "Onu tamamen boşaltmayı öğrenmelisin."

Bu, sihrimi kontrol etmek için galeriyi çıkarmam gerektiği anlamına mı geliyor? Bu mümkün değil. Hem nasıl yapacağımı bilmediğim için hem de bunu yapmak isteyip *istemediğimi* bilmediğim için.

"Yani, bana söyleyebileceğin tek şey bu mu?" Sonunda söyledim.
"Zihnini büyü dışında her şeyden boşaltmayı öğren."

"Odaklanmana yardımcı olacaksa ayıya konsantre ol. Bir şeye kanalize olmana yardımcı olacak herhangi bir şeye konsantre ol ama bu tek bir şey olmalı ve büyüyle bağlantılı olmalı. Ve kafanda başka hiçbir şey olmamalı. Bir saat içinde seni rünlerde göreceğim." Kapıyı kapatıyor ve beni öylece bakakalıyorum.

Eğer herhangi bir şeyi kontrol edebilmemin tek yolu zihnimi boşaltmaksa, o zaman boku yedim demektir.

BÖLÜM 34

MADDY

I Brynhild'in rün dersi boyunca dikkatimi toplamakta zorlanıyorum, bu da onun benim konsantre olamadığım konusundaki görüşünü kanıtlıyor.

Okçuluk dersinde bayılıyorum ve bu bayılmaların beni öldürmeyeceğini keşfettiğimden beri ilk kez oluyor.

Kendime geldiğimde "Altı yüz yetmiş beş," diye mırıldanıyorum ve sonra bir sarsıntıyla *bunun hayatta kaldığım* sayı olmadığını fark ediyorum. Bu sadece *acı çektiğim* sayı.

Martom yanımda ve Dimec ile Thira diğer tarafımdan bana gülerken ayağa kalkmama yardım edip yayımı ellerime yeniden yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim,"
diyorum ona. "İyi
misin?" diye soruyor.

"Elbette." Hedeflere ok atıyorum ve tüm bu süre boyunca gülümsediğimi fark ediyorum. İyiden de iyiyim. Ölmeyeceğim.

Geri dönüp dut çalısını kontrol ediyorum, artık ayımın adını bildiğim ve onunla gerçekten konuştuğum için Ayı Kanadı'nı görebileceğim umuduyla. Ama hâlâ bir dut çalısıydı.

O gece yemekten sonra Sarra'yı görüyorum. Ona Thyrvi ile yaptığım konuşmayı anlattığımda çok sevindi.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Sanırım sadece benimle konuşabiliyor," diyorum düşünceli bir şekilde. Gerçi Thyrvi ne bekleyeceğini bilme konusunda kendi başına bir kanun gibi görünüyor.

"Yine de onunla tanışmak istiyorum."

"Biraz ürkütücü biri," diyorum. Sarra bana bir bakış atıyor ve ben de ellerimi kaldırıyorum. "Belli ki sadece düşmanlarımla 'can damarını tatmakla' ilgileniyormuş, bu yüzden güvende olacağından eminim. Sadece söylüyorum... O biraz büyük. Gerçekten büyük dişleri var. Ve pençeleri."

Sarra en ufak bir şekilde sinirlenmiş görünmüyor. Aksine, daha heyecanlı görünüyor.

"Kalkanını bitirelim, sonra da ona yüzünü yapmana yardım ettiğimi söylersin."

Kalkanımın kalıplarını yeniden çiziyor, tasarımda ayarlamalar yapıyoruz, ancak önümüzdeki hafta üzerinde çalışmak için fazla zamanım yok.

Battleyard'ın etrafında attığım turlara ve ağırlık antrenmanlarıma ek olarak, her gün büyü yapmaya çalışıyorum.

Salı günü diğer buz-fae'lerle büyü antrenmanına gittiğimde, zamanın yaklaşık yarısında benden istenen şeyi yapabiliyorum, mesela ayağımın altındaki zemini dondurabiliyorum ya da benden yirmi metre ötede bir kar fırtınası yaratabiliyorum, ama geri kalan zamanda büyüüm komutlarıma yanıt vermiyor. Brynhild sert ama kaba değil ve diğer kaleler de gülmüyor ya da benimle alay etmiyor.

Çarşamba günü dövme dersi kalkan üzerinde geçirdiğim tek gerçek zaman ve onu daha da iyi hale getirmeye kararlıyım. Şaşırtıcı bir şekilde, Harald eskisinden çok daha fazla ilgi gösteriyor, tüm ders boyunca bana tavsiyelerde bulunuyor ve ardından herkes gittikten sonra akşamın ilerleyen saatlerine kadar asıl dövme işinde bana yardım ediyor.

O akşam Sarra'nın atölyesine döndüğümde, kapıdan içeri adımımı atar atmaz donup kalıyorum. Tüm oda tamamen darmadağın edilmişti.

Masasının üzerindeki her şey devrilmiş, sandalyesi yana devrilmiş, tezgahının üzerinde yanık izleri var ve ateşten çıkan közler kürklerin üzerine dağılmış.

"Maddy!"

Dönüp arkamdan geldiğini görüyorum, kalın eldivenler giymiş, büyük çuvallar taşıyor. Gözleri kocaman açılmıştı ve ona sarıldım.

"Ne oldu?" diye sordum. Bana bir çuval uzatıyor ve ben de ona katılarak yerdeki her şeyi topluyor, kırık ya da tamir edilemeyecek durumda olanları çuvallara dolduruyorum.

"Bilmiyorum. Sanırım-" Duraklıyor ve sesindeki korkuyu duyabiliyorum. "Sanırım bana ilaç vermiş olabilirler."

"Kim?"

"Bilmiyorum! Az önce sandalyemde uyandım ve oda böyle görünüyordu ve kendimi çok hasta hissediyorum."

"Ah, Sarra." Çantayı bırakıp ona tekrar sarılmak için hamle yapıyorum. Bunun bana yönelik bir saldırı olmasından endişeleniyorum. Diğerlerinden herhangi biri nerede uyuduğumu biliyorsa ve şu anda yanmış ve yanık olan kürklerin yedi gecenin altısında benim yatağım olduğunu biliyorsa, o zaman bu bana ulaşmak için olmuş olabilir. Ama neden ona ilaç vermiş olsunlar ki? Bu hiç mantıklı değil. Atölyede olmayana kadar bekleyebilirlerdi.

Solgun ve ellerinin titrediğini görebiliyorum.

"Sarra, bunların hepsini temizleyeceğim. Sen yatağına git, dinlenmen gerek." "Dinlenemem. Şunlara bir bak. Düzenlenmesi gerekiyor."

"Hepsini yapabilirim."

"Ama her şeyin nereye gittiğini nereden biliyorsun?"

"Sarra, burada her şeyin nereye gittiğini bilecek kadar çok bulundum, söz veriyorum."

Sonunda başını salladı ve onu diğer iki insan kadınla paylaştığı esir odasındaki yatak odasına götürmeme izin verdi. Orada değiller ama onu yatırıp, kendimi iyi hissetmediğimde kız kardeşimin bana yaptığı gibi alnına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra atölyesine geri dönüyorum.

Odayı temizliyorum ve tezgâhında eksik ya da ağır hasarlı bir şey göremiyorum. Çamaşır odasından yeni kürkler buluyorum ve büyük kürkün parçalarını yamamaya çalışıyorum.

En çok onlarla uyumayı seviyorum ve işim bittiğinde atölye çoğunlukla eskisi gibi görünüyor.

Yine de o gece uyumak çok zor.

Perşembe günü kahvaltıda bize yelken, mutfak becerileri ya da yüzme arasında seçim yapmak yerine *Oskorela*'ya hazırlık için avcılık becerileri öğreneceğimiz söylendi. Bu, yakında gölgeliklere çıkacağımızı hatırlatıyor ama aynı zamanda yeni beceriler öğrenme fikri beni heyecanlandırıyor.

Harald ve Valdis bizi Kuş Kanadı'nın ötesine, Kain'le kendimi içinde bulduğum küçük koruluk kadar güzel olmayan büyük bir koruluğa götürüyor.

Düşünmesi bile yüzümü kızartan bir yer.

Harald bizi "Burası Avlanma Alanı," diye bilgilendirdi. Haritamda bu etiketi gördüğümü hatırlıyorum. Kurulmuş olan bazı masaları işaret ediyor. "Önce yiyecek konusunu ele alacağız. Etin nasıl işleneceğini ve balığın nasıl bağırsaklarının çıkarılacağını öğreneceksiniz."

Kendi topladığınız yiyecekleri nasıl hazırlayacağınızı öğrenmek bütün sabah sürüyor. Et hazırlamak ilginç. Daha önce Buz Sarayı'nda yapıldığını hiç görmemiştim ve etin çürümemesi ve yemeye elverişli kalması için onu işlemek büyüleyici. Hangi meyvelerin yenip hangilerinin yenmeyeceğini öğrenmek daha az ilginç çünkü bunları çocukken hikayelerde okumuştum.

Günün ortalarına doğru Kain açıklığa doğru yürür. Harald ve Valdis de dahil olmak üzere herkes dönüp ona bakıyor ama kimse bir şey söylemeyince bize talimat vermeye devam ediyorlar. Ölü bir balığa bakıyorum, bir elimde keskin bıçağı tutarken dudağımın kıvrılmasını engellemeye çalışıyorum ve yerseniz sizi hasta edecek bağırsakları nasıl çıkaracağımı tam olarak hatırlamaya çalışıyorum.

"Ayının bunu çiğ çiğ yiyeceğini biliyorsun," diyor Kain kafamın içinde. Başımı kaldırıp ona ters ters bakıyorum.

"Ben onu çiğ yemem," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Yanımdaki kale bana tuhaf bir bakış fırlatıyor ve ben de iç çekiyorum. Buradaki herkes deli olduğumu düşünüyor.

Balıkla işimiz bittiğinde, Valdis bize hava şartlarından korunmak için nasıl branda kullanacağımızı anlatıyor. "Kanatlarınız olduğunda, tüylerinizi güvende tutmanız özellikle önemlidir" diyor ve kanatlara duyduğum arzu beni öyle bir sarıyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. "Şimdilik, *Oskorela*'yı çiftler halinde üstleneceğiniz için çiftler halinde öğreneceksiniz."

Herkes çiftler halinde hareket ediyor, iki büyük sandıktan kanvas çarşafı çıkarıyor ve ben tamamen yalnız duruyorum. Yirmi bir kişiyiz. *Tuvalimi tek başıma dikebilirim*. Adımlarımı hızlandırıp kocaman bir kumaş parçasını elime alıyorum. Tahmin ettiğimden daha ağır. Tam kararımdan pişmanlık duymaya başlamıştım ki siyah eldivenli bir el uzanıyor ve ağırlığın çoğunu benim yerime alıyor.

"Ben senin ortağın olacağım," diyor Kain, gözleri parlayarak. Tepki vermemek için yanağımın içini ısıyorum.

Valdis gözlerini deviriyor. "Peki," diyor. "Şimdi, en az dört sopa bulman gerekecek. En az üç fit yüksekliğinde olmalı ve sonra dördünün de uçlarını sivirtmeniz gerekecek" diye sesleniyor.

İnsanlar açıklığı çevreleyen kalın gölgeliklere doğru sürüklenmeye ve uygun sopalar aramaya başlar.

"Büyük yokken benimle kafamın içinde nasıl konuşabiliyorsun?" Etrafımızdaki herkes gider gitmez Kain'e söylüyorum.

"Ben bir Valkyrie'yim ve Featherblade'deyiz. Buradaki tüm Valkyrie'ler bunu yapabilir."

"Kurdun seninle kafanın içinde mi konuşuyor?" diye soruyorum ve sonra keşke onunla konuşmaya başlamasaydım diyorum. Güç gösterisinin boktanlığından bu yana onunla ilk kez konuşuyorum.

"Hayır," diyor. "Bana izlenimler veriyor. Bana komutlar veriyor. Bana duygularını gösteriyor. Ne düşündüğünü biliyorum elbette, ama kafamın içinde konuşmuyor."

"Huh." En yakın ağaca doğru ilerliyorum, yerde sopa var mı diye bakıyorum. O da peşimden geliyor.

"Ayınla konuştun," diyor.

İç çekiyorum, eğiliyorum ve bu iş için mükemmel görünen büyük bir sopa alıyorum. "Evet."

"Gerçek kelimelerle mi?"
diye soruyor. "Evet."

"Peki neye benziyor?"

Ona bakıyorum. "Kana susamış bir yürümeye başlayan çocuk."

Bir kahkaha atıyor ve içim içimi yiyor. Gözleri tekrar sertleşiyor. Kahkaham kaçtığı için sinirlenmiş görünüyor. "Tahmin edebilirdim. Görüldüğün kadar masum olmadığını biliyordum."

Ona bir süre bakıyorum ve neredeyse bayılmalar hakkında öğrendiklerimi anlatacaktım. Ama beni tedavi cazibesıyla kasaya girmesine yardım etmem için kandıramayacağını biliyorsa, başka bir şey deneyebilir.

Ondan kayıt odasına girmene yardım etmesini isteyebilirsin. Bu kafamın içindeki kendi sesim ve onu duymazdan geliyorum.

"*Val-tivar*"ımın kana susamış olması benim de öyle olduğum anlamına gelmez," diyorum.

"Oh, prenses, seni o gölge-fae pisliğini yumrukladıktan sonra gördüm. Bayılmıştın."

Yüzümü buruşturuyorum ve sopamı ona doğru sallıyorum.

"Çubukları bul." "Sigrun gitti, ama bulabileceğimiz başka bir yer olmalı.

anahtar," diyor sessizce. "Ya da anahtarsız girmeye çalışırız." Yüzümü maske olarak tutuyorum.

Sessizce çadırı kurmaya devam ediyoruz ve Kain çok yardımcı oluyor. Çadırı tek başıma kuramazdım. Branda çok ağır ve bu iş tek kişi için çok zor. Artık benimle konuşmuyor ama alev alev yanan gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben de beceriksizliğimden kendi kendime sohbet ediyorum. Valdis dersin bittiğini söyler söylemez Kain çekip gidiyor ve ben de tuvali dikkatlice katlamakla vakit geçiriyorum. Sandığa geri götürdüğümde, duraksamama neden olan bir ses duyuyorum.

Bu Inga'ydı ve Harald'la konuşuyordu.

"Sana yemin ederim *hersir*, bir ayı gördüm. En az üç metre boyundaydı ve yanıyordu."

Sesinde korku değil, heyecan vardı. Nefesimi tutuyorum, herhangi bir şey varlığını ele verebilir diye endişeleniyorum. Bir ağacın diğer tarafındalar, ama onları zar zor görebiliyorum, bu yüzden beni göremediklerini varsayıyorum.

"Ateşten yapılmış on metrelik bir ayı," diye tekrarlıyor Harald ve sesinde, ona dev bir beyaz ayı gördüğümü söylediğimde duyduğum şüphenin aynısını duyabiliyorum.

"Evet! Evet, oradaydı! Onu gördüm. Onunla bağlantım vardı, eminim..." Inga sözünü kesiyor ve kanım donuyor.

Onun da bir ayı val-tivarı var.

"Ateş büyünü geri aldın mı?" Harald soruyor. Sessizlik, bir tür titreme sesi ve ağacın diğer tarafında bir ışık parlaması oluyor.

Harald homurdanıyor. "Bu tıpkı Madivia gibi." "Ben onun gibi değilim," diye tersliyor Inga hemen.

Harald'ın sesi yatıştırıcı bir şekilde cevap veriyor. "İkinizin de asası yok ve şimdi ikiniz de اساسız büyünün yanı sıra yeni bir tür *val-tivar*'a da göz atıyorsunuz."

Uzun bir sessizlik daha oluyor ve sonra Inga, "Ayının kalmasını nasıl sağları m?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Harald, "Madivia da henüz bilmiyor."

BÖLÜM 35

MADDY

S O akşam aceleyle içeri girdiğimde Arra atölyesindeki masasına dönmüş ve çok daha kendinde görünüyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

"Çok, çok daha iyi, teşekkür ederim" diyor. "Ne olduğunu bilmiyorum."

"Benim yüzümden olduysa özür dilerim," diyorum ona.

"Burada uyuduğunu kimse bilmiyor, değil mi?"

"Beni takip edebilirler. Kain'in takip ettiğini biliyorum," diye cevap veriyorum. "Hiçbir şey almamışlar. Kontrol ettim."

"Bu iyi," diyorum. "Bunu Valkyrie'ye rapor ettin mi?"

Başını sallıyor. "Hayır, ama thrallmaster'ı bilgilendirdim. Umarım bir daha olursa elimizde daha çok şey olur."

"Bir daha olmayacağına eminim," diyorum, ama hiç de emin değilim. Bunu sadece onu daha iyi hissettirmek için söylüyorum.

"Sende ne var ne yok?" diye soruyor.

Az önce Inga'nın da bir ayıyla görüştüğünü söylediğini duyduğumu söylüyorum. "Ayı mı?" Sarra soruyor.

"Biliyorum. Bu demek oluyor ki eğer Ayı Kanadı'na taşınırsam, o da orada olacak." İç çekiyorum.

"Yine de ilginç, ikinizin de asaları yok edildi ve şimdi ikiniz de büyüünüzü başka bir yolla elde eden ilk kişilersiniz."

Ona düşünceli bir şekilde bakıyorum. "Yani, sence diğer kaleler asalarını yok etmeye ve sihirlerine erişimlerini engellemeye başlarsa, Featherblade onlara sihirlerini farklı bir yolla mı verecek?"

Omuz silkiyor. "Tanıdığım hiçbir fae bunu riske atmaz." "Katılıyorum," diyorum ona.

Gecenin geri kalanında sessizce birlikte çalışıyoruz, kalkan tasarımı ya da onun çalıştığı şey hakkında tek tük sohbet ediyoruz. Ama o gece uyumakta zorlanıyorum. Bu kez, alevli kurdunun üzerindeki Kain yerine, alevli kurdunun üzerindeki Kain ve alevli bir ayıya binen Inga var.

Ertesi sabah, nerede ve neden burada olduğuma dair keskin bir hatırlatma ile karşılaşıyorum.

"Cuma günleri artık Vahşi Av günleri," diyor Erik, hepimiz ziyafet salonunda kahvaltı ederken ellerini birbirine vurarak. "Ve bugün, ikiniz Oskorela'ya gideceksiniz ve yarın döndüğünüzü görecekiz, umarım muzaffer ve ödülleri."

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Lütfen ben olmayayım, lütfen ben olmayayım, lütfen ben olmayayım. Hazır değilim, kesinlikle hazır değilim. Kalkanım yeniden inşa edilmedi, Thyrvi'yi nasıl kontrol edeceğimi bilmiyorum, ben-

Tekrar konuşuyor ve çılgınca akan düşüncelerimi kesiyor.

"Bugün Merit ve Staffan olacak," diyor. Merit ve Staffan tedirgin bakışlar atıyor ama ikisi de ayağa kalkıyor ve herkes alkışlayıp tezahürat yapıyor. Ben de elimden geldiğince coşkulu bir şekilde onlara katılıyorum, çünkü alabilecekleri tüm güvene ihtiyaçları olacak. Odada ani bir enerji, gergin, sıkı sıkıya sarılmış bir gerginlik var.

"Yani bu artık her Cuma günü mü olacak?" diye fısıldıyor biri.

Eldith bana bakıyor. "Fates, kendimi buna düşündüğüm kadar hazır hissetmiyorum," diyor sessizce. Valkyrie eğitiminde benden çok daha iyi olduğu belli olan yaşlı kadının söyledikleri

Bu bana güven vermiyor ama ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi gösteriyorum.

"Başaracaksın Eldith ve seni daha da güçlü kılacak bir şeyle geri döneceksin."

"Ne gibi?" diyor.

"Bilmiyorum." Bildiğim tek şey, Featherblade'in kesinlikle sırlarla dolu olduğu. Ama "Şansımız yaver giderse çok yakında ve daha fazla ölüm olmadan hepimiz öğreneceğiz" diyorum. *Ölüm* dediğime anında pişman oluyorum, çünkü bana karanlık bir bakış atıyor ve sonra yulaf lapasını yemeye geri dönüyor.

Staffan ve Merit'in iyi şans çılgınlıklarıyla ziyafet salonundan çıktığını gördüğümüzde kimse ne yapacağını bilemiyor.

Sinirsel enerjim tüm zamanların en yüksek seviyesinde ve kafamdaki tek bir düşünceyi bile düz bir çizgide tutmakta zorlanıyorum. Bir şeyler yapmam lazım. Bütün günümü demirhanede kalkan üzerinde geçiremem, bunu biliyorum.

Gelecek haftaya kadar bu büyüü nasıl kontrol edeceğimi bulmalıyım. Eğer adım söylenirse, Thyrvi olmadan orada hayatta kalmamın imkânı yok. Gitmek için sessiz bir yere ihtiyacım var, gerçekten konsantre olabileceğim bir yere ya da en azından kafamda aynı anda sadece tek bir düşünceyi nasıl tutacağımı bulmaya çalışacağım bir yere.

Düşüncelerim küçük koruluğa iniyor. Orası çok ama çok sessiz ve eğer ağacın altına saklanırsam, başka bir kale yanımdan geçip gidebilir ve orada olduğumu bile fark etmeyebilir.

Kararımı veriyorum, büyük keseme masadaki yiyecekleri dolduruyorum ve dışarı çıkıyorum. Oraya vardığımda hatırladığım kadar sessizdi ve bugün hava her zamankinden daha serindi, asılı söğütlerin arasından güçlü bir esinti esiyordu.

Gözlerimi kapatıyorum ve sıcaklıktaki değişimi içime çekiyorum. Çok lezzetli ama keşke daha soğuk olsaydı. Üstüme hafifçe kar yağıyor. Gözlerimi açıyorum ve bir kar tanesi kirpiklerime konarken iç çekiyorum. Bunu gerçekten ama gerçekten kontrol altına almam gerekiyor. Ağaca yaslanıyorum, bu ağacın yanında en son ne zaman olduğumu hatırlayınca hafifçe kızarıyorum ve galeriye doğru ilerliyorum.

Konsantre olmayı öğrenmeme yardımcı olabilecek bana söylenmiş herhangi bir şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Orada yaklaşık bir saat kalıyorum,

Gerçeğe dönüp yaşlı bilginin kız kardeşimle konuşmasını ya da partilerde kulak misafiri olunan konuşmaların soyut anılarını izliyorum.

Hiçbiri işe yaramıyor çünkü hiçbir beynimin çalışma şekline uymuyor ve konuşan insanların kaydedildiğini asla bilmediği bir konuşmayı her yeniden oynattığımda neredeyse anında anlıyorum.

Gerçek endişemden kaçmaya devam edemem. Sihrimi kontrol edebilmek için galeriden gerçekten vazgeçmek zorunda mıyım?

Brynhild'in söylediklerinde hâlâ yankılanan bir şey vardı. Galerinin çekiciliği zihnimde sürekli var olduğu sürece, ki hep vardı ve sanırım hep olacak, o zaman sanırım zihnim asla gerçekten boş değil. Hiçbir zaman sadece ayıya odaklanamıyorum.

Acaba galerideki ayı heykeline odaklansam ne olurdu? Bunu düşünürken bile, Thyrvi'yi ilk gördüğümde yarattığım anıya, önümdeki dev kristal ayıya ulaşana kadar vızıldayarak ilerliyorum. Ona uzanıyorum ve onu ilk gördüğüm zamanın anısının üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Ama gerçekliğe geri döndüğümde, bir çılgılık hafızamdaki Buz Devi'nin kükremesini bastırıyor.

BÖLÜM 36

MADDY

"P "Prenses, burada olduğunuzu biliyoruz!"

Kalbim hızlandı. Bu Dimec'in sesi.

O neden burada? Neden bu korulukta biri var?

Sadece bir saniye önce galeride, zihnimin içinde tamamen savunmasızdım. Geri getirdiğim anı hala tekrarlanıyor ve ben onu uzaklaştırmaya çalışıyorum. Nabzım hızla atıyor, ayağa kalkıyorum, sırtımı ağaca veriyorum ve esintinin dalları kaldırıp nerede olduğumu göstermemesini istiyorum.

Aralarında bir kadının da bulunduğu fısıltılı sesler duyuyorum.

Kahretsin. Dimec yalnız değil.

"Buldum seni!" Dişi toprak perisi Thira, söğüt örtüsünü bir tarafa savurup içinden geçiyor.

Onu yeşillik perdesinden adım atan dört kişi daha takip edince içimde adrenalın dalgalanıyor: Dimec, Ulrika adında küçük bir gölge-fae dişisi ve tabii ki Inga ve Orgid.

Her birinin silahlı olduğunu bir sarsıntıyla fark ediyorum. Inga ve Dimec'in yayları, Thira'nın küçük bir bıçağı, Ukrika'nın kısa bir mızrağı var ve Orgid asasını yüksekte tutuyor, diğer eli ise kalçasındaki kılıçta.

Inga yayını bana doğrultuyor, ok doğrudan kafama yönelmiş.

"Beni rahat bırak," diyorum, sesimin yükselen korkuma ihanet etmemesi içimi rahatlatıyor.

"Avcılık pratiği yapıyor olmamız gerekiyordu," diye alay ediyor Orgid.

"Evet. İŖe yaramaz prenses pisliğini avlıyoruz," diyor Dimec ve diğerleri gülüyor.

"Geçen seferkinden daha kötü cezalandırılacaksınız," diyorum, Freya'ya ve kadere bu ifadenin doğru olması için dua ederek. Beni boğmaya çalıştıkları için cezalandırılıp cezalandırılmadıklarını ya da nasıl cezalandırıldıklarını bile bilmiyorum.

"Ayını görmek istiyoruz," diyor Inga.

"Ve bunun onu ortaya çıkarmanın en iyi yolu olduğunu düşününüz," diye ekliyor Thira.

Onlara kaşlarını kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Katil ayım ortaya çıkıp hepinize saldırırsın diye mi hayatımı tehdit ediyorsunuz?"

Dimec homurdanıyor. "O bizi öldürmeyecek."

"Sizi öldürmek istediğini bana kendisi söyledi," diyorum yavaşça. "Şimdi o buraya gelmeden siktirin gidin."

Lütfen ortaya çık, Thyrví. Lütfen, lütfen, lütfen, tüm tanrılar aşkına, lütfen ortaya çık, diye dua ediyorum.

"Onu görene kadar olmaz," diyor Orgid ve sonra Inga okunu fırlatıyor.

Sesi duyuyorum ve neyse ki reflekslerim birkaç santim sola kaymamı sağlayacak kadar erken devreye giriyor. Ok tam gözümün olduğu yerdeki tahtaya çarpıyor.

"Delirdiniz mi lan siz?" Diğerleri gülerken ben bağırıyorum. "Öldüler amına koyayım." Kain'in sesi kahkahalar arasında yankılanıyor, ve etrafımdaki her bir yüzün onu ararken değiştiiğini görüyorum.

Bir an ondan hiç iz yokken, bir an sonra korkunç bir ölüm habercisi gibi kargaların arasından geçip gidiyor.

Saniyeler içinde iki burun kırdı ve parlak kızılık söğüt ağacının zengin yeşiline sıçradı. İşkencecilerimin arasında o kadar hızlı hareket ediyor ki bu imkansız olmalı. Yanındaki kurdunu görebiliyorum, birkaç saniyede bir vücudunun içinde kayboluyor ve bir hız patlaması yaşıyor, sonra tekrar içinden çıkıyor, hırlıyor, kırılıyor ve alev alıyor.

Bu muhteşem bir şey ve ben kendimi o kadar kaptırmışım ki hemen yanı başımda neler olduğunu fark etmiyorum bile.

"Neden o savaşıabiliyor da biz savaşamıyoruz?"

Thyrvi'nin sesi kafamın içinde yankılanırken nefesim kesiliyor ve yana dönüyorum. Thyrvi hemen yanımda, Kain'in Dimec'i ayağından kaldırıp yapraklı zemine çarpmasını izliyor. Ona sırtıyorum.

"Elbette," diyorum ve bir kükremeye Kain'e anlamsızca ok üstüne ok atan ve ayımın geldiğini fark etmeyen Inga'ya doğru sıçırıyor. Thira zaten şişmiş gözleriyle bile fark ediyor. Çığlık atıyor, dönüyor ve koşuyor; daha önce bu kadar hızlı hareket eden bir kale gördüğümü sanmıyorum.

Thyrvi Inga'ya ulaşıyor ve elindeki yayı, ateş perisini yere serecek kadar sert bir şekilde yere düşürüyor. Ayağa kalkmaya çalışırken Inga'nın esmer teni soluyor ve kendini canavar ayımın ardına kadar açık ağzına bakarken buluyor. Thyrvi'nin devasa pençesini kaldırdığını, pençelerinin büküldüğünü ve içini boşaltmaya hazır olduğunu dehşetle fark ediyorum.

"Hayır, onu gerçekten öldürme!" diye bağıriyorum. Inga'nın gözleri benimkilere kayıyor, saf dehşetin bir parıltısını görüyorum ve sonra koruluktan kaçıyor. Orgid, kanlar içinde ve topallayarak ayıya bakıyor, sonra o ve Dimec peşinden koşuyor, Ulrika da arkasından.

"Bana savaşabileceğimi söylemiştin," diyor Thyrvi bana dönerek.

"Dövüşebilirsin evet ama öldüremezsin. Bunlar benim takım arkadaşlarım," diyorum ona. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve geçen sefer kendimi savunmak zorunda kaldığımda hissettiğim o garip, hafif karıncalanmayı hissediyorum. Ama bu sefer hiçbir şey yapmadım. Sadece Kain ve Thyrvi vardı.

"Onlar *veslingr*," diyor ayı.

"Boktan takım arkadaşları," diye homurdanıyor aynı anda Kain. Dönüp ona bakıyorum. "Beni buraya kadar takip ettin," diyorum.

"Hayır. Silahlandıklarını gördüğümde o pislikleri takip ettim."

"Bu kurt neden transparan?"

Onun sesiyle Thyrvi'ye dönüyorum. "Onun kurdunu görebiliyor musun?"

İri ayı alev alev yanan ruh kurduna bakıyor, o da gözlerini Thyrvi'ye dikmiş.

"Evet. Bu öfkeli savaşçı fae'nin kana susamışlığı ve dayanıklılık büyü. Ondan hoşlanıyorum. İnsanları öldürmek istiyor."

"Ha," diyorum Kain'e bakarak. "Sanırım onu duyamıyorsun?" Ona fısıldıyorum.

Sert omuzları biraz düşüyor ve gözlerine kıvılcımlar yerleşiyor. "Hayır. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, keşke duyabilseydim."

"O... senden hoşlanıyor."

"O zaman iki yüz yıldır bir ilk." "Çünkü insanları öldürmek istiyorsun."

Yüzümle ayının arasına bakıyor. "O zaman ben de ondan hoşlanıyorum."

Derin bir nefes alıyorum ve Thyrvî'ye dönüyorum. "Yardımanın için teşekkürler. Bu sefer kalacak mısınız?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben sadece düşmanlarımızı öldürmek için buradayım. Ama sen bana izin vermiyorsun."

Bunu söylerken, solmaya başlıyor. Hayal kırıklığım iyice artıyor ama onu tekrar göreceğimi biliyorum. "Yakında görüşürüz Thyrvî," diyorum. "Söz veriyorum, bunu halledeceğim."

"Bir dahaki sefere birini öldürsem iyi olur," diye cevap veriyor, gözden kaybolmadan önce.

"Güçlü hayvanının adını başkalarının duymasına izin vermemelisin," diyor Kain.

Ona bakıyorum. "Ah, evet. Unutmuşum." Şimdi bana bakmakta olan kurduna bakıyorum. "Eminim epik, vahşi bir ismi vardır."

"Şimşek Savaşçısı kadar vahşi mi?"

Ona bir bakış attım. "Onun adını ben seçmedim."

"Adını kendi mi koydu?"

"Evet."

Gözleri kararıyor ve kurdu kayboluyor. "Kendine isim koyuyor ve etrafındaki insanlardan hangisini sevdiğine karar veriyor. Bir *val-tivar*'dan çok eski tanrıların ailelerine benziyor."

Sigrun'un sözleri aklıma geliyor. *Bu kadim bir büyü, benden daha eski.*

Kain bunu çözdü mü? Başka kimsenin görmediği bir şekilde beni nasıl görebiliyor?

"Kim yaptı bunu?" Ona doğru bir adım atıp yanağındaki kesiğe bakarak soruyorum.

"Orgid. O küçük pisliği düşman edindiğime inanıyorum." Gözleri yüzümde geziniyor.

"Onlara zarar verdiğin için başın belaya girecek mi?"

"Onları öldürdüğüm için cezalandırılırdım," diye hırlıyor. "Ama silahsız bir fae'ye beşe bir saldırmak?" Gözlerinde kıvılcımlar uçuşuyor. "Cezalandırılacak olan onların korkaklığı." Haklı öfkesi bulaşıcı ve adrenalin damarlarımda elektrik gibi akıyor. Yüzüne ne kadar uzun süre bakarsam o kadar hak veriyorum. Cezalandırılmaları gerekiyor. Kırık kemikleri ve kanlı burunları hak ediyorlar. Daha kötüsünü hak ediyorlar.

Vücudumun içten içe yarattığı ısı artışına karşı koyan lezzetli bir soğuk ürpertisinin üzerimden akıp gittiğini hissediyorum.

"Kar yapıyorsun," diye homurdanıyor Kain.

Başımı sallıyorum ve ellerime bakıyorum, üzerlerinde soğuk bir kırağı karıncalanıyor.

İkisi de saniyeler içinde donuyor.

Daha ne yapacağımı düşünemedim parmağımı yanağındaki kesiğe dokunduruyorum. O kadar sertleşiyor ki, düşebileceğini düşünüyorum. Parmaklarım temas ettiğinde bir cızırtı oluyor ama yanma hissetmiyorum.

İçime bir şey hücum ediyor, sertçe ve neredeyse tökezliyorum. Ama yerimde duruyorum. Kain'in alev alev yanan gözleri, teninin herhangi bir parçasının yakabileceğinden daha sıcak.

"Prenses, ne halt ediyorsun?" Sesi kırılma noktasına kadar gergin ve irislerindeki alevler onları tamamen dolduruyor.

Yavaşça, dikkatlice, donmuş parmağımı çenesinde gezdiriyorum.

Buz eriyor ve artık sıcaklığı hissediyorum. O daha da gerildikçe elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, yakasına, omzuna doğru. Göğsüne doğru.

Geri adım atıyor, ulaşamayacağım bir yerde, nefesi bedenini terk ediyor.

"Lütfen," diye soluyorum.

"Lütfen ne?" Sesi mırıltıdan öteye geçmiyor. "Senin için ne yapabileceğimi sanıyorsun? Bunun ne kadar süreceğini sanıyorsun?"

Gözleri çoktan erimiş buzla ıslanmış olan elime kayıyor.

Tekrar gözlerinin içine bakıyorum. "O zaman bana ne yapacağımı söyle."

37. BÖLÜM

KAIN

Fuck.

Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yok. Bu tam bir delilik.

Ama önümde duruyor, o lanet olası kocaman mavi gözleri ona söylediğim her şeyi yapacakmış gibi bana bakıyor.

Az önce bana dokundu.

Tenime dokundu.

İki yüz yıldır dokunulmamıştım ve şimdi kendimi kontrol etmem mi gerekiyor?

O şımarık bir prenses. Onu izliyorum çünkü beni büyülüyor. Onu takip ediyorum çünkü Featherblade onu kayırıyor. Kasaya girmek için ona ihtiyacım var.

Yalanlar.

Hepsi yalan.

O bir savaşçı. Onu izliyorum çünkü çok güzel. Onu takip ediyorum çünkü biri ona zarar verirse, elimden geldiğince diri diri yakarım. Ona ihtiyacım var... nokta.

Odin'in kuzgunu, bu kabul edilemez.

Bu aptallık. İki yüz yıllık plan onun kocaman gözleri ve ayırık dudakları yüzünden boşa gitti.

Onu sistemimden çıkarmalıyım. Her gün, her saniye kafamın içinde yaşamasını durdurmalıyım.

O etten kemikten, başka bir şey değil. Bir kadını zevk içinde görmeyeli çok uzun zaman oldu. Ve şu anda bunun sadece bu olduğunu kanıtlayabilirim.

"Benim için soyun." Kelimeler dudaklarımdan **ç ı k a r k e n** bile pişmanlık duyuyorum.

Yanakları anında pembeleşirken göğsü kabarıyor ve zaten sert olan sikim seğiriyor.

İki adım geri atıyor ve arkasına uzanıp üzerindeki deri şalın bağcıklarını çözüyor. Onu yere attıktan sonra bir süre bana bakıyor ve gözlerindeki kararlılığı görüyorum.

Hay sikeyim. Bunu yapacak.

Sanki fikrini değiştireceğinden endişeleniyormuş gibi gömleğini hızla başının üzerinden kaldırıyor ve sutyeni göğsünden çıkarıyor.

Göğüslerini görünce göğsümde istemsiz bir gümbürtü kopuyor, meme uçları serin esintide sertleşiyor.

Kemerini çıkarırken gözlerimin içine bakıyor, sonra pantolonunu çözüyor. Üzerindeki iç çamaşırlarıyla birlikte onları yere itiyor ve dudaklarımdan bir hırıltı yükseliyor.

Mükemmel bir kadın. Yuvarlak ve yumuşak, yüzü savaştan bir meydan okuma ve hevesle dolu.

"Oh, prenses. Kendini neye bulaştırdığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Uzun bir nefes veriyor, sonra çenesini kaldırıyor. "Soyunmayacak mısın?"

"Canım ne isterse onu yapacağım, sen de öyle. Meme uçlarına dokun." Solgun yanakları gördüğüm en koyu kırmızı renge bürünüyor ve ağrıyan sikime uzanırken kendimi zor tutuyorum. "Şimdi."

Çekingen bir tavırla bir elini kaldırıyor ve parmak uçlarını meme ucunun üzerinde gezdiriyor.

"Çimdikle."

Parmaklarını etrafına kapatıyor, dudakları ayrılıyor.

"Daha sert."

Yapıyor, ama bu deneysel. Nazikçe.

"Prenses, eğer soluğunu duymazsam, o zaman doğru yapmıyorsun demektir."

Daha sert çimdikiyor ve istediğim nefesi alıyorum.

"Aferin kızıma."

Gözleri benimkilere kilitleniyor, göğsü kabarıyor. Diğer eli karnında geziniyor.

"Kendine dokunmayı aklından bile geçirme." Yüzünde dehşet ifadesi beliriyor ve ben gülümsüyorum. "Daha önce bir erkekle birlikte oldun mu?"

Başını sallıyor, eli göğsünden kalkıyor.

"Sana durmanı söyledim mi?" Verdiği cevap üzerine içimde alevlenen öfke sesimi sertleştiriyor. Onun başka bir erkekle birlikte olduğu düşüncesi beni tüm koruyu yakmaya hazır hale getirdi. Ama kızmamalıyım. Biraz tecrübesi olması iyi bir şey. Bu onu daha fazla zorlayabileceğim anlamına geliyor.

"Hayır."

"O zaman sakın durma. Bacaklarının arasında parmak uçlarından başka bir şeyin olmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Tekrar başını sallıyor ve şimdi hızlı hızlı nefes alıyor.

"Sana doğru bastıran bir horozun nasıl hissettirdiğini? İçinde?"

Bir kez daha başını sallıyor ve şimdi alt dudağını sertçe ısırtıyor.

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hiçbir fikrin yok prenses. Hiçbir fikrin yok. Hiç benim gibi bir şey hissetmedin. Sikimin seni tamamen doldurması gibi. Dokunuşum seni hayal bile edemeyeceğin yerlere gönderiyor. Ve asla edemeyeceksin. Hayal etmen gerekecek. Bunu benim için yapabilir misin?"

Eli tekrar karnına doğru hareket ediyor.

"Sana bir soru sordum prenses. Parmaklarını meme uçlarına geri götür."

"Evet," diyor, sesi zar zor duyuluyor. Göğsü de kızarmış şimdi.

"Dizlerinin üzerine çök."

Duraksıyor, yüzünde belirsizlik var. Yavaşça yere çöküp bacak bacak üstüne atıyorum. Pantolonum kasıklarımı sıkıca kavıyor ve gözleri bariz ereksiyonuma takılıyor.

"Kalk. Üzerine. Dizlerinin. Dizlerinin üstüne."

Yere çöktü, botlarını çıkardı ve pantolonunu hızla çözdü.

"Bana doğru sürün."

İtaat ederken göğüsleri sallanıyor, gözleri hep benimkilerde.

Yaklaştığında duruyor ve kendini kumaşa sürtünen sikime bakmaya bırakıyor.

Ağzının sadece birkaç santim uzakta olduğu düşüncesi çok fazla.

"Otur. Benim için bacaklarını aç."

"Ama..." Yine dudağını ısıyor.

"Ama ne, prenses?" Fısıldıyorum. Ne söyleyeceğini biliyorum.

"GörüŖecek miyiz?"

Başını sallıyor.

"Otur ve bacaklarını aç."

Açtı ve lanet olsun, bir hata yaptım. Çok büyük bir hata. Bu onu sistemimden çıkarmayacak.

Bununla kendimle alay ederken ne düşünüyordum ki?

Şimdiden kızardı ve ıslandı ve ona dokunmak için bir uzvumu verirdim. Onun uyarılmışlığını hissetmek, tatmak için.

"Ö n ü m d e yayılmak, dokunulmadan bile sıırıslıklam olmak nasıl bir duygu?"

Yumuşak, tereddütlü cevabından önce bir duraksama oluyor. "Sanırım hoşuma gidiyor

"

"Tabii ki hoşuna gitti." Ben konuşurken gözleri benimkilere kilitlendi, boğazım kelimeleri zorluyor. Durmalıyım. Ama gelmeye devam ediyorlar. "Senin gerçekte kim olduğunu biliyorum prenses. Gerçekten ne istediğini biliyorum. Benim ağrıyan, sert sikimi istiyorsun. Sana doğru bastırıldığını hissetmek istiyorsun; bir an için çok büyük olduğuna, asla sığmayacağına inanmak istiyorsun. Ve sonra üzerine çökmek ve seni ikiye bölmeme izin vermek istiyorsun. Adımdan, bedenimden, lanet ruhumdan başka bir şey bilmeyene kadar kendimi tekrar tekrar içine sokmama izin ver. Tüm dünyanda benden başka hiçbir şey kalmasın."

İnliyor. Gerçekten inliyor. Fates, mahvoldum.

"Seni görmek istiyorum." Nefesi kesildi.

"Eğer iyi bir kızsan. Kendine dokun. Yavaşça."

Elini hareket ettiriyor ve parmağını ıslaklığı boyunca kaydırırken titreyen bir iç çekişle başı geriye düşüyor.

"Kendini yaymak için parmaklarını kullan. Beni nereye götüreceğini göster."

Yapıyor ve elleri titriyor.

Nasıl bir zevk alabileceği hakkında hiçbir fikri yok ve vücudunun neler yapabileceğini öğrendiğinde yüzünün alacağı hali düşünmek bile dayanılmaz.

BÖLÜM 38

MADDY

I Bunu yaptığıma inanamıyorum. O bana lanet bir yemekmişim gibi bakarken, ben onun önünde yayılıyorum, kalçalarım ayrılmış, uyarılmışlığım ıslak ve sıcak ve ondan birkaç santim uzakta.

Elleri pantolonuna gidiyor.

Lütfen, lütfen, lütfen o inanılmaz siki görmeme izin verin.

Pantolonundan çekip çıkardığında, kocaman eli etrafında yumulduğunda, uzun bir iç çekiyorum ve parmaklarım ıslaklığı ovuşturup etrafa yayarken daha hızlı hareket ediyor.

Böyle görünebileceklerini bilmiyordum, bu kadar demir gibi sert, ama yine de bu kadar yumuşak, bu kadar çekici.

"Bunun seni alacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Yavaşla. Klitorisini ovala."

Gözlerimi sikinden yüzüne kaydırırken neredeyse sinirden hırlayacaktım.

Ama sonra elini hareket ettirmeye başlıyor, parlayan nem ışığı yakalıyor ve sinirlenmeyi unutuyorum.

Tam olarak tarif ettiği gibi yapmak için her şeyi yapardım. Kendimi onun üzerine bırakmak, beni doldurduğunu hissetmek için.

Parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdiriyorum, baskının arttığını, sıcaklığın ve acının büyüdüğünü hissediyorum.

Ne yapıyorum ben? Bu delilik. Gerçekten çok kötü bir fikir.

Ama parmaklarım daha hızlı hareket ediyor, boş, içi boş ağrıyı telafi etmeye çalışıyor.

"Daha yavaş." o hırılıyor. "Tease kendin." Onun kendi el yavaşlıyor, tabandan çirkin horozunun ucuna kadar hareket ediyor.

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçıyor. "Ne zaman?"

"Ne ne zaman prenses? Ne zaman kendini parmaklarınla becerebilirsin?"

"İçimde bir şeye ihtiyacım var. Acı çekiyorum."

Bu sefer inliyor, yüz ifadesi neredeyse kızgın.

"İkimiz de o kadar acı çekene kadar o mükemmel bedeninin içine hiçbir şey sokmayacaksın, serbest bırakılmam için bana yalvaracaksın."

Onun kelimeler hareket etbenim Parmaklar, artan ve Basınç, Ve aniden, sınıra ulaşmak için başka bir şeye ihtiyacım olduğundan emin değilim.

Paniğim belli oluyor olmalı, çünkü sikini sertçe kavırıyor ama elini bırakıp bir sonraki emrini haykırıyor.

"Dur. Bir parmağını al ve kendine doğru bastır. *Tek* parmak."

Parmaklarımın dairesel hareketini kesmek tıslamama neden oluyor, ama girişime karşı hissettikleri beni kıvrandırıyor.

"İt. Yavaşça. Çok hızlı gidersen durmanı söylerim."

Elimden geldiğince yavaşça, bir parmağımı şişmiş girişime bastırıyorum.

Tekrar durmamı söylediğinde ancak bir santim girebildim.

"Bana ne istediğini söyle."

"Seni."

"Daha fazlasını."

"Senin sikini. Parmağım yerine."

Eli tekrar hareket ediyor, aşağı yukarı yumruk yapıyor, omuzları kocaman ve sert. Tüm bu güç, tüm bu kuvvet... Parmağımı sonuna kadar içime sokarken nefesim kesiliyor.

"Şımarık prenses," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Parmağını çıkar ve ağzına sok."

Ona bakakalıyorum. "Ne?"

"Senin tadını alamıyorum. Ve sen bana itaatsizlik ettin. O yüzden parmağını çıkar ve ağzına sok. Sonra bana tadının nasıl olduğunu söyle."

Bunu yapamam. *Yapabilir miyim?*

Elim hareket ediyor. Parmağımı çıkarıp tereddütle ağzıma götürürken seksim etrafımda titreşiyor.

"Sana söyleneni yap, prenses." Gözleri yanıyor. Ne yaptığını biliyorum. Beni ne kadar zorlayabileceğini görüyor. Ne yapacağımı.

Ve lanet olsun, bilmek istiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Bana söyleneni yapmak istiyorum.

Parmağımı dudaklarımın arasına sokuyorum ve o da alçak sesle, gırtlaktan bir inilti çıkararak sikini pompalıyor.

"Tadına bak. Söyle bana."

"Tatlı mı?" Parmağımın etrafında mırıldanıyorum. "Dudaklarına sür."

Sürüyorum ve gözlerim onun sikine kayıyor. O kocaman, zonklayan kafasını dudaklarıma sürtmeyi, tadının nasıl olduğunu öğrenmeyi arzuluyorum.

"Yeter. Onları geri çek."

Minnetle parmaklarımı bacaklarımın arasına geri götürüp kaygan, şiş etin üzerinde gezdiriyorum. İçimden bir ürperti geçiyor. Onun olmasını istiyorum. Sikinın üzerimde sürtünmesini.

"Parmaklarını ıslat. Bu sefer iki tane. Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"İyi hissettiriyor," diye nefes alıyorum, parmaklarımı içime bastırıyorum.

"İyiden daha iyisini yapmalısın. Ben olsaydım nasıl hissederdim? Kendini esnet."

Parmaklarımı yavaşça ilerletirken ayırıyorum, bana söylediği gibi yapmaya çalışıyorum.

"Darmışsın," diye homurdanıyor ve ben nefes nefese başımı sallıyorum. "Bu uyar mı?" İleriye, dizlerinin üzerine doğru hareket ediyor, kocaman siki elinde gururlu ve sert.

İnliyorum, parmaklarım daha hızlı hareket ediyor. "Hayır." Yüzümden bir adım ötede, sırlıslık olmuş seksimin tam üzerinde.

"Üç parmak, prenses."

Bir parmak daha ekliyorum, vücudum gergin ve gergin.

Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Şimdi bana bak ve kendini becer. Sertçe. Gözlerin benimkilerden bir kez ayrılırsa, duracaksın."

Tam olarak bana söyleneni yapıyorum. Parmaklarımı sokup çıkarıyorum ve onun bakışları içimi ısıtıyor. Utanç ya da mahcubiyet hissetmiyorum; kendimi lanet bir tanrıça gibi hissediyorum. Hayal ettiğim o, tıpkı onun tarif ettiği gibi ve daha fazlasını hiç istemedim. O

Basınç dayanılmaz, tüm vücuduma yayılıyor, sarmal o kadar sıkı ki sadece çözülmekle kalmayacak, patlayacak.

Gözlerinde alevler kükrüyor ve onu çalıştırırken kocaman sikine bakmak istiyorum, ama yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum.

"Parmaklarının üzerinde parçalara ayrılışını izleyeceğim prenses. Ve sen benim adımı haykıracaksın."

Ve ben de bağırdım.

Tıpkı bana söylendiği gibi, cehennem parçalarına düşüyorum. Gözlerimin arkasında ışıklar yanıp sönüyor, zevk merkezimden patlıyor, dışarı yayılıyor, vücudumun kabarmasına, bükülmesine ve titremesine neden oluyor. Onun adı dudaklarımdan dökülüyor, yapabileceğimi bile bilmediğim tiz bir feryat.

Sertçe geriye doğru kayıyor ve ben hâlâ vücuduma girip çıkan kaygan sığağa sıcak ve ıslak bir şeyin eklendiğini hissederek inliyorum. Dudaklarından bir kükreme çıkıyor.

Geliyor, her yerime. Titreyen kalçalarımın ve karnımın her yerine.

Çok sıcak ve vücudum anında tepki veriyor, buz beni kaplıyor, sığağa karışıyor.

Duygular çok fazla ve daha fazlasına ihtiyacım var. İhtiyacım var.
Her şeyi.

"Lütfen," diye sızlanıyorum. "Lütfen. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Gözleri şimdi karanlık ve vahşi ve çok az kontrol görüyorum. Kendimi hiç hissetmiyorum.

"Ayağa kalk ve az önce sana verdiğim her şeyi üzerine sür."

Sesi şimdi alçak ve boğuk ve hala sikini kavıyor. Ayağa kalkıyorum, dizlerimin bağı çözülüyor.

"Botlarını giy."

Orgazm sonrası sersemlemiş bir halde ona bakıyorum, az önce söylediklerine anlam vermeye çalışıyorum. "Botlarımı mı?"

"Giy şu lanet botlarını."

Komutu neredeyse bağırarak veriyor ve ben de hızla hareket ediyorum, çıplak kalçalarımdan aşağı kaygan bir ıslaklık akıyor. Botlarımı giydim, bağcıklarını bağlama zahmetine girmedim.

"Şimdi buraya gel ve bir ayağını omzuma koy."

Tüm vücudum ateşle kızarıyor, ihtiyaç şişmiş seksimde nabız gibi atıyor. Daha fazla kırağı çiçek açıyor ve ben aşağıya bakıyorum

üzerimi kaplayan buz parçasını.

"Düşeceğim," diye
fısıldıyorum.

"Boşaldığında sana tanrıların izin verdiği kadar yakın olacağım. Şimdi buraya gel ve botunu omzuma koy."

Ona doğru ilerliyorum, bir bacağımı kaldırıyorum ve botumu omzuma koyuyorum. Deriyi kavırıyor, beni sabitliyor.

Onun sert, vahşi yüzüne bakıyorum.

Çaresiz bedenimi o güzel dudaklara gömmek için şu ana kadar uğruna çalıştığım her şeyden vazgeçebilirim.

"Lanet olası mükemmel," diye hırlıyor. Yüzüne beş santimden fazla yaklaşamıyorum ve bakışları bana sabitlenmiş durumda. "İki elini de kullan. Kendini ovala ve kendini becer. Yukarı ve aşağı hareket et. Bunun o güzel vücudunun her yerini doldurduğunu hayal et." Elini sertçe kalkmış sikinin üzerinde aşağı yukarı hareket ettirdiğini görüyorum ve ben de onunla birlikte hareket ediyorum.

Kalçalarım sarsılıyor, parmaklarımın daha önce olduğundan daha derin ve sert hareket etmesine izin veriyorum. Diğer elim hareket ediyor ve donmuş parmaklarımın soğuğu beni ağlatıyor. Klitorisim şişmiş ve hazır, hızlı hareket ediyorum. Beni doldurduğunu, içime güç verdiğini, beni becerdiğini hayal etmek çok kolay. Beni izlerken tekrar inliyor, kalçalarım öfkeli parmaklarımla buluşmak için tekrar tekrar sarsılıyor.

"Yaklaştığında bana söyle."

"Şimdi," diyorum hemen.

"Hayır."

Durmuyorum.

"*Hayır*
dedim."

Ama artık çok geçti. İstesem de patlamayı durduramazdım. Parmaklarım kıvrılıp hareket ettikçe, zevki uzattıkça parmaklarımın üzerinden fışkırarak, onun adını tekrar haykırarak uçuşumun kenarından kayıyorum. Kendimi bu erkeğin, bu güzel, sert, vahşi, inanılmaz erkeğin içimde olduğuna, beni memnun ettiğine, beni kendisinin yaptığına inandırıyorum.

Yine de titremeler çok fazla, orgazmımın yoğunluğu vücudumdaki tüm kasları ele geçiriyor.

Düşüyorum.

Dizlerim bükülüyor ve bir dizimin üzerine sertçe çöküyorum.

Kain geriye sıçrıyor ama aynı anda eli beni yakalamak için havalanıyor. Yakıcı sıcaklık bir anlığına parlıyor, sonra kıçımın üzerine düşerken buz gibi soğuk onun yerini alıyor.

"Prenses," diye homurdanıyor ve kızgın mı yoksa tahrik mi olduğunu bilmiyorum. "Tekrar üzerime gel," diye nefes alıyorum.

Düştüğüm umurumda bile değil. Hâlâ nabzım atıyor ve titriyorum, sıcak ve soğuk hassas bedenimin üzerinde yüzüyor ve beni çıldırtıyor.

Bacaklarımı ayırıp sırtüstü düşüyorum ve bir saniyelik tereddütten sonra Kain üzerimde durmak için hareket ediyor. Ona bakıyorum, ellerim tekrar bacaklarımın arasında ve baskının yeniden alevlenmesi sadece saniyeler alıyor, her şey o kadar hassas ki.

"Lütfen. Sıcaklığını üzerimde hissetmek istiyorum." Eli hareket ediyor ve dudaklarım aralanıyor. "Evet. Ağzımı becerdiğini hayal et," diyorum ve bu kadar iğrenç kelimeleri yüksek sesle söylemek beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyor. Utanç hissetmiyorum. Pervasızca terk etmekten başka bir şey hissetmiyorum.

"Prenses," diye yarı bağılıyor, sonra tekrar boşalırken uzun, alçak bir inilti çıkarıyor ve göğsümü kaplıyor. Sert, soğuk meme uçlarıma çarptığında, kontrast içimde ateşleniyor ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Parmaklarımı gidebildikleri kadar derine daldırırken sarsılıyorum, orgazmım içimden geçerken vücudumun parmaklarımın etrafında kasıldığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, zor nefes alıyorum, vücudum titriyor. "Kıpırdama prenses," diyor Kain, sesi artık yumuşak.

"Dinlen."

Tartışmak istiyorum. Bir ormanda çırılçıplaktım. Ama bedenim işbirliği yapmıyor.

Yanımdaki yapraklı yere oturuyor ve bana bakıyor. Önce yüzüme, sonra bakışları göğsümde ve kalçalarımda geziniyor.

Onunla kaplıyım.

Uzun bir süre sessiz kalıyoruz ve zihnim sık sık ulaşamadığım kutsanmış bir hıza yavaşlıyor.

Az önce yaptığımız şeyin kötü bir fikir olduğunu biliyorum. Ama umursamakta zorlanıyorum.

Aslında, bunu tekrar yapmak istiyorum. Ve tekrar, ve tekrar. Bana dokunmasını istiyorum.

Kahretsin.

Gözlerimi kapatıyorum.

Bunun onu sistemimden çıkaracağını, sürekli, şehvetli rüyaları iyileştireceğini düşündüysem, yanılmışım.

Sistemimden çıkmadı. Azıcık bile değil. Hatta hiç olmadığı kadar sistemimde.

Ona dokunmak için daha da çaresizim. Onun tarafından o kadar tüketildim ki, doğru düzgün düşünemiyorum bile.

"Bu yeterli değil," diye fısıldıyorum.

"Olmak zorunda." Sesi sert ve ona bakmak için gözlerimi açtığımda ayakta duruyor, pantolonunun kemerini çekiştiriyor ve kabaca yeniden bağlıyor.

O haklı. Bana dokunamaz.

Gömleğini başının üzerinden çekip bana uzatıyor. Çıplak halime bakarken gözleri parlıyor.

"Dağınıklık için."

Dudağımı ısııyorum, vücudumu sıcaklık basıyor.

Tekrar gidebilir miyiz? Ama o arkasını dönüyor, attığı hançeri almak için çömeliyor.

Gömleğini vücuduma sürtüyorum, hassas tenime değdiğinde küçük bir nefes kaçıyor ve kendi kıyafetlerimi geri çekiyorum.

Konuştuğunda ona ne diyeceğimi bulmaya çalışıyorum. "*Bu* anıyı saklayacak mısın prenses?"

BÖLÜM 39
MADDY

H bu kelimeler ısınan kanımı donduruyor. *Bunu öylesine sormuş olamaz.*

"Az önce ne dedin sen?"

"Sana o anıyı saklayıp saklamayacağını sordum."

Yemin ederim kalbim durdu. "Ne?" Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. *Nasıl bilebilir ki? Bu imkânsız.*

"Hafıza büyünle."

Başımı sallıyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Panik beni sarıyor. Karnımdan başlayıp tüm vücuduma yayılıyor ve tenimi uyuşturuyor.

Hafıza sihrimi bilmiyor olamaz. Kimse benim hafıza sihrimi bilemez.

"Seni yeterince uzun zamandır izliyorum. Kafanın içine girmeni izliyorum, kelimenin tam anlamıyla. Bu dünyayı terk ediyorsun. Orada bir şey var ve onu nasıl kullandığını gördüm. Sanırım anıları depolayabiliyor ve onlara erişebiliyorsun." Sesi yumuşak, sakın ve mantıklı ve beni ele geçiren öfke ve korkuya tamamen zıt.

Kıyafetlerim üzerimde değil ama ayaklarım hareket ediyor, beni yeşillik perdesine doğru sürüklüyor.

Buradan çıkmak zorundayım.

Ondan uzaklaşmalıyım.

Tahmin ediyor. Az önce söylediği hiçbir şeyi doğrulamak zorunda değilim. Hiçbir şey bilmiyor. Kimse ona söylemedi. Benden gördüklerini bir araya getiriyor.

Uzaklaşmam gerek.

"Nereye gidiyorsun prenses? Konuşmamız lazım."

"Beni kullandın!" Kelimeler dudaklarımdan dökülüyor, birkaç dakika önceki yoğun duygularım şimdi ona duyduğum nefrete dönüşüyor ve dönüp ona bakmama neden oluyor. "Beni kullandın, seni pislik. Savunmasız olmamı bekledin, sonra da bunu bana fırlattın. Planın ne, seni kasaya sokmam için bana şantaj yapmak mı? Asıl korkak sensin, Kain."

Sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor ama bir tanesi bile dökülmüyor. Öfke ve aşağılanma içimden öyle sıcak akıyor ki yanacakmışım gibi hissediyorum. Başıma kar yağıyor ve dişlerimin arasından tıslıyorum. Eğer Thyrvi şimdi ortaya çıkarsa, onu lime lime etmesine izin verebilirim.

İki elini havaya kaldırıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Hayır prenses. Kimseye söylemeyeceğim."

Ona dik dik bakıyorum, umudum öfkemle pençeleşiyor. Dürüst olmasını istiyorum. Dürüst olan tek kişi o. Bana ihanet etmesine dayanamam. Özellikle de bundan sonra...

"Kasa hakkında ne yapmayı seçerseniz seçin, sırrınızla hiçbir ilgisi yok. Benimle güvende. Yemin ederim."

"O zaman neden bana bildiğini söyledin? Bana karşı kullanmayacaksan neden söyledin?"

"Çünkü sanırım bu yüzden sen kasaya girebiliyorsun ve başka kimse giremiyor. Bence Featherblade sadece senin ve çok özel büyüünün içeri girebileceğini biliyor. Bu yüzden sana gösteriyor. Bu yüzden seni oraya götürüyor."

Ona bakıyorum. Ben de aynı teoriye varmıştım ama ona körü körüne güvenecek kadar aptal değilim.

Değil miyim?

"Kasaya girmene yardım etmesem bile gerçekten kimseye söylemeyecek misin?"

"Hayır."

"Neden söylemeyeceksin?"

"Bu benim tarzım değil, prenses."

"Ama sen... sen Featherblade'in kötü adamısın. Bunu bana kendin söyledin."

Gözleri kısılırken ağzının bir kenarı hafifçe kalktı. "Belki de ben seçici bir kötü adamımdır. Eğer bana ihanet edersen, görürsün."

Başım dönüyor. Bu konuda ne hissettiğimi çözmeye çalışıyorum ama onun yanındayken içgüdülerimin ne kadar güvenilmez olduğunu biliyorum. Beni aptal yerine koyuyor.

Bana hiç yalan söylemediğini biliyorum, o zaman neden bu konuda yalan söylesin ki?

Ben ona inanıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve üzerime yağan karın serinliğinden yararlanabildiğim kadar yararlanıyorum. O biliyor.

Yapabildiğini yap, yapamadığını görmezden gel.

Bilmesini değiştiremem.

Sarra'nın sözlerini hatırlıyorum. Ama kontrolü elime almaya çalışabilirim.

O olmadan kayıt odasına giremem. Eğer tırmanırken bayılırsam, ölürüm. Bu kadar basit. Ve onun yardımı olmadan kasadaki hiçbir şeyi tanıyabileceğimi sanmıyorum. İlk girdiğimizde kapıya dokunmamamız gerektiğini biliyordu ve dürüst olmak gerekirse, yalnız olsaydım öldürdüm.

Onun yardımına ihtiyacım var.

Yine de bunu ona öylece söylemeyeceğimden eminim.

"Bu hafta bir şey öğrendim," diyorum sesimi olabildiğince sakın tutarak.

Geriliyor, kocaman omuz kasları sertleşiyor. "Buldun mu?" "Evet.

Sigrun beni Gryphon'un Yuvası'na götürdü."

Gözleri benimkilere dikildi. "Biliyorum. Seni ayrılırken gördüm."

"Aslında bir ölüm bekçisi olan Sigrun, herhangi bir ölümcül hastalıkla işaretlenmiş olsaydım bunu bileceğini söyledi." Bir sonraki söyleyeceğimi anladığında gözlerinin açıldığını görüyorum. "Ama değilim." Omuzlarımı silkip ellerimi kaldırıyorum. Zihninin çalıştığını görebiliyorum. "Bana yalan mı söylediler, yoksa bu bir hata mıydı bilmiyorum," diyorum. "Ve şu anda umurumda da değil. Mesele şu ki, o kasada bayılmalarımı iyileştirecek ve beni ölümden kurtaracak hiçbir şey yok. Yani o yem bitti. Artık kullanamazsın."

"Yani Şimdi kasayla ilgilenmiyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Hâlâ kasayla ilgileniyorum. Ama bir Şeyi açıklıĝa kavuŐturmamız lazım. İçeri girecek olan *benim*. Featherblade'in orada olmasını istediĝi kişi *benim*. Bildiĝin kadarıyla, dümenin geri kalanı orada bile deĝil. Yani bunu yaparsak, yetki bende olacak."

Göz kırpıyor. "Yetki sende."

Beş dakika önce içinde bulunduĝumuz koŐulları düşününce yüzüm kızardı. "Evet ve kimden intikam almak istediĝini söylemediĝin sürece benimle gelmiyorsun."

"Beni cezalandıran insanlardan," diyor gözleri parlayarak.

"Bunu zaten biliyorum," diyorum. "Kim? Seni cezalandıran insanlar kim?"

"Sana bunu söylemeyeceĝim."

"Seni neden cezalandırdıklarını söyleyecek misin?" "Kesinlikle hayır."

"Bunun haksız bir ceza olduĝuna inanıyor musun?" Zorluyorum. İnanmadıĝını varsayıyorum ama yine de bir cevap istiyorum.

"Evet," diye homurdanıyor ve yanında bir ateş parıltısı var. "Bu sadece adil olmayan bir ceza deĝildi. Tamamen haksız bir cezaydı."

Duymak istediĝim Şey buydu. Acı çekmeyi hak ettiĝi bir suçun cezasını çekmeye zorlayan insanlardan intikam almaya çalıştıĝına inanmak istemiyordum. Ama bunun tamamen *haksız* olduĝuna da inanmıyorum. Tanrılar her Şeyi görebilir. Bunu hak ettiĝine dair hiçbir kanıt olmadan kanatlarını alıp derisini lanetlemezlerdi herhalde.

"Diĝer Valkyrie'ler de bu cezanın bir parçası mı?"

"Buna cevap vermeyeceĝim," diyor. Gözleri benimkilere sabitlenmiş ama içlerinde bir Şey deĝiŐmiŐ. Belirsizlik, fark ediyorum.

Bilmiyor.

"Sana komplo kurulduĝuna inanıyorsun ve kim tarafından kurulduĝunu bilmiyorsun," diyorum yavaşça. GerginleŐtiĝini görüyorum ama bana cevap vermiyor. "Eĝer köz miĝferini tamamlamayı başırırsan, kanatlarını geri getirecek mi?"

"Bunu Featherblade ya da tanrılardan başkası yapamaz," diyor, sesi gergin.

"Derindeki laneti kaldıracak mı?"

"Hayır."

"O zaman sana büyüünü geri verecek mi?" diye soruyorum. Hiçbir şey söylemiyor. "Featherblade'den ayrılmana izin verecek mi?" Kanatlar olmadan bunun nasıl olacağını göremesem de deniyorum. Yine bir şey söylemiyor. Eğer bunlardan hiçbiri değilse miğferi ne için istiyor?

Uzun bir iç çekiyorum. "O zaman bana şunu söyle. İntikamın bekleyecek mi?"

Tek kaşını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Oraya girersek ve miğferinin geri kalanı da oradaysa, hak ettiğine inandığın kişilerin üzerine cehennem ateşi yağdırmadan önce bir Valkyrie olmama izin verecek misin?"

"Biliyorsun, benim cehennem ateşi yağdırmama bu kadar rahat davranılmamalı," diyor.

"Kain, sen olsan da olmasan da o mahzene gireceğim ve eğer bana hiçbir şey vermezsen, benimle gelmiyorsun."

Yüzünde kararsızlığın parladığını görüyorum. Bana bilmek istediğim şeyi mi söyleyecek, yoksa boğazıma sarılıp ne olursa olsun onu alacağımı mı söyleyecek, karar veremiyorum.

"Size yemin ederim prenses, intikamıma başlamadan önce tam Valkyrie güçlerinizi alana kadar bekleyeceğim." Sözleri yavaş, net ve içten ve ben onlara inanıyorum.

"Peki." Elimi keseme sokuyorum ve anahtarı çıkarıyorum. Ağzı yavaşça açılıyor ve gözleri kısılıyor.

"Sanırım girmemiz gereken bir kayıt odası var."

BÖLÜM 40

MADDY

"Y Bunu yapmanın tek yolunun bu olduğuna emin misin?"

Kalçalarımı sıkarken yüzüm de diğer yerlerim gibi sıcaktı.

Kain'in devasa beline doladım.

Beni sırtına bağlayan ipi çekiştirirken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

"Eğer bayılırsan, ölürsün. Yani, evet. Sadece bana dokunma," diye homurdanıyor.

Aynı anda hem utanıp hem de tahrik olmanın mümkün olduğunu bilmiyordum ama Kain, Gryphon'un Yuvası'na giden gövdenin dibindeki ilk tutamağa uzandığında, orada olduğuma hiç şüphe yok. Bacaklarım etrafına yayılıyor ve yaptığı her hareket, ağrıyan vücudumdaki her kası geren lezzetli bir sürtünmeye neden oluyor.

"Bu kadar sert sıkmanın bir sebebi var mı prenses?" Kain homurdanıyor ve ben bacaklarımı biraz gevşetmeye çalışıyorum.

"Canını mı yakıyorum?"

Daha hızlı hareket ediyor, gövdeye benim yapabileceğimden çok daha kısa sürede tırmanıyor. Sorum üzerine homurdanıyor. "Bir dişi bacaklarını bana dolamayalı ne kadar oldu biliyor musun?"

Bütün bir kürkü bedenlerimizin arasına sıkıştırmakta ısrar etti ve hayal gücümünden kaynaklandığını sanmıyorum ama kürk şimdiden dokunulamayacak kadar sıcak. Bu düşünceyle başımın üzerinde kar yağmaya başlıyor ve Kain duraklarken ben de gözlerimi kapatıyorum.

"Prenses?"

"Evet."

"Kar tırmanmama yardımcı olmuyor."

"Elimde değil," diye fısıldıyorum. "Görünüşe göre, ben sıcak olduğumda böyle oluyor."

Sessizce tekrar tırmanmaya başlıyor.

Giriş holünü oluşturan platforma ulaştığımızda beni çabucak çözüyor ve solgun tenimin hissettiğim kadar kırmızı olmadığını umarak bacaklarımı uzatıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bayılmadım, muhtemelen zaman kaybıydı ama-"

"Öyle olsaydı ölürdün," diyor, bana bakmadan ipi sarıyor ve sonra kapıları tarıyor. Ne yanan bir mum ne de burada olduğuna dair bir işaret var.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Sessizce soruyorum. "Evet. Ama odaların çoğuna girmedim."

"Bu oda değil." Çay içtiğim odayı gösteriyorum. Diğer iki kapının camı var ve içeri bakmak için hareket ediyoruz. Biri kitaplıklar ve cam vitrinlerle kaplı, çoğunda kâğıt parçaları sergileniyor. "Sanırım burası."

Yüzükte denediğim ilk üç anahtar çalışmıyor ama dördüncüsü çalışıyor.

Herkesten kilometrelerce uzakta olmamıza rağmen içeri girdiğimizde sessizce hareket ediyoruz. Sigrun'un odasına girmek sessizce yapılması gereken bir şeymiş gibi geliyor.

Odanın ortasında üç vitrin var ve ortadaki gövdem kadar uzun bir kâğıt parçası var. Üzerinde her Valkyrie'nin ve *val-tivarlarının* bir listesi var.

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum ve galeriye gitmeden önce dikkatlice okuyorum. Kain orada beni izlerken bunu yapmak garip. Ama görünüşe göre bunu yaptığımı daha önce de görmüş. Artık saklamanın bir anlamı yok.

Valkyrie listesi bir mızrak heykeli olarak saklanıyor ve kayıt odasına döndüğümde Kain bana hayranlıkla bakıyor.

"Ben hallederim.

Hadi gidelim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sadece... kafamın içine." Bir yanım ona buz heykel galerisinden bahsetmek istiyor ama yapmıyorum. Yeri ve zamanı değil ve onunla bu kadar çok şey paylaşmak istediğimden tam olarak emin değilim. Muhtemelen en başta bir şey paylaşmayı seçmediğim içindir.

Bir ses geliyor ve ikimiz de kapıya dönüyoruz. Kanat çırpıyor.

"Kahretsin," diye yemin ediyorum, Kain daha kötü bir şey tıslarken.

İkimiz de Brynhild'in gümüş kanatlarını görmek için tam zamanında kayıt odasının kapısına koşuyoruz ama gitmek için çok geç.

Hep birlikte kendimizi kapının iki yanındaki duvara yaslıyoruz.

Burada her ne yapıyorsa, lütfen bu odada olmasın diye dua ediyorum. Ya da Kain'in platformun bir tarafına attığı ipe dikkat edin.

Ayak sesleri duyuyoruz, kalasların üzerinde topuklu botlar, sonra bir duraklama ve bir anahtarın dönme sesi.

Bu bizim kapımız değil. Kadere şükürler olsun.

Ama Brynhild'de neden anahtar var? Ve burada ne işi var?

Kendimi durduramadan kayıt odasının kapısının camından içeri bakıyorum. Kabul odasına doğru birkaç adım ilerledi ve arkasındaki pencerelerin ışığında elinde bir kitap olduğunu net bir şekilde görebiliyorum. Kitabı açıyor, içinden bir şey çıkarıyor ve cebine koyuyor.

Yukarı bakıyor ve ben de başımı geriye atıp görüş alanımdan çıkıyorum.

Daha fazla ayak sesi duyunca nefesimi tutuyorum, sonra kanat çırpışları onların yerini alınca bırakıyorum.

Birkaç dakika ikimiz de hareket etmiyoruz, sonra Kain homurdanıyor. "Merakın seni gerçekten öldürtecek. Neden görülme riskini göze aldın?"

Ona bakıyorum, sonra duvardan uzaklaşıyorum. "Elimde değildi," diye mırıldandım. "O neden buradaydı?"

"Bilmiyorum. Kimsede anahtar olmaması gerektiğini sanıyordum."

Kapıyı açıp platforma çıktım ve aceleyle kabul odasına gitmeden önce etrafıma dikkatle bakındım.

"Gitmemiz gerek," diyor Kain.

"Bir dakika içinde."

Biri çalışana kadar anahtarları deniyorum ve elinde tuttuğu kitabı bulmak için odayı tarıyorum. Parlak turuncuydu ve kapıya yakın bir yerde olmalıydı.

"Aha." Kitabı bulup çevirerek açıyorum ve ortasının oyulmuş olduğunu görüyorum. İçinde tıpkı kasanın dışında bulduğum gibi madeni paralar var. Paraları karıştırıyorum ve hepsinin üzerinde farklı tüyler olduğunu görüyorum. Brynhild onlarla ne yapmak istiyor olabilirdi?

"Prenses, şimdi," diye homurdanıyor Kain.

Sikkelerden birini keseme sokuyorum, kitabı yerine koyuyorum ve kapıları kilitliyorum. Bir yanım Sigrun'un fark etmesi ihtimaline karşı anahtarları bırakmam gerektiğini düşünüyor ama diğer yanım böylesine değerli bir eşyadan vazgeçmeyi reddediyor. Ayrıca, onları bırakırsam arkamdan kilitleyemem.

Kain ipi uzatıyor, kendini çoktan koruyucu kürke sarmış. Yemin ederim daha önce olmadığı yerlerde yanmış.

Başını bana doğru sallıyor. "Bu kadar küçük bir hırsız olduğunu bilmiyordum."

Ona ters ters bakıyorum. "O kasaya girmek istiyor musun, istemiyor musun?" "Bu sefer seni önümden bağlamamı ister misin?"

Yüzüm alev alev yanıyor ve ipi elinden kaptığım gibi kasıtlı olarak sırtına doğru ilerliyorum.

"Hadi gidelim."

BÖLÜM 41

MADDY

I Kasa kapısına ulaşmamız uzun sürmüyor ve yaklaştıkça sinirlerim ve heyecanım artıyor.

Featherblade beni orada istemeseydi bana yolu göstermezdi. Ve eğer yanımda Kain olsaydı ve yalnız olmam gerekseydi, oraya giden toprak tüneli göstermezdi.

Boşluklar olduğunu bilsem de mantığımdan kesinlik çıkarmaya çalışıyorum. Kain *Yggdrasil*'in en iyi oyuncusu olabilir ve bu tünel her zaman burada. Featherblade'in bunu bana daha yeni açıkladığını söylerken yalan söylemiş olabilir ve kasa kapısını mühürleyen bilmecenin ne olduğunu her zaman biliyor olabilir.

Yine de harita var. Harita bana kasayı gösterdi ve Kain'in bununla hiçbir ilgisi yoktu.

Depo görüldüğünde uzun bir nefes alıyorum, kasalar hala taşıyor.

Bunu yapacağım. Artık geri dönüş yok.

Birlikte metal mahzen kapısına doğru ilerliyoruz.

*Bu duvarların ötesinde Valkyrie'nin kutsal mahzeni yatıyor,
Hazinelerle dolu, girişinizi cömertçe ödüllendirecek,
Ancak bu ilk kapıyı geçmek için bilginizin sağlam olduğunu
kanıtlamanız gerekir,
Her Muhafızı ve bağlı oldukları canavarı listeleyin.*

*Bir hata yaparsan bu son hatan olur,
Kapı, sadece geçmişte var olmanızı sağlayacaktır.*

"İşte gidiyor," diye fısıldıyorum, sonra kendimi galeriye bırakıyorum. Mızrak heykelini hatırlıyorum ve gerçekliğe döndüğümde, Valkyrie'lerin ve onların *val-tivarlarının* uzun listesi elimde. Yavaş ve net bir şekilde okuyorum.

"Son olarak, Güçlü Harald ve bir ayı," diye bitiriyorum ve yankılanan bir takırdama sesi geliyor. Kasa kapısı bir santim açılıyor ve ben heyecanla Kain'e bakıyorum.

Bir gülümseme ya da bir tür aciliyet bekliyorum. Ama o kayıt odasında olduğu gibi bana **b a k ı y o r .**

"Gücün... Bir şey okuyordun."

"Evet. Ezberlediğim kâğıdın hayalet versiyonu var. Hadi ama, yıllardır buraya girmek istiyorsun ve kapı açık."

"Kaç tane anıya erişebiliyorsun?"

Sinirlerim geriliyor. Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. "Çok fazla," diyorum kaçamak bir şekilde.

Bir kez daha, o delici gözlerin ardındaki düşünceleri görüyorum. "Ailen... Seni bu yüzden sakladılar, büyü eksikliğin ya da bayılman yüzünden değil." Geriliyorum. "Seni sır saklamak için kullandılar."

Her şeyi bir araya getirmesi an meselesiydi. Featherblade'in her yerinde beni gözetleyerek neler yapabileceğimi zaten anlamıştı ama hafıza büyümünü bu kadar bariz bir şekilde kullanmamı izlemesi belli ki farkına varmasını tetikledi.

Sırrını mı talep edecek? Babamın ona borçlu olduğunu düşündüğü sırrı mı?

Eğer isterse, ne olduğunu öğreneceksin. Zihnimdeki meraklı sesi olabildiğince hızlı susturuyorum.

"Yapmışlarsa ne olmuş? Kasa açık, Kain."

Dudakları aralandı, kaşları birbirine yaklaştı.

O konuşmadan harekete geçip ağır kapıyı iterek açıyorum.

İzlerimde durmadan önce içeri bir adım attım. "Vay canına."

Başka bir tünel, buraya gidenler kadar toprak, ama zemin cilalı taş ve üstündeki çatı mor,   eklerle kaplı sarmaşıklardan oluşuyor. Gözlerimin görebildiği kadarıyla yirmi ayak aralıklarla kaideler var. Durduğum yerden en az beş tanesi görülebiliyor: taştan bir b st n üzerinde bir kolye, benden daha büyük bir kalkan, som altından yapılmış gibi görünen küçük bir sandık, basit bir tahta kılıç ve daha küçük bir b st n üzerinde bir ta . Tünel boyunca uzanan daha fazlası ve duvarları süsleyen sihirli apliklerin işığında parlayan altın iplikli duvar halıları var.

İlk kaideye doğru ilerliyorum ve kolyenin altındaki küçük plakette bir yazı görüyorum.

"İlk Altın Saray Kraliçesi'nin gerdanlığı," diye yüksek sesle okuyorum.

Kain arkamdan odaya giriyor, kül rengi gözleri her şeyi kavradığı için biraz açılıyor.

Koridor boyunca ilerliyorum, acele etmeden, geçtiğimiz her tabağı okuyarak.

Gölge Divanı'ndan bir yıldıztadı bilezik gördüğümde neredeyse uzanıp onu alacaktım. Freydis her zaman elde edilmesi en zor taşın yıldıztadı olduğunu s ylerti; inanılmaz derecede nadir bulunur.

"Hiçbir şeye dokunma," diye gürlüyor Kain ve ben duraklıyorum. Bir duvar halısına bakıyor ve ben de daha yakından bakıyorum.

Bu bir savaş sahnesi, ki bu hiç şaşırtıcı değil, ama pek çok fae devasa hayvanların yanında savaşıyor. Ayılar, kurtlar, dev yılanlar ve binilebilecek kadar büyük kuşlar resmedilmiş, ama başkaları da var - tilkiler, geyikler, devasa kediler, hatta büyük böcekler.

"Bu fae'lerin hepsinin kanatları yok," diyor Kain, sesi düşünceli.

"Yani hepsi Valkyrie değil mi?"

"Sanırım bazıları Yüksek Fae. *Vanir*. Tanrıların yarattığı ilk ırk ve h l  en güçlüsü. Onlara büyülerini yönlendirmeleri ve onlarla birlikte savaşmaları için hayvan dostlar verilmiş."

"*Vanir*'i nereden biliyorsun?"

"Zengin bir eğitim aldım." Goblenden uzaklaşıyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor. Arkasından bakakaldım.

Zeki ve okumuş biri olduğunu biliyordum. Ama soylu bir geçmişten mi geliyordu?

"Valkyrie olmadan önce kimdin?" Peşinden ilerleyerek soruyorum.

"Seni ilgilendirmez."

Yüzümü buruşturdum, sonra sergilenen diğer eşyaların çoğundan bir ayak daha uzun duran devasa bir kılıç dikkatimi dağıttı.

"Pek olası değil," diye mırıldandı Kain, bakmadan. "Başka bir kapı daha var."

Tünel sonunda biraz kıvrılıyor ve onun yanında durmak için hareket ettiğimde haklı olduğunu görüyorum. İkinci bir yuvarlak metal kapı kapalı, koridorun sonunu kapatıyor.

"Sence dümenin orada mıdır?"

"Belki de. Ve bulman gereken her neyse."

Omzumun üzerinden paha biçilmez eserlerin oluşturduğu uzun sıraya bakıyorum. "Bunlardan herhangi birinin bana yardımcı olabileceğinden oldukça eminim."

Buradaki her bir şeye bakıp nereden geldiklerini ve ne işe yaradıklarını öğrenme düşüncesi içimi heyecanla dolduruyor.

Kain kapıya yaklaşır ve ışıktan yapılmış rünler canlanır, kapının tam ortasında sırayla durana kadar dönerler.

*Beş mahkeme, beş gemi, gözlerden uzak,
Toprak, Buz, Ateş, Altın ve Gölge'nin kudreti.
Kraliyet gemileri, isimleri bilinmiyor,
Her biri büyüyen sırların anahtarı.*

*Masalcının Kasası, anlatılmamış bir hazine,
Hazineleri kilitli, hem yeni hem eski. Ama
şu uyarıya kulak ver, açık ve gerçek: Tüm
kapılar açılmadan hiçbir ödül senin
değildir.*

*Büyük uzun gemilerin isimlerini arayın,
Kasanın kilidini açmak ve anlamak için.*

*Sadece beşini de bulduğunuzda,
İçindeki zenginlik serbest bırakılabilir mi?*

Kain rünleri yüksek sesle okumayı bitirir bitirmez, aşağıdaki metalde beş gemi beliriyor, her birinin yanında kendi saraylarının sembolü var ve bir zincir cisimleşirken şingirdama sesi geliyor, ucunda tüyden bir tüy kalem.

"Pekâlâ," diye nefes alıyorum. "Yağmalama planlarım suya düştü." Bilmece oldukça açık: tüm kapılar açılana kadar hiçbir şey alamayız.

Kain bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Kafanın içinde gemi isimlerinden herhangi biri var mı?"

"Buz Mahkemesi gemisinin adını biliyorum," diyorum. "*Fjardviggr*."

Öne eğiliyor, tüy kalemi alıyor ve ismi kapiya kazıyor. Bir ışık parlaması oluyor ve sonra isim kayboluyor.

İkimiz de kaşlarımızı çatıyoruz.

"Ateş Sarayı kraliyet ailesinin gemilerine ne isim verdiğini biliyor musun?" Çekinerek sordum. Nereli olduğu ya da Featherblade'den önceki hayatı hakkında bilgi vermiyor, bu yüzden cevap vermesini beklemiyorum. Ama öne doğru eğiliyor ve Ateş Mahkemesi gemisinin yanına bir isim yazıyor. *Ognabrandur*.

Bu sefer ışık parladığında altın rengi oluyor ve söndüğünde isim hâlâ orada, metale kazınmış olarak duruyor.

"Yani bu kapı yapıldığında Buz Sarayı gemisinin adı başka bir şey olmalıydı," diye nefes alıyor.

"Ateş Sarayı gemisinin adının ne olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Sana söyledim. Geniş bir eğitim aldım." Doğruldu ve bana döndü.

"Bilgilerinizi araştırın. Bak bakalım başkalarını bulabilecek misin?"

Başımı salladım. "Tamam. Bir dakikamı alabilir." "Hiçbir yere gitmiyorum prenses."

Gerçekliği terk edip galeriye gidiyorum. Daha önce birçok kez bindiğim Buz Sarayı kraliyet uzun gemisini düşünüyorum ama buzlu koridor vızıldayarak ilerleyip sonra durduğunda, önüme bıraktığı bir gemi anısı değil.

Bu bir kurt. Hayatım boyunca burada olan ve Kain'le tanıştığım dan beri eriyen kurt.

Neredeyse hiç buz kalmadı. Alev alev yanan gri bir kurt önümde hırılıyor, hala bir heykel gibi, ama artık donmuş değil.

Bu Kain'in kurdu. Bundan eminim.

Yavaşça uzanıyorum, kalbim kulaklarımda çarpıyor.

Parmaklarım kürke dokunduğunda, ısınlandım.

Önümde bir görüntü beliriyor, sanki oradaymışım gibi net ve canlı.

Kain yanıyor. Tüm vücudu alevler içinde, alevler omuzlarını yalayıp geçiyor ve bir karış havaya sıcıyor. Gözleri kıpkırmızı, ateşle dolu. Önümde ağır çekimde hareket ediyor, bir hançeri başka bir fae'nin kalbine saplıyor. Yüzü dehşetle çarpılmış ve dünyam titreyerek durma noktasına geliyor.

Bu Freydis.

THANKS FOR READING!

Of Frost and Feather'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim, umarım beğenmişsinizdir! Hikaye bir sonraki kitap olan Of Iron and Ash'de devam ediyor, buradan edinebilirsiniz.

Ayrıca elizaraine.com adresindeki [bültenime](#), kaydolursanız, sanat eserlerine ve hikaye fikirlerine özel ilk bakışların yanı sıra ücretsiz kısa hikayeler ve sesli kitaplar da edinebilirsiniz

Yakında görüşmek üzere, güzel okurlar!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

